ஸ்ரீரஸ்து.

அன்னபுகழ் முடும்பை அழகிய மணவாளப்

பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள்

அருளிச் செய்த

வியாக்கியானத்துடன்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி [illegible]

அண்ணங்கராசாரியரால்

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபை மூலமாக

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

மதராஸ் ரத்தினம் பிரஸ்.

கிடைக்குமிடம்:—

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் காஞ்சீபுரம்

விலை 4—4—0

1950

புதிய வெளியீடுகளின் விளம்பரம்.

(16–10–50)

1. திருவாய்மொழி ஈடு பகவத்விஷயம்

1, 2, 9 பத்துக்கள் 6—0—0.

திருவாய்மொழி மூன்றாம்பத்து திவ்யார்த்த தீபிகையுரை 2—0—0.

2. ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸாபாஷ்யம்.

ஸ்ரீ குன்றத்தூரய்யன் அருளிச்செய்ததாக ப்ரஸித்திபெற்ற இந்த க்ரந்தம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ளதாகையால் தேவநாகரலிபியில் மிகச்சிறப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை 3—0—0

3. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்.

பட்டர் அருளிச்செய்த பகவத்குணதர்ப்பண மென்னும் இந்த பாஷ்யம் தேவநாகர லிபியில் திருத்தமாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை 2—8—0.

4. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ வியாக்கியானம்.

கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களுள் முதலதான இந்தஸ்தவம் ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய ப்ரதிபதார்த்த தாத்பர்யார்த்த விசேஷார்த்தங்களுடன் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. மூலம் தேவநாகர லிபியிலும் தமிழ் லிபியிலுமுள்ளது. விலை 1—8—0.

5. திருவாய்மொழி எட்டாம்பத்து திவ்யார்த்த தீபிகை.

ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையோடு கூடின நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தில் திருவாய்மொழியில் 300 பாசுரங்கள் (அதாவது 8, 9, 10 பத்துக்கள்) நெடுநாளாக பாக்கியிருந்தது. அதில் எட்டாம்பத்து உரை இப்போது வெளிவந்துள்ளது. விலை 2—4—0. மற்ற இரண்டு பத்துகளும் இரண்டு மூன்று மாதங்களுள் வெளிவரும்.) 1, 2, 3, 6, 7 பத்துக்கள் விலை 12—0—0

6. ஆசார்ய ஹ்ருதயப் பதவுரை.

ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யக்ரந்தத்திற்குப் பிரதி பதார்த்தவுரை மிக அவசியம். அது மிக எளிதா வும் விளக்கமாகவும் ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. தற்காலம் முதலிரண்டு பிரகரணங்களுக்கு நேர்த்தியாக அச்சாகி வெளிவந்துளது. விலை 2—0—0 (பிற்பகுதியும் விரைவில் வெளிவரும்.)

7. நித்யாநுஸந்தேய ஸ்தோத்ரமாலா.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள் விஷயமாகவும் ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் முதலான ஆசாரியர்கள் விஷயமாகவும் அநேக பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த சிறு சிறு ஸ்தோத்ரங்கள் (17) கொண்ட புத்தகமிது. ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியரியற்றிய விரிவுரையோடு கூடியது. விலை 1—12—0.

8. பூர்வாசார்ய வைபவம்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி வேதாந்ததேசிகன் மணவாளமாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசார்யர்களின் வைபவங்கள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அண்ணங்கராசாரியரால் தொகுக்கப்பட்டது, அழகிய புதிய பதிப்பு. விலை 1—8—0.

இன்னமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயநூல்கள் யாவும் தமிழ் தெலுங்கு நாகரலிபிகளில் கிடைக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜன் முதலிய மாதாந்தப் பத்ரிகைகளும் வெளிவருகின்றன. நமது ஸத்கிரந்த ப்ரகாசந ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேருங்கள்.

(விலாஸம்) :—க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

முன்னுரை.

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் தோன்றியுள்ள நூல்களுள் **ஆசார்ய ஹ்ருதயம்** ஒப்புயர்வற்றதொரு க்ரந்தரத்னம். **நம்மாழ்வா**ரருளிச்செய்த **திருவாய்மொழிக்கு** "தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை, வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, இந்த நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது, ஐடுமுப்பத்தாறாயிரம்" என்று **உபதேசரத்தின மாலையில் மணவாளமாமுனிகள்** அளிருச்செய்தபடி மிகச்சிறந்த வியாக்யானமாகிய [பகவத்விஷயமென வழங்கப்படுகிற] ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியை அருளிச்செய்தவரான **வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை** யென்னுமாசிரியர்க்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் தோன்றியிருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவர் **பிள்ளைலோகாசார்ய**ரென்று உலகம் போற்ற நின்ற ஆசிரியராவர். இளைய திருக்குமாரர் **அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனா**ர் என்னுமாசிரியர். இவ்விருவரும் இவ்வுலகுக்குச் செய்தருளிய பேருதவி கைம்மாறிலாதது. ஸ்ரீவசநபூஷணம், முமுக்ஷுப்படி (திருமந்த்ரார்த்தம்) முதலிய அஷ்டாதச (18) ரஹஸ்ய திவ்யக்ரந்தங்களையருளிச்செய்தவர் மூத்தவரான பிள்ளைலோகாசார்யர். அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்னுமிவர் அருளிச்செய்தவை—திருப்பாவைக்கு ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானம, அமலனாதிபிரான் வியாக்கியானம், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்கியானம், பட்டோலை என்பதோர் ரஹஸ்யம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், **ஆசார்யஹ்ருதயம்** முதலியன.

இவற்றுள் ஆசார்யஹ்ருதய மென்னும் இவ்வரிய பெரிய நூலின் பெயரைக் கேள்விப்படாதவர்கள் பலர் இருக்கலாம். கேள்விப்பட்டவர்களிலும் பலர் "**ஸ்ரீவசந**பூஷணம் முதலிய மற்ற நூல்களைப்போல் இதுவுமொரு நூல்" என்று இவ்வளவே க்ரஹித்திருக்கக்கூடும்; நூலினுள் இறங்கி ஆராய்ச்சிசெய்திரார்கள். இந்நூலில் பரிசயமுள்ளவர்களும் பெரும்பாலர் இதன் அருமை பெருமைகளை ஆழ்ந்துஅறியப் பெற்றிலர் என்றால், இப்பேச்சில் யாரும் குறைகூற நேராது. "மற்றநூல்களைப் போலல்லாமல் இதுவொரு விலக்ஷணமான நூல்; மிகச்சிறந்தநூல்" என்று இவ்வளவு க்ரஹித்திருப்பவர்கள் சிலருளர். அந்தச் சிறப்பு எப்படிப்பட்டதென்பதையறிய இந்நூலில் ஆழ்ந்த பரிசயம் இன்றியமையாததாம். இவ்வுலகில் அன்றுதொட்டு இன்றறுதியாகத் தோன்றியுள்ள திவ்விய நூல்களில் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற் கொப்பானதொரு க்ரந்தம் இதுவரையில் தோன்றவுமில்லை, இனித் தோன்றப்போகிறதுமில்லை. உபநிஷத்துக்கள், இதிஹாஸபுராணங்கள், ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் எல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு இந்நூலாக வடிவெடுத்திருக்கிறதென்பது உண்மையுரை.

ஆசார்யஹ்ருதயம் என்கிற சொல்லானது 'ஆசார்யருடைய திருவுள்ளம்' என்னும் பொருள் பெற்றுள்ளது. வைதிக ஸந்தானத்திற்கு ப்ரதம ஆசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக்கருத்துக்களைத் தெளிய வெளியிடுகையாலே, இந்நூலுக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று பெயராயிற்று என்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வாரென்கிற ஒரு ஆசார்யருடைய திருவுள்ளத்தை மாத்திரம வெளியிடாமல் ஸகல பூர்வாசார்யர்களுடையவும் திருவுள்ளக்கருத்துக்களை யெடுத்துரைப்பது இந்நூலாதலால் "ஆசார்யர்களின் ஹ்ருதயம்" என்கிற பொருளும் பொருந்தும்.

இந்நூலின் அர்த்தங்கள் மிகவும் அதிசயிக்கத் தக்கவை யென்பது ஒரு புறமிருக்க, அர்த்தத்திற் காட்டிலும் சொல்தொடைதானே மிகவும் இனிதாயிருக்குமென்பது இதில் ஸ்வல்ப பரிசயம் பண்ணினவர்களுக்கும் எளிதாகத் தெரியவரும். ***சேவிக்**

கினிய செஞ்சோல்* என்று திருவாய்மொழிக்கு ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் உண்மையாகச் செவிக்கினிய செஞ்சொல் இந் நூலொன்றேயாகும். இந் நூலின் அரிய பெரிய பொருள்களை உள்ளவாறு உணரப்பெறுவதும் நெஞ்சில் தரிக்க வைத்துக்கொள்வதும் எப்படிப் பட்ட மானுஞானியர்க்கும் எளிதன்று. நாடோறும் இதன் மூலத்திலும் வியாக்யானத்திலும் அவகாஹித்துக்கொண்டேயிருப்பார்க்கும் இதன் ஆழ்பொருள்கள் அறிய வரியனவே.

இந் நூலில் ஒவ்வொரு சொல்லும் பெரும்பாலும் பிரமாணவசநத் தொகுதியே யாகும். ஆசிரியர் தம்முடைய சொந்த வாக்காக எழுதும் வார்த்தைகள் மிகச் சிலவே. நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து வார்த்தைகள் வடமொழி மேற்கோள்களும் தென் மொழி மேற்கோள்களும் வடிவெடுத்தவை, இங்ஙனே நாம் எழுதிவிடுவதனால் பயனில்லை. விளக்கங் காட்டி வாசகர்களுக்குப் பேரின்ப மளிக்கின்றோம்.

இந் நூலில் ஒவ்வொரு மஹாவாக்யமும் சூர்ணை யெனப்படுகின்றது. முதல் சூர்ணை யொன்றைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அது அமைந்திருக்கு மழகை விவரித்துக் காட்டுகின்றோம்.

> "காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர்விளக் கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கோளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினா லருள்செய்தான்"

இது இந் நூலின் முதல் சூர்ணை. இதில் நூலாசிரியருடைய சொந்தமான சொல் ஒன்றுகூட இல்லை. சொல்தொடை மாத்திரமே இவருடையது. சொற்கள் யாவும் பூருவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்து அற்புதமாகத் திரட்டப்பட்டுள்ளது.

1. பட்டரென்கிற ஆசிரியருடைய வடமொழி ச்லோகமொன்று; 2. திருமாலைப் பாசுர மொன்று; 3, பேயாழ்வார் பாசுரமொன்று; 4. பூதத்தாழ்வார் பாசுரமொன்று; 5. திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்கள் ஐந்து; 6. பெரியாழ்வார் பாசுர மிரண்டு; 7. நம்மாழ்வார் பாசுரமிரண்டு; 8. திருமழிசையாழ்வார் பாசுர மொன்று. ஆக இவ்வளவு திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு இந்த வொரு சூர்ணை நிருமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அடங்கியுள்ள அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை விவரித்துக் காட்டுகிறோம் காண்மின்:—

1. *ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* இது பட்டருடைய திருவாக்கு.
2. *அறிவிலாமனிசர் * இது திருமாலைப் பாசுரம்.
3. *உய்த்துணர் வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி* இது பேயாழ்வார் பாசுரம்.
4. * ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் * இது பூதத்தாழ்வார் பாசுரம்.
5. * பிறங்கிருள் நிறங்கெட *நந்தா விளக்கே* *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *வந்து பன்னுகலை நால்வேதப் பொருளை யெல்லாம் பரிமுகமாயருளிய* *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் * இவை திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்கள்.
6. * பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க * *வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு * இவை பெரியாழ்வார் பாசுரங்கள்.
7. * இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய * *மிக்கஞானமூர்த்தி யாய வேதவிளக்கினைக் கண்டு * இவை நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள்.
8. * துளக்கமில் விளக்கமாய் * இது திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம்,

ஆக, இத்தனை பாசுரங்களிலுள்ள சொற்களை, தாம் கூற விரும்பிய பொருளுக்குத் தக்கவாறு கண்டங்களாக வெடுத்துத்திரட்டி ஒரு சூர்ணையமைத்துள்ள அதிசயம் என்னே !.

இந்த சூர்ணையில் இவ்வாசிரியர் வெளியிட விரும்பிய விஷயம் யாதெனில், சிறிதும் விடாமல் அதை நம்முடைய வாக்கியமாக எழுதிக் காட்டுகிறோம்;

அறிவிலிகள், ஞானவிளக்கையேற்றி நிபிடமான அகவிருள் நீங்கப்பெற்று எம்பெருமானுகிற விளக்கைக்கண்டு நன்று தீதுகளைப் பகுத்துணருகைக்காக, அகாரமாகிற விளக்கில் கொளுத்தின சாஸ்த்ரங்களாகிற விளக்கைப் பேரருளாளப்பெருமான் அருள் செய்தான்.

என்கிற விதுவே முதல் சூர்ணையின் விஷயம். இதைத் தம் திருவாக்கால் அமைத்தருளாமல் முன்னோர்களது மொழிகளைக்கொண்டே வெகு அழகாக வெளியிட்டுள்ளார். ' பகவான பரம கருணையாலே சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்தான் ' எனகிற விஷயத்தைத் திருமங்கையாழ்வார் ஒரு பாசுரத்தாலும் பட்டர் ஒரு ச்லோகத்தாலும் கூறியிருக்கையாலே, அவ் விரண்டு மேற்கோள்களையும் எடுத்தாள விரும்பிய ஆசிரியர், ஆதியில் **காருணிகனு ஸாவேச்வரன்** என்றதனுல் "**மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி**" என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியையும் முடிவில் **நீர்மையினு லருள்செய்தான்** என்றதனுல் "கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும பிறர்க்கும் நீர்மையினுலருள்செய்து" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தையும் தொகுத்தருளினுர்.

பகவான் இப்படிப்பட்ட பேருதவி செய்தருளினது ஜ்ஞானஹீனர்களான மனிசர்களுக்காக வென்று கூற விரும்பிய ஆசிரியர் அதையும் தமது சொல்லால் சொல்லாது **அறிவிலா மனிசர்** எனறிட்டுச் சொன்னது "அறிவிலா மனிசரெல்லாம்" என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தை நினைப்பூட்டவே. மனிசர் அறிவில்லாதவர்கள் என்பதற்கு ஒருமேற்கோள் காட்டவேண்டிய அவசியமில்லையாறுலும, கூடுமானவரையில் பெரியார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையிட்டே பணிக்கவேணுமென்று இவ்வாசிரியரின் திருவுள்ளமென்பது இதனுல் நன்கு விளங்கும். "முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவம்" என்ற நன்னூல் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

இதற்குமேல், **ஞான விளக்கையேற்றி** என்று கூறநினைத்த ஆசிரியர் அதையும் தமது சொல்லாற் சொல்லாமல் ஆழ்வார் பாசுரத்தாலேயே சொல்லுமிடத்து, அவ் விஷயத்திற்குப் பூதத்தார் பாசுரமொன்றும், பேயார் பாசுரமொன்றுமாக இரண்டு மேற்கோள்கள் காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி **உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றி** என்ற சொல் தொடர் அமைத்திருப்பதானது மிகவற்புதம். இதனுல் *உய்த்துணர்வென்னு மொளி கொள் விளக்கேற்றி வைத்து* என்கிற பேயார் பாசுரமும், *ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் * என்கிற பூதத்தார் பாசுரமும் நன்கு காட்டப்பட்டன. "உணர்வென்னும் விளக்கேற்றி" என்ருே "ஞான விளக்கேற்றி" என்ருே மூலமியற்றியிருந்தாலும் இங்கு ஆசிரியர்க்கு விருப்பமான பொருள் தோன்றக் குறையில்லை. ஆனுலும் மேற்கோள்களை அதிகமாகக் காட்டியருளவேணு மென்கிற விருப்பமே இப்படிச்சொல் தொடரமைக்கப் பண்ணிற்று.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மிக முக்கியமாக இங்குத் தெரிவிக்கவேண்டியதொன்றுண்டு; இந்நூலைக் கண்டபாடஞ்செய்து தரித்தாலொழியப் பயனில்லை. அப்படிக் கண்டபாடம் செய்திருப்பவர்கள் மிகச்சிலரே. அவர்களும் பலவிடங்களில் தவறுன— மிகத் தவறுன பாடங்களை அந்த பரம்பரையாக ஆதரித்துள்ளா ரென்பதைப்பற்றி மேலே விரிவாக வரையப்போகிறோம். (இங்கும் சிறிது தெரிவிக்கிறோம்) இப்போது நாமெடுத்து விவரித்த இவ்விடத்தில் "உணர் வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி" என்று

பாடம் பண்ணுமல் 'உணர்வெனும் சுடர்விளக்கேற்றி' என்றே பலரும் பாடம் செய்துள்ளார்கள். ஆசிரியர் எந்த ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக்கொண்டு இவ்வாக்கியம் இட்டருளினரோ அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் " உணர் வென்னும் " என்றுள்ளதேயல்லது " உணர்வெனும் " என்று (தொகுத்தல் விகாரமாக) இல்லை. திருமங்கையாழ்வாருடைய ' வாடினேன வாடி ' என்கிற பாசுரத்தில் " உணர்வெனும் பெரும்பதம் " என்றுள்ளது. ஆனால், அந்தப்பாசுரத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமுமில்லை. " உய்த்துணர் வென்னுமொளிகொள் விளக்கேற்றி " என்கிற பேயாழ்வாருடைய வெண்பாவே இங்கு விஷயமாதலாலும் அதில் தொகுத்தல் விகாரமில்லாமையாலும், இல்லாத விகாரமொன்றைப் புகுத்த யாருக்கும் அதிகாரமில்லாமையாலும் " உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி" என்பதே சுத்தமான பாடம் அந்தபரம்பரையினால் வந்த தவறான பாடம் தவிர்க்கத் தக்கது—என்பது இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக வுணர்த்தலாயிற்று.

பிறகு நிபிடமான அகவிருள் நீங்கப்பெற்று என்று ஆசிரியர் தாம் கூற விரும்பிய விஷயத்தையும் ஆழ்வார்பாசுரத்தாலேயே சொல்லப்புகுந்து, இதற்கும் இரண்டு ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைக் காட்டவேண்டிப் "பிறங்கிருள் நீங்கி" என்ற சொல்தொடர் அமைத்தது பரம சாதுர்யம். இதில் இரண்டு ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன *பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க* என்பது பெரியாழ்வார் பாசுரம். இவ்விரண்டு பாசுரங்களையும் சேரத் திரட்டியிருக்கு மழகு காண்மின். இங்கு மூலம் " பிறங்கிருள் நீங்கி " என்றுள்ளது. 'பிறங்கிருள்' என்பதனால் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தைக் காட்டினர். ' நீங்கி ' என்பதனால் பெரியாழ்வார் பாசுரத்தைக் காட்டினர். ' பிறங்கிருள் கெட்டு ' என்றாவது, ' பேரிருள் நீங்கி ' என்றாவது மூலமியற்றி யிருந்தால் ஆசிரியர்க்கு விருப்பமானபொருள் தோன்றாமல் போகாது, தோன்றியே தீரும்; ஆனாலும், இரண்டுமேற்கோள்கள் காட்டினசுவை தோன்றாதன்றோ? பல மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டனவென்பது மேற்பார்வையில் சிறிதும் தெரியாதபடி அமைத்திருப்பதும் ஒரு ஆச்சரியம்! இதுவே இந்நூலுக்கு ஒவ்வொரு சூர்ணையிலும் அஸாதாரணமான சிறப்பு என்றுணர்க.

இதற்குமேல் " எம்பெருமானாகிற விளக்கைக் கண்டு " என்று ஆசிரியர் சொல்ல நினைத்த விஷயத்தையும் ஆழ்வார்பாசுரத்தாலேயே சொல்லுமிடத்து, எம்பெருமானை விளக்காகக் கூறுவது பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய மூவருடைய பாசுரங்களினாலும் ஸித்திக்கின்றதென்று காட்டவேண்டி "மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கை" என்ற சொல்தொடர் அமைத்தது வெகு அற்புதம். * வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* என்றவர் பெரியாழ்வார். *நந்தா விளக்கே* என்றவர் திருமங்கையாழ்வார். *மிக்கஞான மூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை கண்டு* என்றவர் நம்மாழ்வார். இம் மூன்று மேற்கோள்களும்விளங்குமாறு "மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக்கண்டு" என்று தொடுத்தது மற்றொருவர் மதிக்கும் நிலமன்று. மேலிருந்த விளக்கை யென்றோ, நந்தாவிளக்கையென்றோ, வேதவிளக்கை யென்றோ ஏதேனுமொரு விதமாகப் பேசியிருந்தாலும் போதும்; ஆனால், மூன்று மேற்கோள்கள் காட்டினவழகு அப்போது விளங்காதன்றோ? இதிலும் பல மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டனவென்பது தெரியாதபடியே சொல்தொடை அமைந்துள்ளது.

இதற்குமேல் நன்றுதீதுகளைப் பகுத்துணருகைக்காக வென்று தாம் சொல்ல நினைத்த விஷயத்தையும் இரண்டு மேற்கோள்களால் கூறவிரும்பிய ஆசிரியர் "நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்று சொல்தொடர் அமைத்தார். இதில் *இவையன்றே நல்ல இவையன்றேதீய* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரமும், *ஸதஸதீச விவேகதும்* என்ற பட்டர் ச்லோகமும் கையாளப்பட்டிருப்பது காண்க. நல்லதும் தீயதுமறிகைக்கு என்றோ, ஸதஸத்துக்களை விவேகிக்கைக்கு என்றோ மூலமியற்றியிருக்கலாம் ; ஆனால், அப்போது

ஒரு ப்ரமாணவசனமே மேற்கொண்டதாகும், அவ்வளவில் த்ருப்தியடைபவரல்லரே இவ்வாசிரியர்.

இதற்குமேல் "அகாரமாகிற விளக்கில்" என்று சொல்ல நினைத்த ஆசிரியர், அகாரத்தை விளக்காகக் கூறுவது திருமங்கை யாழ்வாருடையவும திருமழிசையாழ்வாருடையவும் பாசுரங்களினால் ஸித்திக்கின்றதென்று காட்டவேண்டி மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின என்று சொல் தொடர் அமைத்தார், *மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை* என்றருளிச் செய்தவர் திருமங்கையாழ்வார்; *தோன்று சோதி மூன்றுமாய்த் துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்றருளிச்செய்தவர் திருமழிசையாழ்வார்; இவ்விரண்டு மேற்கோள்களும் உணரலாம்படி "மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின" என்று மூலமமைத்தது மற்றொருவருடைய சிந்தைக்கும் கோசரமன்று. மறையாய் விரிந்த விளக்கிலென்றோ, துளக்கமில் விளக்கிலென்றோ இயற்றியிருந்தாலும் குறையில்லை. ஆனால், அப்போது இச்சுவை காணமுடியாததாகும்.

இந்த முதல் சூர்ணையில், ஞானத்தை ஒரு விளக்காகவும், எம்பெருமானை ஒரு விளக்காகவும், அகாரத்தை ஒரு விளக்காகவும் பேசிவந்தபடிக்கிணங்க, சாஸ்த்ரத்தையும் ஒரு விளக்காகப்பேசவேண்டி ப்ரதீபமான கலைகளை யென்று மூலமியற்றியுள்ளார். இதிலுள்ள 'ப்ரதீபமான' என்கிற விசேஷணமானது பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து கொள்ளப்பட்டது ; (*மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி*என்றாரே அவர்.) அதற்குமேல் கலைகளை என்கிற விசேஷ்யமானது *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்** பன்னுகலை நால்வேதம்* என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களிலிருந்து கொண்டு கூறப்பட்டது.

இந்த சூர்ணையின் ஆரம்பத்தில் திருவுள்ளம் பற்றின காருணிகோததாதி என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேர நீர்மையினாலருள் செய்தானென்று திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தினால் முடித்ததானது மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது.

மற்றொரு விஷயமும் குறிக்கொள்க. அதாவது, திவ்ய ப்ரபந்தப் பாசுரங்களுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் அருளிச்செய்த வியாக்யானங்களில் காணாத சில அர்த்த விசேஷங்களும் இவ்வாசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுவதுண்டு. நிர்வாஹ பேதங்கள் என்கிற முறையிலே இது தீதற்றதேயாகும். இப்படி இவ்வாசிரியர் கொண்டதோர் அர்த்த விசேஷமும் இந்த முதல் சூர்ணையிலேயே காணக்கிடக்கின்றது. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் காணாத பொருள் இவர்கொண்டது. எம்பெருமான்றன்னையே ஸாக்ஷாத்தாய் மறையாய் விரிந்த விளக்கென்று ஆழ்வார் கூறினதாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் காட்டுகின்றது. இவ்வாசிரியரோ வென்னில் ஸகலவாக்குக்களுக்கும் வித்தான அகாரத்தை மறையாய் விரிந்த விளக்கென்று சொன்னதாகக் கொண்டு அந்த அகாரத்திற்கு எம்பெருமான் பொருளாயிருப்பவனென்கிற காரணத்தினால் [அந்த ஸாமாநாதி கரண்ய நிதாநத்தினால்] ஆழ்வார் பாசுரத்தில் எம்பெருமான் பொருள்படுகிறானென்று திருவுள்ளம்பற்றி இந்த சூரணையில் அகார பரமாகவே அந்தப் பாசுரத்தை மேற்கொண்டருளினார். இப்படிப்பட்ட நிர்வாஹ பேதம் இந்நூலில் ஐந்தாறிடங்களில் வருவதுண்டு மேலே "பண்ணார் பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம் போலே" [50] என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியுங்காண்க.

மற்றுமொரு பரம ஆச்சரியமான விஷயமும் இந்த திவ்யக்ரந்த அமைப்பில் பொலிந்துள்ளது. அதாவது, பலபல பாசுரங்களை இவ்வாசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்தாளச்செய்தேயும் அவை இவருடைய ஸொந்தவாக்யம்போல் வரிசையாக அந்வயம் பெற்று விளங்கா நிற்கும். மற்றை நூல்களில் மேற்கோள்களைக் காட்டினால் "என்கிறபடியே" என்றும் "என்று" என்றும் இடையிடையே காணப்படும். அவை ப்ரமாண

வசனங்களென்று தனிப்பட்டு நிற்குமேயொழிய நூலாசிரியருடைய வாக்யசைலியாகவே பொருந்திப் பொருள்படமாட்டா. ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் அவ்வகையிலேயே அமைந்தன. இந் நூலில் அப்படி மேற்கோளெடுத்துக் காட்டுவதாகத் தாமே கூறுகிற விடங்கள் மிகச்சில; "மறந்தேனறியகிலாதே உணர்விலேனேணிலேனயர்த் தேன்றும்" "கடன்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை ... வாயுந்தீர்ப்பா ரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்" என்பவை முதலிய சில சூர்ணைகளில் மாத்திரமே மேற்கோளான ப்ரமாணவசநங்கள் தமது வார்த்தையாக அமைந்து பொருள்படாமல் "என்று" "என்றவை" "என்கிற" இத்யாதி பதங்களைச் சேர்த்துத் தனியந்வயமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும். பெரும்பாலும் அப்படியல்லாமல் 'பிரமாணவசனங்களான மேற்கோளிவை' என்றே பிறரால் தெரிந்துகொள்ள முடியாமலும், அப்படி எடுத்தாளப்படுகிற அவையும் வரிசையாய் மிகப்பொருத்தமான அந்வயம் பெறும்படியாகவும் தொடுக்கப்பெறுவது இவ்வாசிரியரொருவர்க்கே சிறப்பாகவும் அற்புதமாகவும் அமைந்த நடை. இந்நூலில் இந்த நடையொன்றே மாஞானிகளின் நெஞ்சையுருக்கக் கூடியது. இவ்விஷயத்தையும் மேலே நாமெடுத்து விவரித்த முதல் சூர்ணையிலேயே காணலாம். "உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றி" "பிறங்கிருள் நீங்கி" மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கை" "மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில்" என்னுமிந்த வாக்கியங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பல மேற்கோள்கள் புகுந்திருக்கவும் "என்கிறபடியே" என்னவேண்டிய அவகாசமேயில்லாமல் இவருடைய ஸொந்த வாக்குப்போலே ஒன்றோடொன்று இணங்கி வரிசையாக ஒரு நீராய்ப் பொருள் பட்டிருக்குமழகு ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து உணரவேண்டிய மஹத்தான அதிசயம். பலபல மேற்கோள்களையும் தமது வார்த்தையாகவே ஆக்கி அடைவே அந்வயம் பெறத் தொடுப்பதென்பது தனிப்பட்டதொரு சக்தி விசேஷமன்றோ.

இங்ஙனே எடுத்து நிரூபிக்கவேண்டிய அதிசயங்கள் இந்நூலில் அளவற்றவை. ஒப்புயர்வற்ற சாதுர்யமும் ஈடுமெடுப்புமில்லாத பாண்டித்யமும் மிகவிளங்க அமைந்தது இவ்வுலகின்கண் இந்நூல் ஒன்றேயென்று எத்தனை தடவை கூறினாலும் மிகையாகாது.

இந்நூலைக் கண்டபாடமாக்கி யநுஸந்தானம் செய்துவருவாருமுளர். அவர்கள் நெடுநாளைக்கு முன்பு அச்சிடப்பட்டிருக்கின்ற மூலப்பதிப்புகளிலும் வியாக்கியானப் பதிப்புகளிலும் காண்கிற பலவகைப் பிழைகளையும் விடாமல் தமது கண்டபாடத்திலே ஆதரித்து வருகிறார்களென்பதைப் பலவிடங்களிலே நாம் கண்டு வருந்துவதுண்டு. பெரும்பாலும் பிரசாரமுள்ள திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்களிலுமே பலபல பிழைகள் புகுந்துள்ளனவென்றால், எளிதில் பொருளுணரமுடியாத இந்நூலில் அவை புகக் கேட்கவேணுமோ? அப்பிழைகளையெல்லாம் அகற்றி அடியேன் சுருக்கமான கருத்துரையுடனும், விரிவான கருத்துரையுடனும், பதவுரையுடனும் மூன்றுபதிப்புகள் செய்திருக்கின்றேனென்பதையும் இங்கு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

நல்ல பாடங்களைக் காட்டினாலுங்கூட ரஸிக்கமாட்டாதவர்களும் அநாதிவாஸநா பலத்தாலே ஆக்ரஹப் படுகிறவர்களும் எக்காலத்திலும் எந்நாட்டிலு முளர். இற்றைக்கும் பலரால் ஆதரிக்கப்படுகிற தவறான பாடங்களில் சிலவற்றை யெடுத்துக்காட்டி; அங்கு இருக்கவேண்டிய யுக்தமான பாடங்களையும் குறிப்பிடுகிறேன். ரஸிகர்கள் கண்டு ரஸிக்கவேணும். கூடிய மட்டில் திருத்தமான பாடங்களையே கொண்டிருக்கும் மஹான்களும் குறிக்கொள்க.

1. முதல் சூர்ணையில் "உணர்வெனும் சுடர்விளக் கேற்றி" என்கிற பாடம் அச்சுப் பிரதிகளிலும் கண்டபாடங்களிலும் வந்திருக்கிறது. இங்கு "உணர் வெனும்"

என்பது பிசகு; 'உணர்வேன்னும்' என்றிருக்க வேண்டுமென்பது கீழே விவரிக்கப் பட்டுள்ளது காண்க.

2. ஆறுவது சூர்ணையில் " இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றில் ஒன்று கைகள் "—என்பது தவறானபாடம். " முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினில் ஒன்றி நின்று" என்கிற திருவெழு கூற்றிருக்கைப் பாசுரம் இங்கு விஷயவாக்கியமாதலால் ஒன்றினில்' என்பதே சுத்தபாடம்.

3. பதினைந்தாவது சூர்ணையில் 'ஆஸ்திக்யம் விவேகம்' என்று தனித்தனிப் பதமான பாடம் பிசகு; இது அந்வயியாது. "ஆஸ்திக்ய விவேகாந்ய சேஷத்வ...', என்று ஸமஸ்தமான பாடமே சுத்தமானது.

4. இருபதாவது சூர்ணையில் " உணர்ந்துணர்ந்துணர்வும்....மிகவுணர்வு முண் டாம்" என்கிற பாடம் மிகவும் தவறு. சிறிதும் அந்வயியாது. உணர்வு உண்டாகு மென்று இங்குச் சொல்லுகிறதன்று. சூர்ணையின் தொடக்கத்தில் இவை என்றிருக் கிறது. அதுவே எழுவாய். கீழ்ச் சூர்ணையில் சொன்ன ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும் உண்டாம் என்றபடி. அவை எதனாலேயுண்டாம் என்னில், அந்த ஹேதுக்களைச் சொல்லு கிறது இந்த சூர்ணை. "ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணர்வைப்பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்" என்பது திருத்தமான பாடம். உணர-உணர்வதனாலே என்றபடி.

5. முப்பத்தைந்தாவது சூர்ணையில் " குலந்தரு மென்றும் மாசில்குடிப்பழியென் னும்" என்பது தவறானபாடம். 'குலந்தருமென்கிற பாட்டிற் கூறியபடியே கிடைக்கிற மாசில் குடிக்குப் பழியாகுமென்கிற காரணத்தினால்' என்று இங்கு விவக்ஷிதமான பொருளாதலால் "குலந்தரு மென்னும் மாசிற் குடிப்பழி யென்று" என்பது திருத்த மான பாடம். "குலந்தரு மாசிற்குடிப்பழியென்று" என்றுமொரு பாடமுண்டு; அதில் அவ்வளவு பாதகமில்லை.

6. சூ. 36ல் "கோத்ரஸூத்ர சரணகூடஸ்தர்" என்பது "கோத்ர சரணஸூத்ர கூடஸ்தர்" என்றிருக்கத்தக்கது. இந்த க்ரமத்திலேயே மணவாளமாமுனிகளின் வியாக் கியானம் அவதரித்திருப்பதனால்.

7. சூ. 37ல் "அறியக்கற்று வல்லரானால்"— 'வல்லாரானால்' என்றிருக்க வேணும். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி அங்ஙனே யிருக்கையாலே. *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே * என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரமே இங்கு விஷய வாக்கியம்.

8. சூ. 49ல் "சொல்பயிற்றிய வேதம்" என்பது தவறு. "சொல்பயிற்ற, வேதம்" என்பது திருத்தமான பாடம். சொல்பயிற்ற—கற்பித்ததனாலே என்றபடி.

9. சூ. 54ல் "ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதி...." இங்கே 'ரூப' என்பது சேராது; 'ஸ்வரூப குணவிபூதி' என்றிருக்கவேணும். ரூபமென்பது மேலே தனிப்பட வருகிறது.

10. சூ. 57ல் "கருவுள் வேறிலாமை"—வேறலாமை என்பது திருத்தமான பாடம். "வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்" என் பது மூல ஸ்ரீஸூக்தியாதலால்

11. சூ. 60ல் "காயோடென்னுமவையே" என்பதில் "என்னுமிவையே" என்று திருத்தவேணும்; "வீழ்கனியு மூழிலையுமென்னுமிவையே நுகர்ந்து" என்கிற பெரிய திருமடற்சந்தை இங்கு விஷயவாக்ய மாதலால்,

12. சூ. 63ல் "விசும்புந்துழாய் திருமாலேன்றும் எங்கே காண்கேனென்றும் இவரலமாப்பு" என்கிற பாடம் மிகத்தவறு. அநந்விதம். "திருமாலென் றெங்கே காண்கே னென்னு மிவர்" என்பது திருத்தமான பாடம்.

13. சூ. 63-ல். "வேதாதிகளில் பௌருஷமான கீதாவைஷ்ணவங்கள் போலே" என்றவிடத்தில் பௌருஷமாநவ கீதா......" என்பது திருத்தமான பாடம். *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம்* என்கிற ப்ரமாணவசனமன்றோ இங்கு விஷயம்.

14. 'ம்லேச்சனும் பக்தனுனல்' இத்தியாதி 85 ஆம் சூர்ணையில் "முடிமன்ன னும்" என்பது 'முடிமன்னவனும்' என்று திருத்தத் தக்கது. "துளங்கு நீண் முடி யரசர்தங் குரிசில் தொண்டைமன்னவன்" என்கிற" பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் இங்கு விஷய வாக்யம்.

15. சூ 94-ல் "கழறலர்ஞான முருவின" என்பது சிறிதும் அர்த்தமில்லாத பாடம். திருவிருத்தத்தில் *கழலறமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று* என்றபாட்டில் 'கழறலம்' என்றும் 'அழறலர்' என்றும் வருவதால் அந்தவாஸனை கொண்டு இங்கு "கழறலர் ஞானமுருவின" என்று பாடம் பண்ணிவிடுகிருர்கள். "கழலலர் ஞானமுருவின" என்பது சுத்தமானபாடம். (உலகளந்த) கழலென்ன அலர்ஞானமென்ன [அதாவது தனது விகஸிதஜ்ஞானமென்ன] இவ்விரண்டும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கும் என்றபடி.

16. சூ, 102. "இடகிலேன் நோன்பறிகிலேன்" என்பது அந்வயிக்க முடியாத அபத்த பாடம். "......நோன்பறிவிலேன்" என்பது திருத்தமான பாடம். "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" என்கிற விஷய வாக்யத்தோடும் பொருந்தும்.

17. சூ. 112. * இவன் நடுவே அடியானித்யாதி—சூர்ணையில் "வன்களவி லநுபவ மாக" என்று திருத்திக்கொள்க.

18. "வித்யை தாயாகப் பெற்று" இத்யாதியான 121 ஆம்சூர்ணையில் "நோக்கி யலங்கரித்து" என்கிறபாடம் சிறிதும் பொருள்படமாட்டாது "நோக்கியர் அலங் கரித்து" என்றே பாடம். "மானேய்நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரே வந்து...அலங்கரித்து" என்கிற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. *மழலை தீரவல்லார் காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கே * என்கிற பாசுரமன்றோ இங்கு விஷயம்.

19. அழுந்தொழுமித்யாதி 127ஆம் சூர்ணையில் "ஊணுக வீரசரிதம் கற்பார்" என்கிற ஸ்தானத்தில் 'வீரசரித மூணுகக் கற்பார்' என்கிறபாடம் காண்கிறது.

20. "என்பெறுதி யென்ன ப்ரமியாது" 152 ஆம் சூர்ணையில் "கடந்து புகுந்து தகைவறப்புக்கு" என்பது தவறு. "கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு" என் பதே திருத்தமான பாடம். கடந்துபுகும் தகைவு அற—கடந்து புக வேண்டுகை யாகிற தகைவு இல்லாதபடி என்க.

21. சூ. 156. 'நம் பிழையும்' என்பது பிசகு; தம் பிழையும்' என்பதே சுத்தபாடம். திருவாய்மொழியில் *என்பிழையே நினைந்தருளி* என்ற பாசுரத்தையுட் கொண்டு ஆசிரியர் தாம் கூறுவதாதலால் தம்பிழையுமென்பதே பொருந்தும். நம்பிழையு மென்ருல் அந்வயியாது.

22. சூ. 160. 'மண்ணோர் விண்ணோர் வேற்பில்'—இங்கு வெற்பில் என்பது தவறு; வைப்பில் என்பதே சுத்தபாடம். "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்கிறபாசுரம் இங்கு விஷய வாக்யம். "தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே"

என்கிற பாசுரத்திற்குச் சேர 'வேற்பில்' என்கிற பாடமும் இருக்கலாமென்று சிலர் கூறுவது இவ்விடத்து ப்ரமேயமின்னதென்று அறியாமையினாலாகும். திருமலையை அந்தர்யாமி ஸ்தானத்திலேயாக்கி அருளிச்செய்யுமிடம் இதுவாதலால் அதற்குச் சேர 'வைப்பில்' என்பதே பொருந்துமென்பதை மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் விசதமாக்கும்.

23. சூ. 173. "ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் அச் சேரியிலே"—ஆய்ச்சேரியிலேயென்பது சுத்தபாடம் "உடையநங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வார்க்கு ஆய்ச்சேரியாயிருப்பதாய்" என்கிற மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியோடுஞ் சேரும்.

24. சூ. 183. "முகநாபி பாதங்கள் த்வாரத்ரயத்தாலே"—முகநாபி பாதங்களை என்பது சுத்தபாடம்.

25. சூ. 198. "வைத்தெழவூதி"—ஊத என்று திருத்துக.

26. சூ. 202. "போகேலென்றாலும் உகப்பையும் தவிர்ந்து"— 'போகேலென்றால் உகப்பையுந் தவிர்ந்து' என்பது சுத்த பாடம். 'உம்மை' இங்கு வேண்டா.

27. சூ. "அடைக்கலம் சூடி பொய்யாதானும்"—'சூடிய' என்று திருத்துக. *திருமால் திருப்பேர்வல்லாரடிக்கண்ணி சூடிய மாறன்* என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரம் காண்க.

28. சூ. 211. "எம்மாவொழி நெடுவே யென்கிற"—'எம்மாவொழிவில் நெடு......' என்பது சுத்தபாடம்.

29. சூ. 118. "காலாஸக்தி பலகதிக்கு"—'காலாஸத்தி....' என்று திருத்துக.

30. சூ. 219. "வளவேழ்வைப்பாமவன் அவையுள்"—இங்கு 'அவன்' என்பது அநந்விதம். 'வளவேழ்வைப்பாமவையுள்' என்பதே சுத்தபாடம்.

31. சூ. 220. "எம்மா வீட்டை உபாயாநுகுணமாக்கினவர்"—'உபயாநுகுண...' என்று திருத்துக. (இதிலேயே) "திண்ணணைவதென்று"— "திண்ணனணைவதென்று" என்பது சுத்தபாடம்.

32. சூ 222. "ஆடுங்கள்ளிறைச்சி" ='ஆடுகள்ளிறைச்சி' என்றுதிருத்துக. திருவாய்மொழியில் *அங்கோராடுங்கள்ளும் பராய்* என்றிருந்தாலும் உம்மைகளை நீக்கியே ஆசிரியர் பாசுரம் திரட்டியுள்ளாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

33. 223. "தேவர்குழாங்களைக் கண்டு கூப்பிட்டு"-காப்பிட்டென்று திருத்துக. பொலிக பொலிக பொலிகவில் நோக்கு.

34. சூ. 224. "திரிவிக்கிரமனாய்க் குறள் கோலப்பிரானாய்"= 'திரிவிக்கிரமனைக் குறள்...' என்பது சுத்தபாடம்.

35. சூ. 226. 'அவர்க்கே குடிகளாய் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை'—'குடிகளாம்' என்று திருத்துக.

36. சூ. 227. "வைகல்வாழ்முதலான ஸித்தோபாயம்"—"வாழ்தலான" என்று திருத்துக. *குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற பாசுரமன்றோ இங்கு விஷயம்.

37. சூ. 228. அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தை ''—'ஸுப்ரபாதத்தே' என்று திருத்துக. (அதிலேயே) ''மாயையை மடிவித்து''— 'மடித்து' என்று திருத்துக. (அதிலேயே) ''ஸாக்ஷாத்கரித்த பரமப்ராப்திக்கு''—பரப்ராப்திக்கு என்று திருத்துக, ''ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்'' என்ற உபநிஷத்துக்குச் சேர. (அதிலேயே) ''கூசம் செய்யாது செய்திப்பிழை''—'செய்யாத' என்று திருத்துக.

தெலுங்கிலும் தமிழிலு முள்ள அச்சுப் பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு திருத்தம் காட்டுவதானால் இன்னமும் அதிகமாகவே காட்ட நேரும். அடியேன் வெளியிட்டுள்ள பதிப்புகளில் அக்ஷரந்தோறும் உற்று நோக்கினால் அந்த அபத்த பாடங்களெல்லாம் அறும். அடியேனுக்குங் கிடைக்காத சுத்த பாடங்கள் இன்னமும் இருக்கக் கூடும். அவற்றைப் பரமக்ருபையோடு தெரிவிப்பார் திறத்தில் பெருநன்றி பாராட்டி வெளியிடுவேன். இப்போது காட்டின திருத்தங்களில் ஒன்றுகூட அடியேன் ஸ்வதந்திரமாகச் செய்ததன்று. ஏடுகளில் கண்டனவும் பெரியார்வாய்க் கேட்டனவுமாம். இந்தத் திருத்தங்கள் வேண்டாதவையென்று தோன்றிப் பழைய பதிப்புகளிற் பாடங்களையே ஆதரிக்கவேணுமென்பார்க்கு அடியேன் மறுமாற்ற மொன்று முரைக்ககில்லேன். ''எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம் பயக்குமே'' என்ற ரீதியில் இந்த திவ்யக்ரந்தத்தை எவ்வண்ணமாகப் பாடங்கொண்டு அநுஸந்தித்தாலும் பரமபோக்யமேயாகும்.

இத்திவ்விய க்ரந்தத்திற்கு மணவாள மாமுனிகள் இட்டருளின வியாக்கியானம் அமுதிலுமாற்ற வினிது. அதினுடைய பரம போக்யதையை ஸர்வஜ்ஞர்களன்றோ கொண்டாட வேண்டும், உலகில் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்த ஆசிரியர்கள் பலருளரெனினும் அவர்களுடைய வியாக்யானங்களிலே பலவகையான க்லேசங்களை யநுபவியா நின்றோம். பல குறைகளையுங் காணுகின்றோம். அப்படி ஒருவிதமான குறையும் கூறுதற்கிடமின்றியே ஒருவகையான க்லேசத்தையுங் கொடாதே ஸ்வச்ச கங்காப்ரவாஹமென்ன வமைந்த வியாக்கியானம் மணவாள மாமுனிகளுடையதேயாம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மிகத்தெளிவாகத் திருவுள்ளத்திலடக்கிக் கொண்டிருந்து தேனும் பாலுங் கன்னலுமமுதுமான ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தொடுக்குந்திறன் மாமுனிகளொருவர்க்கே அஸாதாரணமாகும்.

விசதவாக்சிகாமணிகளான மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திற்கு அரும்பதவுரை அநபேக்ஷிதமானாலும், அதிகாரிகளை நோக்கிச் சிலவிடங்களுக்கு அது அபேக்ஷிதமாகத் தோன்றுவதுண்டு; பல சூர்ணைகளின் வியாக்யானத்தில் ஒருவிதமாக முன்னே விவரணம் காட்டிவிட்டு, உடனே (அதவா) என்று தொடங்கி மற்றொருவிதமாக விவரணம் செய்தருளுகிறார். அப்படிப்பட்ட இடங்கள் பலவுள்ளன. அவ்விடங்களில் முந்தின விவரணத்திற்கும் பிந்தின விவரணத்திற்கும் என்னவாசியென்பதை எளிதில் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி சிலர் மயங்கநேர்கின்றது. அப்படிப்பட்டவிடங்களில் டிப்பணிகள் எழுதிச் சேர்க்கவேணுமென்று அவா இருந்தது. அது இந்தப்பதிப்பில் நிறைவேறவில்லை. முக்கியமாகச் சிலவிடங்களுக்காவது தெளிவுபெறுவிக்கவேண்டியதுண்டு; ஓரிடமிங்குக் குறிப்பிடுகிறேன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் (127) *அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே* என்ற சூர்ணையில் ஆழ்வார்க்கு சத்ருக்நாழ்வானோடு ஸாம்யம் நிரூபிக்குமிடத்தில் ''நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான'' என்று மூலமுள்ளது. இங்கு மணவாளமாமுனிகள் ஒருவாறு வியாக்கியானஞ்செய்து முடித்து உடனே எழுதியருளுகிறார்.—

''விசிந்தந மென்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலையானதிலே 'உறுமோவென்று நித்ய சத்ருவைவென்று புலன்கொள் வடிவை விசிந்தயனுயிருக்கும்' என்று விசிந்தயங் என்றொரு வசனமுண்டாகவு மெடுத்து இப்படி

இவர்தாமே அருளிச்செய்து வைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்த மென்னாமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. *விசிந்தயந்* என்கிற வசநம் இன்ன விடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டு கொள்வது.''—என்று.

இதனால், சத்ருக் நாழ்வானைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவத்தில் 'விசிந்தயந்' எனவரும் ப்ரமாண ச்லோகம் தமக்குத் தெரியவில்லை யென்று அருளிச் செய்வதாகத் தேறுகிறது. ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகளுக்குத் தெரியாதது முண்டோ? அந்த வசனம் நம் போன்ற மித மதிகளுக்கும் தெரிகின்றதே; ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் (89-3) *நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந்* என்கிற ச்லோகம் காணாநின்றதே; இது மாமுனிகளுக்குக் காணாமற் போக நியாயமில்லையே; 'வந்தவிடத்திற் கண்டு கொள்வது' என்று எங்ஙனே யெழுத நேர்ந்தது? என்று விசாரம் தோன்றுமிங்கு.

இதன் தத்துவ மென்னவென்றால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின 'நாஹம் ஸ்வபிமி' இத்யாதி ச்லோகமானது இரண்டு வகையான பாடங்கொண்டு வந்திருக்கிறது. ''நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி **தமேவார்யம் விசிந்தயந்**'' என்பதாக ஒரு பாடம்; இப்பாடமே ஆசார்யஹ்ருதயகாரர்க்குக் கிடைத்திருந்தபடியால் இதையிட்டு விசிந்தநமென்றும் விசிந்தயந் என்றுமருளிச் செய்தார். மற்றொரு பாடம் என்னவென்றால், *நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி **ராமமேவாநுசிந்தயந்*** என்பது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியான அரும்பதவுரையில் இவ்வகையான பாடமே எடுத்தாளப் பட்டிருப்பதனால் மணவாளமாமுனிகளுக்கும் இவ்வகையான பாடமே கிடைத்திருக்கக் கூடுமென்று தெரிகிறது. இப்பாடத்தில் **விசிந்தயந்** என்பது கிடையாதாகையாலும், **அநுசிந்தயந்** என்றேயிருப்பதாலும் ''விசிந்தயந் என்பதை வந்தவிடத்தே கண்டு கொள்வது'' என்று மாமுனிகள் எழுத ஔசித்யமுண்டாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பல விஷயங்களைக் கொண்ட டிப்பணியொன்று சேர்க்கப்பட வேணுமென்னுமவா பெரிது முள்ளது. அது மற்றொரு கால் நிறைவேறும்; மாமுனிகளின் திருவருளும் வாய்க்கவேணும்.

இந்த வியாக்கியானத்தை முதன் முதலாகத் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்டவர்களும் பிறகு தமிழ் லிபியில் அச்சிட்டவர்களும் பலவகைப் பிழைகளைப் புகுத்தி அச்சிட்டிருந்ததனால் சுத்தப் பதிப்பாக வெளியிடவேணுமென்கிற விருப்பம் அடியேனுக்கிருந்தது. பத்து வருஷங்களுக்கு முன் 'ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்த மாலா' தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்டேன்: அதில் இந்த திவ்யக்ரந்தமும் சேர்ந்துள்ளது. தமிழ் லிபியிலும் இதை மிகவும் திருத்தமாகப் பதிப்பிக்கவேணுமென விரும்பியே இப்பதிப்புச் செய்தது. சில சமயங்களில் அடியேன் வெளியே செல்வது முதலான காரணங்களினால் சில சில பாரங்களை அடியேன் திருத்திக் கொடுக்க முடியாமற் போனதனாலும் மற்றும் சில காரணங்களினாலும் இப்பதிப்பிலும் சில பிழைகள் புகுந்து விட்டன. அவற்றிற்குத் திருத்தம் இங்குக் காட்டப்படுகிறது. இதில் சில திருத்தங்களைப் பாட பேதமாகவுங் கொள்ளலாம். இத்திருத்தங்களை யெல்லாம் அவரவர்கள் முதலிலேயே ஆங்காங்குப் பொறித்துக்கொண்டு பிறகு ஸ்ரீகோசத்தை ஸேவிக்குமாறு பிரார்த்தனை.

பிழை திருத்தம்.

குறிப்பு:— பிழை திருத்தம் வெளியிடுமவர்கள் பக்கங்களின் லக்கமும் வரிகளின் லக்கமுமாக இரண்டு லக்கங்கள் குறிப்பதுண்டு. பக்கங்களை எளிதாகக் கண்டு பிடிக்கமுடியும். வரிகளை யெண்ணிக் கண்டுபிடிப்பது சிரமமாதலால் இங்கு நாம் வரிகளுக்கு லக்கமிடுவதில்லை. எந்த வரியில் திருத்தமுள்ளதோ அந்த வரியின் தொடக்கத்திலுள்ள சில எழுத்துக்களையே குறிப்பிடுகிறோம்; அதைக்கொண்டு வரியை எளிதாகக் கண்டு பிடிக்கலாமென்று. ... ...

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரிஸங்கேதம்	அச்சிலுள்ளபாடம்	திருத்தம்
2	நிவ்ருத்தி	உண்டாக்கி ஜ்ஞாநம்	உண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞான
4	யதாவாக	தோன்ருமையாலும்	தோற்ருமையாலும்
5	3. த்யாஜ்யோ	த்யாஜ்யோபாதேயந்தான்	த்யாஜ்யோபாதேயங்கள்தான்
6	தாலே ஆநந்த	நிர்ப்பரனுயிருக்கை.	நிர்ப்பரனுயிருக்கை யென்கை.
9	ருக்கு	சாஸ்த்ரங்களையும்	சாஸ்த்ரத்தையும்
11	என்று துர்லப	*துர்லபோமாநுஷோதேஹோ	*மாநுஷோ தேஹோ
13	அமரத்வ	ரக்ஷணர்த்தமாக விலக்ஷண	ரக்ஷணர்த்தமாக க்ஷீராப்தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கினுப் போலே ஸம்ஸாரபீதராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக விலக்ஷண
15	ஸ்வரூப விஜய	*பதிம் விச்வஸ்ய* என்றும்	*பதிம் விச்வஸ்ய*
16	ஆனந்தம் உதிக்	ஸ்வரூப விரோத்யுதய	ஸ்வவிரோத்யுதய
,,	ஸ்வப்ரயோஜ	ஸ்வரூப	ஸ்வ
,,	விரோத்யுதய	ஸ்வரூபவிரோத்யுதய	ஸ்வவிரோத்யுதய
21	அதாவது சாதி	தூயோம்பு	தீயோம்பு
22	மதுக்குமுப.	பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யபதே	பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதே
24	ல்பஜ்யோதி	ல்பஜ்யோதிஷ	கல்பஜ்யோதிஷ
25	45. ஆனுல்	அந்த வைபவத்	அந்த வேதவைபவத்
26	நான்மறை	அநாதியாகவும் அழி	அநாதியாக்வும் மேல் அழி
28	சந்தச்சு	நிரூபகமாட	நிரூபகமாக
29	ரஸஸஹித	*ஹாவு ஹாவு*	*ஹாவு ஹாவு ஹாவு*
32	பஞ்சாரே	காலசக்ரேத்மகே	கால சக்ரே
35	அதாவது—	பகவத் ஸ்வரூப	பகவத் ஸ்வரூபரூப
,,	ச்யாதாக்நி	இத்யாதியாலும்	(இங்கே வாக்கிய விராமம் கூடாது)
37	மாஹாத்ம்யம்	ப்ரகீத்ர்திதம்	ப்ரகீர்த்திதம்
40	சோகித்து	மேலே தொடுக்கு	மேலே மேலே தொடுக்கு
43	அஸத்கீர்	காட்டிலே அலைந்து	காட்டிலே அலமந்து
44	தத்குண	தது பாஸநத்பலா	தது பாஸந தத்பலா
45	ஸ்வவைல	சக்திகளை	உக்திகளை
,,	66. அவர்	அருளிச் செய்தரு	அப்படி அருளிச்செய்தரு
,,	மென்று—	சாஸ்ரங்கள்	சாஸ்த்ரங்கள்
46	மானவற்	தத்தததுநுகுண	தத்ததநுகுண
47	கிறதுமேல்	(எழுத்தியத்யாதி)	(எழுத்தித்யாதி.)
,,	பதின்மூன்	ஆகிறவிரண்டையும்	ஆகிறவிரண்டசையும்
,,	தைந்தளும்	மழையினி	உழையினி
,,	தாளக:	பணிபாதேள	பாணிபாதேள

பக்கம்	வரிஸங்கேதம்	அச்சிலுள்ளபாடம்	திருத்தம்
48	கந்தமில்	ஷாணகுண்யாத்	ஷாட்குண்யாத்
59	இவ்வாபத்.	பச்சிபம்	பச்சிமம்
,,	ஷீதம் ஸ்வரம்	மோக்ஷயிஷ்யதி	மோக்ஷயிஷ்யஸி
,,	தத்ரவரம்	ஸம்ஜ்ஞ்தஃ	ஸம்ஜ்ஞிதஃ
60	மண்ட	மண்டமான	மண்டபமான
,,	,,	திருவுள்ளமறிப்	திருவுள்ளமறியப்
,,	உத்தராக	உத்தராகராம்	உத்தாரகராம்
61	ஸத்வ்ருத்	வர்ணுதியானத்தை	வர்ணுதியானவத்தை
,,	தண்ணிய	ஆயாஸாயாமரம்	ஆயாஸாயாபரம்
,,	சோபநா	அப்ராணஸ்ஸேவ	அப்ராணஸ்யேவ
,,	தேஹஸ்ய	பகவத்பத்தி	பகவத் பக்தி
62	நேவ *	ஸந்தமேநம்ததஃ	ஸந்தமேநம்*
63	படியான	அவனடிபடிவும்	அவனடி படவும்
,,	அதாவது	சேஷாபில்ஷிதம்	சேஷாபிலஷிதம்
,,	மாய்கர்ம	ஆதரிப்பார்	ஆதரிப்பர்
64	போது	போதுஸ்ஸ்ப	போதே ஸ்ஸ்ப
68	யுடைய	பெரியாரென்ற	பெரியாராரென்ற
,,	யோட்டி)	ப்ராம	ப்ரமா
74	விவேகமா	விவேகமாவது	விமோகமாவது—
77	யும், மநோ,	விஷயமாகையாலும்	விஷயமாகையும்
81	வந்ததென்றெ	உத்திகளாலே	உக்திகளாலே
86	னெல்லாம்	இதி ப்ஜா நா	இதிப்ரஜாநா
92	வலியவேறி	வ்யாவ்ருத்யுக்த்த்யாதிகள்.	வயாவ்ருத்த்யுக்த்யாதிகள்.
93	அவிஷய	லக்ஷணகைக்கு	லக்ஷணக்கைக்கு
94	ராநுபவமும்	கலங்கும்படி அந்தஃ	கலங்கும்படி பிறந்த அந்தஃ
,,	அதாவது-*புண்	*புண்ணிம் பாவம்	*புண்ணியம் பாவம்
96	சதுர்திவஸ	சேஷத்வாநுகுணமாக	சேஷத்வாநுகுணமான
97	ரானதிவ்யா	ப்ரமாலங்காகரணு	ப்ரஹ்மாலங்காரேணு
104	இப்படிபிரா	பிரியில் தரியாமைக்கு	பிரியில்தரியாமையுடையார்
112	அதாவது-கிண்	பலதலையாய்ப் பரந்து	பலதலையாய்ப் பாய்ந்து
113	சேதந	*சிவச்	*சிவ
117	(மூலம்) தோழி	வாத்-ஸல்யாதி	வாத்ஸல்யாதி
119	அவ்வூரிலே	கொண்புக்கு	கொண்டுபுக்கு
121	யற்று	தேவதாந்தர்யாமி	அந்தர்யாமி
123	(மூலம்) தாஸே	தாஸே	தாலே
132	செல்வம் மல்கு	ரக்ஷணம் பண்ணி வாரா	ரக்ஷணம்பண்ணவாரா
133	செய்கையும்	பின்துஷ்ட	பின்புதுஷ்ட
135	தனக்கே	தனக்கேப்ரகார	தனக்குப்ரகார
137	கூலராலும்	தைர்ய குணம்	ஸ்தைர்ய குணம்
,,	வல்லஸாமர்	தன்னில் சேராத	தன்னில்தான் சேராத
151	அங்ஙனன்றி	*வீடுமின் முற்றவும்	*வீடுமின் முற்றம்

பக்கம்	வரிஸங்கேதம்	அச்சிலுள்ளபாடம்	திருத்தம்
153	இருவர்க்கு	ளிரண்டிலுமென்கை.	ளிரண்டிலுமுண்டென்கை.
154	கனத்துத்தோ	அவ்வழியாலே அகில	அவ்வழியாலே அந்த அகில
158	ரஹஸ்யத்ர	யிருக்கும்படி ப்ரகாசி	யிருக்கும்படியை ப்ரகாசி
159	கடலோ*	கண்டிலமால்*விரோதி	கண்டிலமால்*என்று விரோதி
164	வத்ப்ரதிய	பக்திபரான	பக்திபரரான
166	அதாவது–பாட்	வேண்டுமாகையாலே	வேண்டுகையாலே
168	சேஷமாய்	ஆத்ம தர்சந	அந்த ஆத்மதர்சந
173	[2] (உலரா	தாபமாறும்பண்	தாபமாறும்படி
,,	*அந்தாமத்	பசுடி	பண்
176	யொழிய	நிஷ்ப்யோஜநம்	நிஷ்ப்ரயோஜநம்
,,	[1] (முழுது	ஸர்வவ்யங்	ஸர்வவ்யா
,,	பகன்)	நிறைந்தவொ	நிறைந்த வெங்
179	பாடலென்னு	யாவதாத்மபாவிபகவதநு பவந்தான்	யாவதாத்மபாவி பகவதநு பவத்தோடே வர்த்திக்கிற தேசத்தையும், அவ்வநு பவந்தான்
180	விழவு தீரும்	தேசவிசேஷத்திதே்	தேசவிசேஷத்திலே
,,	தாப்போலே	முக்த போகத்யை	முக்த போகத்தை
,,	ஜகந்நிகர	ஜகந்நிகரணுதி	ஜகந்நிகிரணுதி
,,	,,	அல்லாதாரடை,	அல்லாதாரடைய
182	டைய அங்	அங்நோங்யம்	அங்யோங்யம்
185	ஸ்ரீவைகுண்	வைகுண்டத்திலுள்ளாரையும்	வைகுண்டத்திலுள்ளாராயும்
,,	,,	த்வீபத்திலுள்ளாரையும்	த்வீபத்திலுள்ளாராயும்
189	தந்த்ர்யத்தா	வ்யவஸாயரஹித	வ்யவஸாய ஸஹித
193	ப்ரகாசிப்	ப்ரகாசிப்பித்தார்	ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர்
196	முதலாழ்வார்	கவிபாடுவித்த	கவிபாடுவித்துக் கொண்ட
,,	ஹர்ஷத்துக்கு	ஹாவு ஹாவு	ஹாவு ஹாவு ஹாவு
200	விஷயமே	ப்ராபகமென்று	ப்ராபகமுமென்று
201	தனுபவித்த	காட்டக்கண்டு, அதுக்கு	காட்டக் கண்டதுக்கு
204	228. பத்தாம்	பத்தாம் த்தில்	பத்தாம் பத்தில்
,,	யாலே	யாலே	யாகையாலே
210	பர்யாயம்	சொல்லீர்களாகி	சொல்லவல்லீர்களாகி
211	[10]	அவை யாவையு	அவை யாவரையு
215	யநுபவி	யநுபவித்து	யநுபவிப்பித்து

மற்றும் புலப்படும் பிழைகளையும் திருத்திக் கொள்க.

இப்படிக்கு

ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியன்.

25—10—50

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

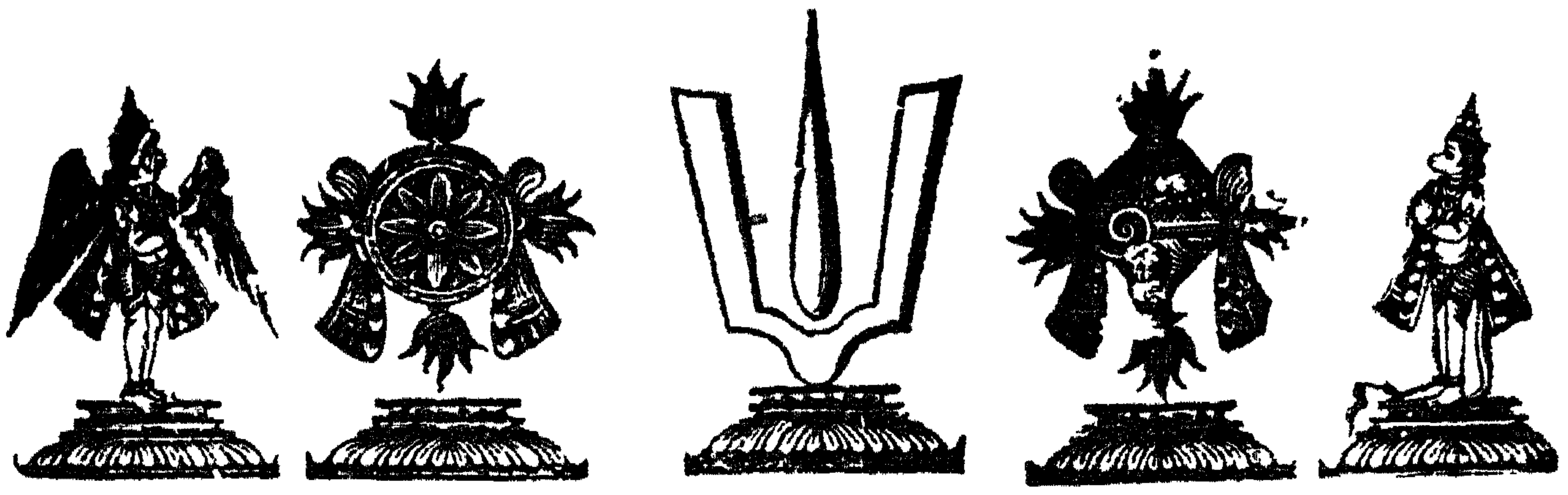

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

பொதுத் தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்:
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்.
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.

த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வ க்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.
பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவர்க்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன் மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன்மனங்கூறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினா
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யாநத்தின் அவதாரிகை

ச்ரிய: பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணகராய் ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்திஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரண நளிநனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலா விபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்க ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக்கண்டு அதிவ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, *அசித்விசேஷிதாந் ப்ரளயஸமயே ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா:* என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசித்விசேஷிதராய் அதஏவ போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாநமநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பரிகரமாக *மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, வேதப்ரதாநத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்டவேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்ம வித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப்புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப் போலே நாமே சென்று திருத்தக்கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து திருத்தப் பார்த்த விடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப்பார்வையிட்டு ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே காரியம்கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, *ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும்பார்த்து இலக்குக்காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப்பார்வை தனக்குப்பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற இவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோக வேக ஜநிதமான * மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினாலே ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான இவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோக்யமாம்படி அதிஸங்க்ரஹாதிவிஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார்.

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: என்கிறபடியே வைதிகஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களைச் சொல்லுகையாலேயிறே இப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிருபகமாய்த்து. இப்ரபந்தத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது—*மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் பேசின திவ்யஸூக்திகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய் அத்யந்தபோக்யமுமாயிருக்கிறவிதுவே தமக்கு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்த முத்து பெருவிலையனுமாப்போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்தசாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்தத்திலுங் காட்டில் சப்தந்தானே மிகவு மினிதாயிருக்குமென்று மபிப்ராயத்தாலும். ஆகையாலிப்ரபந்தம் சப்தார்த்தங்களிரண்டின் ரஸத்தாலும் விசேஷஜ்ஞஜநமநோஹரமாயிருக்கும் ....*

அவதாரிகை முற்றிற்று.

1. இதில் முதல்சூர்ணையாலே *ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிகக்ருபாவானான ஸர்வேச்வரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிசேதநர்க்கு ஸதஸத் விவேக பரிகரமாக சாஸ்த்ரப்ரதாநத்தைப் பண்ணி யருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதுந் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்ததுளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள்செய்தான். 1.

(காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்)—க்ருபா விசிஷ்டஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. க்ருபாவானானாலும் ஸ்வதந்த்ரனன்றாகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப் போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனானாலும் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு க்ருபா விசிஷ்டமான ஸ்வாதந்த்ர்யமேயிறே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது; அதவா, ஸர்வேச்வரனென்று ஈசேசிதவ்யஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். *க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத்* என்றவநந்தரம், *ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அசிதம்ப்ரதமாதபி* என்கையாலே க்ருபாயோகமும் ஸம்பந்தமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திஹேது விறே. க்ருபாயோகத்துக்கு மேலே ஸம்பந்தம் உக்தமாகையாலே ஸம்பந்த ப்ராதாந்யம் சொல்லிற்றாகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றோ வென்கிற அபிமாநத்தோடே பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத்தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போருமவனென்றதாய்த்து.

(அறிவிலா மனிசர்) — *அறிவிலா மனிசரெல்லாம்* என்கிறபடியே அஜ்ஞாந
தமோயுக்தரான சேதநர். *அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்* என்னக்கடவதிறே.
தம:* என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. *ஹார்த்தும்
அநாத்யஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம
விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிசேதந
ரென்கை.

(உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) — *உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்
கேற்றி* என்றும், *ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே
தைலவர்த்திகளாலுண்டான வழுக்கன்றிக்கே திணுங்கின தேஜஸ்ஸா யிருக்
கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபபரகாசத்தைஉடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்
கென்கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே

(பிறங்கிருள் நீங்கி) — *பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்றும் *பின்னிவ்வுலகினில்
பேரிருள்நீங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்போய்.

(மேலிருந்த நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு) — *வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த
விளக்கு* என்றும் *நந்தா விளக்கு* என்றும் *வேதவிளக்கினை* என்றும் சொல்
லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாத்பரனாக ப்ரகாசியாநிற்பானுமாய்:
நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய்,
வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, *என்தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு*
என்கிறபடியே ஜ்ஞாநசக்ஷுஸ்ஸாலே தர்சித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) — *இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய*
என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம் பண்ணுகைக்கு. *ஸதஸதீச விவேக்தும்* என்றாரிறே.
"நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷண
விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவத்விஷயம்
நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக்கையைக் காட்டக்கடவது. "நந்தாவேத
விளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கையாலும், விவேக பல
மான த்யாகஸ்வீகாரவிஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்
லுகையாலும். பகவத் விஷயத்தைக் கண்டபின்பு ஸதஸத் விவேகம் பண்ணு
கையாவ தென்னென்னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின்தோஷம்
யதாவாகத் தோன்றாமையாலும், இத்தைப்பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்
போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

(மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கோளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) — *மறை
யாய் விரிந்த விளக்கை* என்றும் *துளக்கமில் விளக்கம்* என்றும் சொல்லுகிற
படியே, *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* என்கையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருத
மாய்த்தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரண
மில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்
தில் நின்று முத்பந்நமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே *மாநம் ப்ரதீபமிவ*
என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதேயார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா
நின்றுள்ள, *பன்னுகலை நால்வேதம்* என்றும் *கலைகளும் வேதமும்* இத்
யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் தது பப்ரும்ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்
களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று
அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது *அ இதி ப்ரஹ்ம* என்கிற
படியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினு லருள்செய்தான்)-நீர்மை-ஸ்வபாவம். தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தா னென்கை அதாவது, தன்சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணிகனை தன்க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வயோஜனை— நீர்மையினு லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரியதிருமொழி 2-8-5.] வ்யாக்யாநத்திற்கும், " இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம் " என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும். நடுவில் யோஜனை, காருணிகனை வென்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும் ※காருணிகோ ததாதி※ என்று பட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றும்யோஜனை, " காருணிகனை ஸர்வேச்வர " னென்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தை யுடையவராய் அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈச்வரன் சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநத்தோடே அருளிச்செய்தாராய்த்து... ... ... (1)

2. இவ்விவேகத்திற்கு பலமேதென்னச சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாதி.)

விவேகபலம் வீடுபற்று. 2.

அதாவது இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குபலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்றுகையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்றுதே வீடுபற்றென்கையாலே ※வீடுமின்முற்றவும்※ ※அற்றிறைபற்று※ என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது.... ... . (2)

3. த்யாஜ்யோபாதேயந்தா னவையென்னச் சொல்லுகிறது-(த்யாஜ்யேத்யாதி.)

த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள். 3.

அதாவது :— ※ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம்※ என்று ஸர்வர்க்கும் து:க்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகம் இஷ்டமாகையாலே, து:க்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை... ... ... (3)

4. இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகையாலே இவற்றின் பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி.)

இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும்,
களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும். 4.

அதாவது து:க்கத்துக்குப் பரமாவதி "இன்பு துன்பளி" என்று தொடங்கி- ஸுக து:க்காவஹங்களாய் அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களில் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் ※இன்னமுதெனத் தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு ※அழுந்துமா※ என்கிறபடியே ※அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி ※களிப்புங் கவர்வுமற்று※ என்று

தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் தததலாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவ விகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று *அந்தமில் பேரின்பம்* என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த மயமான பரம பதத்திலே *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி *சுழிபட்டோடுஞ் சுடர்ச் சோதி வெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கை. .... (4)

5. ஏவம்பூத துஃக்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி.)

அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தேன்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள். 5.

அதாவது, *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்* என்கிற ஸம்ஸாரப்ரயுக்தாநந்த துஃக்கஹேது — *மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாநமும், *என்னையறிய கிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஓடியுமுழன்றுமுயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோதி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறவிநோயறுப்பானேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்கையம்மானையேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷண* என்கிற பகவத் ப்ராப்திரூப மோக்ஷப்ரயுக்த நிரதிசயஸுகஹேது, *நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *நின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்* என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம் புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோதி விஷயஜ்ஞாநமும், *அவன தருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும், *ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு* என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* ஆகையாலே. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:; ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:, முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:* என்கிறபடியே ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ... (5)

6. இவ்வஜ்ஞாநாதிகள்தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள். 6.

அதாவது இவ்வர்த்த பஞ்சகாஜ்ஞாநத்துக்குக்காரணம், *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரசுரதை. இவ்வர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக்காரணம்,* முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரசுரதையென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாநஹேதுவாயிறேயிருப்பது... ... ... (6)

7. இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச்சொல்லுகிறது – (ஸத்வேத்யாதி).

ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாந காலகடாக்ஷங்கள். 7.

*அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் *இருள் தருமா ஞாலத்துள்ளிப்பிறவி* என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத்கடாக்ஷமென்கை... ... ... (7)*

8. இவைதனக்கு மூலமேதென்னச்சொல்லுகிறது — (இவற்றுக்கு மூல மித்யாதி).

இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள். 8.

*அதாவது இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாக்ஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிகக்ருபையாகிற ஸுக்ருத மென்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இருவல்வினையும் அருள் நல்வினையுமென்றபடி... ... ... (8)*

9. இவைதனக்கடி யேதென்னச் சொல்லுகிறது— (கர்மேத்யாதி)

கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவித்யாஸௌஹார்தங்கள். 9.

*அதாவது கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்நின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை. க்ருபைக்கு பீஜம், *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்த மென்கை. *ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்தத்தைச் சொல்லிற்றிறே. இஸ் ஸௌஹார்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது... ... ... (9)*

10. இந்தஅவித்யாஸௌஹார்தங்கள்தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்நிமித்த மித்யாதி)

ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித்யநாதி ஸம்பந்தங்கள். 10.

*ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது அவித்யைக்கு நிமித்தம், *முதாவியில் தடுமாறுமுயிர்முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம். ஸௌஹார்தத்துக்கு நிமித்தம், *அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச்சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸம்பந்தமடியாக*

அவித்யையாய் அதடியாக புண்யபாபரூபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாநஹேதுவான ஜந்மமாய் அதடியாக ரஜஸ்தமோவ்ருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநாபாவமாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார து:க்கம் வரும். அநாத்யயநஸம்பந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த்தமுண்டாய், அதடியாக க்ருபையுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷமுண்டாய்; அதடியாக ஸத்வவ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டாமென்றதாய்த்து... _ .... (10)

11. இவ்வுபயஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி.)

இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாதவை யென்றதே நானிலாத யானுமுளனுவனென்கிற ஸாம்யம் பெறத் தின்றூதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளையுண்டாக்கும். **11.**

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம் — தன்னோடே சேர்ந்தமாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே, *அந்நலத்தொண்பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இல்லது* என்றும், *யந்நாஸ்தி* என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, *நானிலாத* என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞாநலேசமறத் தின்று, *அந்தமும் வாழ்வும்* என்கிறவற்றில் அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும் — *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை. அயநஸம்பந்தம், *கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தூதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளல்லாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்துசப்தவாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடியே, *உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனுவன்* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்குமென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொல்லிற்றிறே... .. .. (11)

12. இப்படி அநாதியாகச் சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்குமோவென்கிறசங்கையிலே சொல்லுகிறது - (ஒன்றித்யாதி.)

ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே
பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்கவொழியாதது. **12.**

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், *பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுக்கும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக்

கிங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதநனாலும் கழிக்கப்பார்த்தாலும் கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால், அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயநஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. ஒரு நாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக்காண்கையாலே வந்தேறியென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே... .... (12)

13. இவ்வயநஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்கிறார் மேல் — (இந்தவித்யாதி.)

இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம். **13.**

அதாவது-இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, *த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:* என்கிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேது வென்றபடி. தம: ப்ரசுரராயும் ரஜ: ப்ரசுரராயும் ஸத்வப்ரசுரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்தத்தஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில் பரக்கச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினால் அருள்செய்தான்.) என்று கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ப்ரதாந ஹேது ஸம்பந்தமென்றதாயிற்று.... .... (13)

14. இப்படிஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்த ஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலை யித்யாதி)

வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. **14.**

அதாவது,வாத்ஸல்ய யுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துறமண்ணைத்தின்னவிட்டுப் பின்னை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமா போலே, *எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்* என்றும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனான விவனும் சேதநருடைய ருசிக்கிடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பின்னை பந்தநிவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிறேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்தப்ரயுக்தவாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக் கொத்தை வாராதென்றதாயிற்று... .... (14)

15 இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதநருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோ வென்ன, அதுவும் க்ரமேண அவர்களேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல்—(அதுதானு மித்யாதி.)

அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களையுண்டாக்கின வழி. **15.**

*அதாவது—மோசகசாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேந விதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுரராய் அர்த்தார்ஜநத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக்குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *ச்யேநோபிசரந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு 'சாஸ்த்ரமுண்டு' என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி ஆஸ்திகனான பின்பு *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழி காட்டி அவ்வழியாலே அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி அநந்தரம் பரமாத்ம போககைவல்க்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ர்யத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுகைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி, (இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே - சூ - 11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசிதயநஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயநஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயநஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ர மாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனுகையாலே சேதநருச்யநுகுணமாகவென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று... .... (15)*

16. இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஈத்ருசாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்—(சதுர்விதேத்யாதி சூர்ணையாலே).

சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகாரபல மோக்ஷஸாதந கதி யுகதர்ம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையுமிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவாநில்லாப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள்முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது. **16.**

சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்திக்கிறது. அதாவது-தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட

தேஹம், ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்ந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட வாச்ரமம், *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம், பஞ்சாக்நி வித்யோக்தப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதியென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட யுகம், *த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்* என்று சொன்ன த்யாந யஜநார்ச்சந ஸங்கீர்த்தநங்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின் நீர்மை* இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸிதபீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட க்ரியை. ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவாதுத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமந ஸ்ரீதரர்கள், அநிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்டரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாநம் முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *பாட்டும் முறையும்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

(பெரிய தீவினி லித்யாதி) *நாவலம் பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாதநாநுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத்தில் நவ கண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பௌமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்க்கமோக்ஷரூபமான பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைக்கிடான ஸ்தலமாய், *காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ்ஸுரத்வாத்* என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:* என்றும் *அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன மநுஷ்ய ஜந்மமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:* என்கிறபடியே, *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அஸ்த்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யமும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய், *குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், *தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக் குறுப்பான *இளமொளியிளமை* என்கிற பால்யமும், *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இச்சையுமுண்டாய், *வேத நூற்பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்* என்று—*சதாயுர் வை புருஷ:* என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, *அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:* என்றும், *ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி

மஹதாமபி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ண வொண்ணுதபடி வரும் விக்நங்களுமற்று, *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை க்ஷணமும் நில்லாதே இவனையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு, *கலையறக் கற்ற மாந்தர்* என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே* என்று தாத்பர்யத்திலே யூற்று நிற்கை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) *அஸாரமல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்* என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிருர்; (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதாபூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேநவிதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகவிருக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், க்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத்ஸாதந ப்ரதிபாதகமாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்த்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அதுதன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மாதி ஸாமாந்ய வாசி சப்தங்களாலும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிருன் நாராயணனே யென்று பகவத்பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்யபரமான நாராயணுநுவாகம் ஸாரதரமாயிருக்கும். அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்துக்கு ப்ரதாநலிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்ட்டராயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமமாயிருக்கும்:

இப்படி யிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, *நாராயணுய வித்மஹே* என்று ஆதரம் தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே—மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு* என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்தம்* என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமுமான திருமந்த்ரத்தை, (தெய்வவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும் பாலுமமுது மாய திருமால் திருநாமம்* என்னும்படியிருக்கிறவித்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிருர். அதாவது, *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டாகையாலே ஷட்பதமானது சாகாஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவையெடுக்கு மாபோலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன் போலே யிருக்கிற வித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்கு மாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்* என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவனுகையாலே அன்னமானது நீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுக்குமாபோலே, *நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமான பால்போலே யிருக்கிற

வித்தை, *ஓதம்போல்கிளர் வேதநீரிலே பாலை க்ரஹிக்கு மாபோலே க்ரஹித்த படியும், *அமுதங்கொண்ட பெருமான்* என்கிறபடியே அஸுர பயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேக்ஷரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக விலக்ஷண போக்ய மாய் விநாசஹரமுமாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிற வித்தை *நால் வேதக் கடலிலே அம்ருதத்தை க்ரஹிக்கு மாபோலே க்ரஹித்தபடியையும் சொல்லுகிறது. ஆக விப்படி வேதஸாரமான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, *அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன்—வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே* என்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகளுக்கு போக்யமாய் பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, *நரநாரணனா யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத் திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேசாநுஷ்டானங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று—(அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்தோடே அந்வயிக்கிறது. ... ... (16)

17. ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தையும் வெளி யிட்டானென்று நின்றது கீழ். இவை யிரண்டையும் வெளியிட்ட ப்ரகாரமென்? அவற்றுக்கு விஷயமெது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே தத்ப்ரகாரங்களையும் தோற்று வித்துக்கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது (முனிவரை யித்யாதி)

முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனாயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம். **17.**

அதாவது, *இருள்கள் கடியும் முனிவர்* என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸா திருஷிகளை, *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹா பாரதக்ருத் பவேத்* என்கிறபடியே தானாகச் சொல்லலாம் படி அந்தர்யாமியாய் எடுத்து நின்று தந்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளா னைக் கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத் துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த் ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து... ... ... (17)

18. ஏவம்பூதமான விவை யிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது-(தோல்புரை யித்யாதி)

தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மன முடையீரேன்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமரு மென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள். **18.**

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தினூற்ற மின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ர

வாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல், ஆசாரத்திலேயாதல், ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; *கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்* என்றும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, *நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே* என்று சொல்லும்படி யோக்யா யோக்ய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றாயிற்று.... .... (18)

19. இனிமேல் இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயுமிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளைச் சொல்லுகிறது—(சாஸ்த்ரிகளித்யாதி.)

சாஸ்த்ரிகள் தேப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக் கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள். 19.

அதாவது—*ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸீத*, *ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத* என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவதுபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:* *பலமத உபபத்தே:* என்று பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனாகவும் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையுமவலம்பித்துக்கொண்டு, *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத் தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரையும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *வைகுந்தனென்பதோர் தோணியை ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யநுஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்யநுஸந்தானத்தாலும் நிர்ப்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்நரூபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரகமென்றத்யவஸித்து, *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் குறுகுகைக்கீடான கால சிந்தனை பண்ணுநிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரதிபத்திக்ரமம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... ... (19)

20. இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது—(இவையித்யாதி.)

இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும் உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம். 20.

அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந்துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூ

பத்தை ஜ்ஞப்திமாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வபலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவச்சேஷமாயிருக்குமென்று ச்ரவணமநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸார நிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விது உண்டாம். ஸாரஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து* என்கிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்றுமபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி குணகமாய் ததீய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாய் தத்காஷ்டையான பாரதந்த்ர்ய யோக்யதைக வேஷமாயிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்நரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ஆக (முனிவரை யிடுக்கியும் [சூ. 17.) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநதாரதம்யமும் சொல்லப்பட்டது. ... ... (20)

21. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸ்வரூப யர்தாத்ம்யஜ்ஞாநமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞாநத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே. அதில், *பதிம் விச்வஸ்ய* என்றும் *யஸ்யாஸ்மி* என்றும், *நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ:* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச்சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான போக்த்ருத்வப்ரயோஜநமாக, *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில் பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உள்புக்காலிறே பாரதந்தர்ய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல் — (சேஷத்வேத்யாதியால்.)

சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள். 21.

சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. 'கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன்போலே பாரதந்த்ர்யம்.'' என்னக்கடவதிறே. (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்?) போக்த்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை. ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போக்த்ருத்வம் போலன்றே அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரியோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதையென்றபடி. ... 21.

22. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே.)

ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம். 22.

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மந—ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய் போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச் செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களில் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அல்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்யவ்ருத்தியாலேயாதல் கௌணவ்ருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றாகாதோவென்னில், அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில் இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது—த்ருதீயாக்ஷரத்தில் [மந—ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலே போக ஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வரூப விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ர்யம் உதித்தபின்பு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாநுக்ருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் ஸ்வரூப விரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வரூப விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று. ... ... (22)

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாக்கும்படி சொல்லுகிறது—(மூளைத்தெழுந்த வித்யாதி.)

மூளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும்
ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும் 23

*அதாவது, *மூளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்* என்றும், *யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்* என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யாவஸ்தையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு*

சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்துக்கு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்நஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவு முண்டாம். ஸூ. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாக விறே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* என்கிற விதிலே ஸ்வயத் நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்றுகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவம்பூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும். ஸூ. 20.) என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *விதியில் காண்பார்* என்கிறபடியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநநாதிகளாலே தர்சிக்கப்படுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வோ மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்குமவையாகையாலே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை சரமங்களென்கிறது ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில் பாரதந்த்ர்ய போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதமமத்யமதசைகளென்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந கந்தாஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷிபோகாத்யந்தாநுகூலங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுத்தும் இப்பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்க்ருதமாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... . (23)

24. இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுமுடையராய் *சாஸ்த்ரிகள்* (ஸூ. 19) இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திபரராகவும் நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்களின்னதென்கிறது மேல் — (நாலிலித்யாதி.)

நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம். 24.

அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று தர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது—போக்தாவானவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோ வென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும். பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது — (போக்தாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்குமென்கை. ... ... (24)

25. ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே; அவை செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது — (முற்பாடர்க்கித்யாதி.)

முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்க மானவை யிரண்டும் செயல்
தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும். 25.

அதாவது — சாஸ்த்ரிகமென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அதுதான் ஆத்ம ஜ்ஞாந பூர்வகமாக யத்நிக்கவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸநப்ரதம பாவியான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு ததங்கங்களாயிருக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்யக் கடவதொன்று மில்லை எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் அவனுகப்பைப் பின்செல்லுமதொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை. *பரகதாதிசயா தாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:* என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போக்த்ருத்வம் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது—பாரதந்த்ர்ய போக்யதா ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளிரெழுப்ப' என்கிறபடியே இவனுடைய போக்த்ருத்வம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே, *அஹமந்நமஹமந்நம்* என்று ஸ்வபோக்யதையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க விழிந்தவன், *அஹமந்நாத:* என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதநனோடு அநுபவித்ததாயிராதிறே. இவற்றை யெல்லாத்தையு முட்கொண்டாய்த்து (வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்) என்றருளிச் செய்தது. ... (25)

26. இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது —(கர்மேத்யாதி.)

கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நித்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநுகுணங்கள். 26.

அதாவது—கர்மம் அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்; கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம் அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமல்லாமையாலே ஸதைக ரூபமன்றிக்கே ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாய் நச்வரமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம் நித்யமென்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமாகையாலே ஸதைக ரூபமாய் யாவதாத்மாநுவர்த்தியாகையாலே. வர்ணாநு குணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்ததென்றபடி. தாஸ்யாநு குணமென்றதும் - அப்படியே. ... ... (26)

27. இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரகங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது — (இவற்றுக்கித்யாதி.)

இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள். 27.

அதாவது—*யஜேத, ஜுஹுயாத்* இத்யாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. *பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். *உகந்து பணி செய்து* என்னக் கடவதிறே. ... ... (27)

28. இவற்றுக்கு ஆச்ரயமாரென்னச் சொல்லுகிறது—(மண்டினுருமித்யாதி.)

மண்டினாரும் மற்றையாருமாச்ரயம். 28.

அதாவது—*கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்* என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபன்னர்—கைங்கர்யத்துக் காச்ரயம். *விளக்கினை விதியில் காண்பார்* என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை.. இத்தால் கர்மகர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... (28)

29. இவற்றுக்கு விஷயமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(அருள்முடியவித்யாதி)

அருள் முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம். 29.

அதாவது—*எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான்பால்* என்கிற படியே ஆச்ரயண பலஸித்தி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயாம்படி, *தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக* என்கிறபடியே தனக்கு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்* என்கிறபடியே ஆச்ரயிக்கிற சேதநர் வித்யுக்தப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்* என்றும் சொல்லுகிற படியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... . (29)

30. இவ்வோநிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றாலே யித்யாதி.)

இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும். 30.

அதாவது—இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷயமாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாகவுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமான வதிலந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் —(ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி.)

ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும். 31.

அதாவது—*ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம் அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம். ஏதாந்யேவ க்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, க்ஷத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோரக்ஷணவாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்* என்கையாலே, அத்யய

நாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதி த்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்யனுக்கு அஸாதாரணமாய், *சுச்ரூஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்* என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுசரூஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே. ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்த்தனான தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்யமாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்திலுபாதேயமான க்ராம்யாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத சர்ம சீரம் வா* என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வந்யாஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோபாதேயமான அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், *அநக்நிரநிகேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வாநிகேதத்வாஸஹாயத்வாதிகளுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியாநின்றதிறே. ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரணே ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் போரும் நித்யகர்மம் அநநுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்மம் பேதித்திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத்யாச்ரமங்களிலும், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதஏவ, *அத்தாணிச் சேவகம்* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதநமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்டர்க்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநநுகுணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக் கழியுமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்துப் போருகிறது—ஸ்வாநுஷ்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதென்னு மாந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:. உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமநுஷ்டிப்பது.... .... (31)

32· இந்த கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு கர்ம நிஷ்டரோடு சேர்த்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறது—(ஸாதநேத்யாதி.)

ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள்
தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது. 32.

அதாவது—ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த நெடுவாசியறிந்தவர்களை, 'நீங்கள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்' என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்றென்கை. அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பா

ரொருவர், எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்டாநம் பண்ண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்டாநம் பண்ணுவாராய், ஒரு நாள் அநுஷ்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச்செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்டாநம் பண்ணவாராதொழிகிறதென்?' என்ன, *விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:* என்று துறை வேறிட்டுப் போனாராய்த்து. ... ... (32)

33. கீழ், (ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ. 31.) என்றவித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷ்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக் கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது—(வேதவித்துக்களித்யாதி.)

வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். 33.

அதாவது—*யேச வேதவிதோ விப்ரா:* என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக நிஷ்டர், *காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவாயிருக்கிற காயத்ர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது—கர்ம நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். *யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும் மாத்ருபூதமாய், *பெற்றதாயினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகையான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையுமுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம* என்கையாலே கேவல ஜந்ம மென்னுதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கிறது. அது வர்ணாநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்டாநத்துக்கும் ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட ஜந்மம். (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்னதென்கிறது—(அந்தணரித்யாதி.)

அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம். 34.

அதாவது — *சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்விலந்தணர்* *தூயோம்புகைமறையோர்* *நந்தாவண்கை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம். *திருமாலடியார், *அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரிய தொண்டர்* *திருநாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை. ... ... (34)

35. கேவலம் இவையோ நிரூபகம், க்ராம குலாதிவ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது— (ஒருதலையிலித்யாதி)

ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள். 35

அதாவது—கர்மநிஷ்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்டரான மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும்* என்கிறபடியே திருமந்த்ர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், *மாசில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்தோஷமாயிருக்கிற இக் குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யபதேசிக்குமதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே. ... ... (35)

36. இனி உபயருடையவும் கூடஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது— (விப்ரர்க்கித்யாதி.)

விப்ரர்க்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்த்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள். 36.

அதாவது—அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்த்தர் பராசராதிகள்; கோத்ரமாவது=அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததிர்கோத்ரஜநநகுலாந்யபிஜநாந்வயௌ* என்னக் கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத்தத் கூடஸ்த்தரான வஸிஷ்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே பராசராதிகளென்கிறது, சரண கூடஸ்த்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன—வேதசாகைகள்; தத்த்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவது. *சரணசப்த: காடககாலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்ய:, தத்த்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண:* என்கையாலே. இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கும் ப்ரதாநப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனுயிருக்கச்செய்தேயும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கடகலாப கண்வாதிகளுமுண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது. ஸூத்ரகூடஸ்த்தர்கள் போதாயநாதிகள். ஸூத்ரமாவது-கர்மாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகமான கல்பம். *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா* என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, *கல்பேநுஷ்டாநமுக்தம்* என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத்கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம்பாச்வலாயநாதிகளுமுண்டாகையாலே போதாயநாதிகளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்க்கு கூடஸ்த்த புருஷர்கள். *அடியார், தொண்டர்* என்கிற ப்ரபந்நஜனங்களுக்கு கூடஸ்த்தர், *பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்* என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறார் — மூலபூதரிறே. உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ரபத்திமார்க்கத்தைத் தலைப்பெறுத்திவளர்த்தவர்களாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தர்களென்கிறது. ... ... (36)

37. இனி இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திஹேது நியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் — (அத்யயநேத்யாதியால்.)

அத்யயநஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறுப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்றுவல்லாராகில் வைஷ்ணவத்வஸித்தி. 37.

*அதாவது *ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:* என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசார்யோச்சாரணு நூச்சாரணமுகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணுதிகளாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநுரூபமான அநுஷ்ட்டாநமுண்டானல் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே, *சந்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ரசாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை, *அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவர்* என்கிறபடியே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்* என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோச்சாரணு நூச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநுரூபமாக அநுஷ்ட்டிக்கவும் வல்லராணுலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை. ... . (37)*

38 அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடையவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யநாதிகளில்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாநி இல்லையே யென்னச் சொல்லுகிறது — (இந்தவித்யாதி)

இந்தவுட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்திநிரூபிக்கும். 38.

*அதாவது — *மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்* என்று உபநிஷத்குஹ்யமான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர்* என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுகேந கற்றறிந்து உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திகளாகாதாரை, *அயல்சதுப்பேதிமார்* என்று, வேதாத்யயநப்ரயோஜநம் ஈச்வரனையுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்ய மென்றிருக்கையாயிருக்க இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலுவேதங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்குஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, *விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்* என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்* என்னக்கடவதிறே. ஆக, (கர்ம கைங்கர்யங்கள்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கநுகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேரகாச்ரய விஷயபேதங்களும் இவற்றின் ஸாதாரணு ஸாதாரணத்வமும் அஸாதாரணுந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்மநிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும் ஜந்மநிரூபககூடஸ்த்தபேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேதுக்களும் த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வாதீதவேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வபுத்த்யர்ஹராம்படியும் சொல்லிற்று. ... . (38)*

*39. இனிமேல், *சந்தங்களாயிரம்* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுகிருர் – (எவ்வுலகத்தித்யாதியால்.)*

எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம். 39.

அதாவது — *ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்* என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்று கருத்து. ... ... (39)

40. ஆனால் ஏகபாஷையாயிருக்க வேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமுமாய் அந்யோந்யம் பேதித்திரா நின்றதீயென்னச் சொல்லுகிறது — (இதிலித்யாதி)

இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே. **40.**

அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸம்ஸ்க்ருதவேதம், த்ராவிடவேதம்' என்கிற பிரிவு, ஸம்ஸ்க்ருதாம்சந்தன்னில் - ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலேயென்கை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாரூபமானவதுதன்னிலே ருகாதிரூபேண பலபடியாகப்பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேநவும் இப்படி பிரிந்திருக்குமென்றபடி. ... ... (40)

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னச்சொல்லுகிறது- (செந்திறத்தவித்யாதி)

செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி. **41.**

அதாவது — *செந்திறத்ததமிழோசை வடசொல்லாகி* என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங்கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ளதென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரணமென்றதாய்த்து. .. .. (41)

42. ஆனால், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேதத்வப்ரகாசகமான வசநமுண்டோ வென்னச்சொல்லுகிறது — (வடமொழியித்யாதி.)

வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே. **42.**

அதாவது- 'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க, *வடமொழிமறை* என்று ஸம்ஸ்க்ருதவேதமென்றது- த்ராவிடவேதமுமுண்டென்று நினைத்திறேயென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்கவேண்டியதில்லையிறே யென்றுகருத்து. ... ... (42)

43. ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டான வோபாதி இதுக்கும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது — (வேதசதுஷ்டயேத்யாதி.)

வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும். **43.**

அதாவது—ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கும் சிக்ஷாவ்யாகரண நிருக்தச்சந்த:ஸ்ஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும் மீமாம்ஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்த்ராத்யு

பாங்கங்களெட்டுமாயிருந்துள்ள பதினுலும்போலே இந்த த்ராவிடவேத சதுஷ்டயத்துக்கும், *இருந்தமிழ்நூல்புலவன் மங்கையாளன்* என்று ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணுதபடி யிருக்கிற த்ராவிடவேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய *கலியன்வாயொலிசெய்த பனுவல்* என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாறும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது, *நயநின்றநன்மாலை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லா ப்ரபந்தத்துக்குமொக்குமென்று நினைத்து.

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் இத்யாதியாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினுப்போலே, ப்ரதமத்திலே, *வாடினேன்* இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக்கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்யப்ராசுர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேச்சும், அதுதன்னில் ராத்ரிவ்யஸநம், தூதப்ரேஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னுமவஸ்த்தாத்ரயாபத்திகளும், இந்த்ரியபயாக்ரோசம், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயம், அஸக்ருத்ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது. மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்தநிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதேள ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந மூக்தம் ஹ்யுசித கம்தயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்தவ்யக்தி: புராணஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:* என்கிறபடியே அவை அந்தவேத சதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்கு மென்ற தாய்த்து. .... (43)

44. வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது — (ஸகலேத்யாதி.)

ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவயப்ரபந்த ப்ரதாநம். **44.**

அதாவது — *அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர:, புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தால் மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே திவ்யப்ரபந்த கணனையில் ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை. ... ... (44)

45. ஆனுல், அந்தவைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாரூபத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிநிதநத்வங்கள் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது — (வேதநூலித்யாதி.)

வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையி லேதமில் சுருதி
செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும்
மூந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும். **45.**

அதாவது — *வேதநூல்* என்று அத்தை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், *இருந்தமிழ்நூல்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும், அத்தை *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாகச் சொன்னாப் போலே இத்தை *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை, *வசையில் நான்மறை* என்று விப்ரலம்பாதி தோஷரஹித மென்றாப் போலே இத்தையும், *ஏதமிலாயிரம்* என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகை யாலும், அத்தை, *சுடர்மிகுசுருதி* என்று *ச்ரூயதே இதி ச்ருதி:* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணேந்த்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்று ச்ராவ்ய மாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை, *வேதநூலோதுகின்றதுண்மை* என்று, சொல்லுமதி லொருபொய்யில்லை யென்றாப்போலே இத்தையும், *பொய்யில்பாடல்* என்று அஸத்யகந்தரஹிதமென்கையாலும், அதை, *பண்டைநான்மறை* நிற்கும் நான்மறை* என்று அநாதியாகவும் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *முந்தையாயிரம், அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற் றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை. ... ... (45)

46. ஆனால் அந்த வேதம்போலே இதுவும் அஸ்ம்ருத கர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் கூடாதீயென்னச் சொல்லுகிறது — (சொல்லப்பட்டவித்யாதி.)

சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி
அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றதுபோலே. **46**

அதாவது—*சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக் குச் சொன்ன கர்த்ருவம், *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா* என்று ஸ்ம்ருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று சொன்ன வோபாதி யென்கை. ஸ்வயம்பூஸ்ருஷ்டித்தா னென்னாதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில்நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்தமாத்ரங்கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்ருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமாகை யாலே இத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேய்த்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. .... (46)

47. பூர்வஸந்தர்ப்பப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார் — (நால்வேதமித்யாதியால்.)

நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே
இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும். **47.**

அதாவது — [நால்வேதம்கண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என் னும்படி ஈச்வரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத் கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணாநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத:* என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துச்சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவா னைச்சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸரூபேண நின்று தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா:, சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம். தைர் விஜ்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம:, அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானை வேதங்களின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, *தர்சநாத் ருஷி:, மநநசீலோ முநி:, கவி: க்ராந்ததர்சீ* என்கிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, *ச்ரூயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷேஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:, தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப* என்றும், *ஏவம் விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்றும் *ஸாக்ஷால்லோகாந் பாவயமாந: கவிமுக்ய: பாராசர்ய:* என்றும் ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ர தர்சிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்த்ரக்ருத்ப்ய:* என்றும், *பகவாந் சௌநகமுநி:* என்றுமித்யாதிகளாலே ருஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே. இவர்கள்விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் *ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷீத் த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்* என்றும், *சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம், அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம் திந்த்ரிணீ மூலஸம்ச்ரயம்* என்றும், *உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு* என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியென்றும் முனியென்றும் கவியென்றும் சொல்லுமென்கை. ... ... (47)

48. இன்னமும் இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார் — (படைத்தானித்யாதி.)

படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநமாமே. 48.

அதாவது — *உலகம்படைத்தான்கவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான்* என்கிறபடியே ஒருப்பட்டு மேன்மேலும் லோகஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டி தோறும் சந்த்ரஸூர்யாதிஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிடவேதமான இப் ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமென்று தோன்றுமிறேயென்கை. .... (48)

49. ஏவம்பூதமானவிது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வருகுள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் — (உறக்கமித்யாதியால்.)

உறக்கந்தலைக் கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடேயோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்தவெண்புரி நூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ராதிகளுக்கு மறை பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய் முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமேயென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்னு மோதவல்லபிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல்பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது. 49.

அதாவது — *உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை* என்கிறபடியே ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸதவஸ்த்தமாய்க் கிடந்த வித்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதிஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே ‘இவை நல்வழியாய்க்கரைசேரும் விரகேதோ’ என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோக நித்ரையைச் செய்தவநந்தரம், *உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்* என்கிறபடியே ஸுப்த ப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்வி தப்பாதபடி ஸ்மரித்த *திசைமுகனார் தங்களப்பன்* என்கிறபடியே தனக்குஜநகனான ஸர்வேச்வரனோடே, *யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்னும்படி ஓதின *சந்தச்சது முகன்* என்கிறபடியே சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாடவுடைய சதுர்முகன், *சலங்கலந்த செஞ்சடை* வெண்புரிநூல்மார்வன், *மானுரியதளுமுடையவர்* பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும், *காமனுடல் கொண்டதவத்தார்* இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண் தோளீசர்* என்று நித்யஸ்நாநோபவீத க்ருஷ்ணாஜிநதாரண பிக்ஷாந்நபோஜந இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயநபரத்வங்களான ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷணயுக்தனாய், *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய* என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்டபுத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்க்கும், *சரணாமறைபயந்த* என்கிறபடியே புருஷார்த்த ததுபாய ஜ்ஞாந ஸாதநமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே, *ஆதுமில்காலத்தெந்தை* என்று *ஒன்றும் தேவும்* இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹார காலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்துபோகாமே எந்தையான முறையாலே தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத்தந்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணின *வாய்முதலப்பன்* என்கிற வாய்த்த காரணபூதனான உபகாரகன் *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி* என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், *இராப்பகலோதுவித்து* என்கிறபடியே திவாராத்ரவிபாகமற, *என்முன் சொல்லும்* என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, *திருநாமச் சொல்கற்றனமே* என்று அநூச்சாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும் *நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்* என்று தொடங்கி, *குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்* என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், *நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்படியான என்னை *அன்னையாயத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்* என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, *ஓதவல்லபிராக்கள்* என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி ச்ரத்தாபூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் போல்வாரை, *கன்மின்களென்றும்மை யான்* என்கிறபடியே ‘இத்தை அப்யஸியுங்கோள்’ என்று சொல்லி *சொல்பயிற்றிய* என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க, வேதமானது *ஓதுவாரோத்து* என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்வம் என்று பேர்பெற்றாப்போலே இவர் இதுக்கு ப்ரதமாத்யேதாவானதுகொண்டு இதுவும் *சடகோபன்சொல்* என்று பேர்பெற்றதென்கை. ஆக (அத்யயந. சூ. 37.) இத்யாதிவாக்யத்தில் ‘சந்தங்களாயிரம்’ என்று

ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை (எவ்வுலகத்து. சூ. 39.) இத்யாதிவாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து. .... (49)

50. திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமிறே. ஆகையிறே, (வேதசதுஷ்டய. ஸூ. 43.) இத்யாதிவாக்யத்தில் இவர்ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தாநேயாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தாநத்திலே யென்னவருளிச்செய்கிறார் — (இயற்பாவித்யாதி.)

இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம்போலே; பண்ணார் பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம்போலே. **50.**

அதாவது — இயற்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதியென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும் — அடைவே ருக் யஜுர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடையவும் ஸ்தாநத்திலே; *பண்ணார்பாடல்* என்று பண்ணோடே சேர்ந்திருந்துள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி, *பண்புரைவேதம்* என்றும், *இசைகொள்வேதம்* என்றும் பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே யென்கை. வ்யாக்யாநங்களில் 'பண்புடைவேதம்' என்றொழிய 'பண்புரைவேதம்' என்ற பாடமும், 'இசைகொள்வேதம்' என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும், ஆப்ததமரான இவர் இப் ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும். அப்போதைக்கு அவ்வவஸ்தலங்களில் ஸாமவேத வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற இத்தைச் சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷண மென்று கொள்ளக்கடவது.

(பண்புரைவேதம்) என்றது-பண்ணைப்புரைந்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப் பண்ணுக்காச்ரயமான வேதமென்றபடி. 'இசைகொள்வேதம்' என்றது இசையையுடைத்தான வேதமென்றபடி. *பண்ணார்பாடல்* என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்குப் பண்ணும் இசையுமுண்டென்னுமிடம் அறிவிக்கைக்காக வாய்த்து ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது. .... (50)

51. ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்தில் ருக்கு ஸாம ரூபேண விஸ்த்ருதமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலேயருளிச் செய்கிறார் — (ருக்கித்யாதி.)

ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார்தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று. **51.**

அதாவது — ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ரஸ:* என்கிறபடியே தனக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள கான ரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் *ஹாவு ஹாவு* இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாமாபோலே ருக்வேதஸ்தாநேயாயிருக்கிற *சொல்லார் தொடையலான திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும், *இசைகூட்டி* என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேதஸ்தாநேயாய், *அமர்சுவையாயிரம்* என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ளவாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்கை. ... ... (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோ டொக்குமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல்.

சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபினையப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச் சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடிச் சரமகதிமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாநமாக்கி மஹாகோஷநல்வேத வொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப்பாடுகை யாலே இத்தைச் சாந்தோக்யஸம மென்பர்கள். 52.

(சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது — *சாமவேதகிதனை, *சாமியப்பன், *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று அபியுக்தரும் அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்ய மாகாமல், *சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி* என்றவிடத்தில் 'சாமவேதி' யென்று மேல் சொல்லா நிற்க, 'சந்தோகன்' என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது நினைவன்றாகில் 'சாமவேதி' என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து.

(யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலை யாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது *யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை* என்று யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப் படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண் பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்ய மாகாமல் *யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி* என்று அந்த சந்தோக ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாழென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப் போது இது சொல்லிற்று — *சாமவேதகீதன்* என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோ டன்றிக்கே அதின் கீதத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கைக்காக.

(வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன், *சாமி, *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன சந்தோக தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே. ஆனபின்பு சந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுக்தரும் தானும் தன்னோடு ஸமாநாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான சந்தோகஸாமம் ஈதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாகவென்கை.

(உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ் தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று அஞ்சு பாகங்க ளுண் டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காநம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம்; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவ மான ப்ரணவத்தை, *ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத* என்று சாந்தோக்யந்தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் ஓம் என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதா காரேண அக்ஷரத்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதங்களில் எடாநிற்கச் செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கை யாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடியென்கை,

இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த சாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாகவெடுத்து "உயர்ந்தே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷரத்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏததபிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடி.

(சரமகதிமுடிவாக) அதாவது — சாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது— கர்ப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லைநிலமான முக்திமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாங்கமாக்கி) அதாவது — அந்தஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிறபடியே பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக *ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி, *அஹமந்நாத:* என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, *தொண்டர்க்கமுதுண்ண* என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவசபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கியென்கை.

(மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது- *ஸ: வேப்யோபிஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அங்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப:* என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயந மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை. (இத்தை சாந்தோக்யஸமமென்பர்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை சந்தோகஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான சாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்க ளென்கை. ... (52)

53. (உத்கீதப்ரணவத்தைப் ப்ரதமத்திலே மாறுடி) என்ற கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல் — (புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே.)

புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் காலசக்கரச் செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்திமார்க்கத்தலைவாசலும் கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன்மேவின ஸதாத்யேயதேஜஸ்ஸின் ஸாமரஸோத்காந நாமமுள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதகுருபதேசம். 53.

(புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது—*காரார்புரவியேழ் பூண்ட* என்றும், *ஒருகாலுடையதேர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி:; என்கிற ஏழு சந்தஸ்ஸுக்களும்

ஏழுகுதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை. *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தாம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா : சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததநுகுணமாக வயாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரேத்மகே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தே மந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரி வ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யா வ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது — (திருச்சக்கரமோத்து) அதாவது — *அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என் னும்படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத் திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது — *திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழி யைப்போலே *காலசக்கரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ரவிஷயமான ஆஜ்ஞையை, *தனிவளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி) அதாவது — *சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ: ப்ரகர்ஷத் தாலே — *துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதி யான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீ ஷோமீய தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிற படியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது. *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்தி மாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர:, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத் தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசியளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்ஜாவது கலையை பஞ்சதசியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமைதொடங்கி நித்யம் ஒருகலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளை யும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத் துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோம னுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமாயிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது — மந்தேஹ ரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்

வளவிலே ப்ராஹ்மணர் காயத்ர்யபிமந்த்ரிதைகளான அப்புக்களை அர்க்க்யரூபேண ஊர்த்த்வமாக ப்ரக்ஷேபிக்க, அந்த காயத்ரீபூதார்க்க்ய சக்தியாலே ஆதித்ய மண்டலத்திலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றின சிவந்தவக்நியிலே விழுந்து முடிந்து போவர்களென்று, *மீண்டவற்று எரிகொள் செந்தீவீழசுரரைப்போல* என்றாழ்வார் அருளிச் செய்கையாலே மந்தேஹர்க்கு ஜ்வலிக்கிற அக்நியாயிருக்கு மென்கிறது. ராக்ஷஸரை அஸுரரென்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது — *தானவனாகம் தரணியில்* என்றும், *தானவன் வாளரக்கன்* என்றும் சொன்னவைபோலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஆகாரத்தாலே. *தது ஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்த்வம் விக்ஷிபந்தி* என்றும், *ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ராப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே, மந்தேஹா ராக்ஷஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரக்ஷஸாம், அக்ஷயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச திநே திநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வை யுத்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விஜோத்தமாஸ் தோயம் ப்ரக்ஷிபந்தி மஹாமுநே, ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ர்யா சாபிமந்த்ரிதம், தேந தஹ்யந்தி தே பாபா வஜ்ர பூதேந வாரிணா* என்றும் — ப்ராஹ்மணர் இங்கு ப்ரக்ஷேபிக்கிற அர்க்க்யஜலந்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸரை நிரஸிக்கு மென்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்க்யஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிக்கும்படியாக்கு மென்றும் சொல்லலாமிறே.

(முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) அதாவது — அர்ச்சிராதிகதியாகிற முக்தி மார்க்கத்தாலே போமளவில், *அர்ச்சிஷமேவாபிஸம்பவந்தி* இத்யாதிப்படியே அர்ச்சி: ப்ரப்ருதிகளைச் சென்று கிட்டிப்போகிற மாத்ரமன்றிக்கே, *பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம்* என்றும், *தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு,* *வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தூடே போகையாலும், அண்டகடாஹத்தை பேதித்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும் இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசலென்கிறது.

(கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) — அதாவது *கண்ணாவா னென்றும் மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு* *சக்ஷுர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் த்ருஷ்டி பூதனான ஸர்வேச்வரன் கண்ணிலே, *சக்ஷோஸ் ஸூர்யோ அஜாயத* என்கிறபடியே ஜநிப்பதும் செய்து, *ஜகதேக சக்ஷுஷே* என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதமுமாயிருக்கு மென்கை. (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) அதாவது — *த்ரயீமயாய* என்கிறபடியே வேதமயமாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே யென்கை. இத்தால், *த்யேய: ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண: ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட:, கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர:* என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸவித்ருமண்டலத்தை வர்ணித்தாராயிற்று.

இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறார் (தண்டாமரைசுமக்க) அதாவது — *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்* என்கிறபடியே ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்டனாயிருக்கை. (தோள் வளையும் குழையும்) இத்தால் *கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) இத்தால் *கிரீடீ ஹாரீ த்ருத சங்கசக்ர:* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திகழும் பொன் மேனியும்) அதாவது — *ஆரமும் படையும்திகழ* என்கிறபடியே கீழ்ச் சொன்ன ஆயுதாபரணங்களெல்லாம் விளங்கும்படி யிருப்பதாய், *பொன்மேனி கண்டேன்* என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும், *ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:* என்றும், *ஹிரண்மயவபு:* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணனுமாய்) அதாவது — *அஞ்சுடர வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்* என்ற வநந்தரம், *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரான்* என்றது — அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யிறே. ச்ருதியும், *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்றது அவ்விருப்பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை. (அணிநிற மூர்த்தியீ தென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதாவது— *திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்டவநந்தரம், *ருக்மாபம்* என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக்கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என்றிருக்கச்செய்தேயும் தன் திருமேனிநிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப்போலே விளங்கி தர்சநீயமாயிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, *திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்* என்னும்படியாகவும், *செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்று அந்த மண்டலவாஸிநியான தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்விதீயமா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்ய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தையுடையளாகையாலே, *ஹிரண்ய வர்ணாம்* இத்யாதிப்படியே, *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாளாய், *வித்யாஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம்* என்றும், *வித்யாஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யையான பிராட்டியோடே கூட.

(அருக்கன்மேவின) அதாவது — *வானிடையருக்கன் மேவி நிற்பார்க்கு* என்கிறபடியே ஸவித்ரு மண்டலமத்யவர்த்தியான. *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது— *த்யேயஸ் ஸதா* என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், *ஹிரண்மயச் சதுநிர் ப்ரஹ்ம நாம. யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த:* என்றும், *தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க:* என்றும் *தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணுப்ரணகாத் ஸுவர்ணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய. (ஸாமரஸோத்காநநாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது — *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்கையாலே சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு — உத்கீதம், அதில் உத் என்று சொல்லப்பட்ட *தஸ்ய உதிதி நாம* என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை. *உயர்வு* என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக.

(ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது — *ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரம்* என்கிறபடியே ஒருதிருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணவல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினலருளினவித்யாதி) அதாவது— *ஆயிரமுகத்தினலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்றாயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ர முகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, *தீர்த்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதாசார்யபட்டருபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறாரென்ற கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும். ஸூ. 39) என்று தொடங்கி இவ் வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும்,

சாஸ்த்ரத்வாதிவேதலக்ஷணஸாம்யமும் இதில் இவர்க்குத்தோற்றுகிற கர்த்ருத்வத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநியில்லாமையும் இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்த்தாநே யென்னுமதுவும், அதில் ஸாமவேத ஸ்த்தாநீயமான திருவாய்மொழி — ஸாமவேதச்ரேஷ்ட்டமான சந்தோக ஸாமோபநிஷத்ஸமமென்னுமதுவும் சொல்லிற்றுய்த்து. ... ... (53)

54. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேத ஸாம்யத்தை ஸாதித்தார் கீழ். இங்ஙனன்றிக்கே இதுதனக்கு வேதோப ப்ர்ம்ஹணஸாம்யமும் சொல்லுவர்களென்கிறார் மேல் — (அன்றிக்கே யென்று தொடங்கி.)

அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலபாரூபோக்தி தெரியச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹண மென்பர்கள். 54.

அதாவது — இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத்ஸ்வரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களுக் கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தில், *யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:* ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, *நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்* நிர்குணம்* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையும், *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித், பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச *ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களையும். *ச்ருணு தத் பரமம் ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாநரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம், அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதிரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணிபதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம்ஜ்யோதி ரநூபமம். தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வபூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்* இத்யாதிகளாலும், *அப்ராக்ருத குணஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத ஷாட்குண்யம் கத்யமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்மஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா, கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யம் பரிப்ரம்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரமஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்யநபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்* இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற, பஞ்சராத்ரம்போலேயும், *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி* *ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரூ ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத* *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* *பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி* இத்யாதியாலும், *ஸ ஹோவாச மஹிமாந ஏவைஷாம், ஏதே த்ரயஸ்த்ரிம்சதேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ்த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாத சாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத், இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத்* இத்யாதியாலும், *பௌதிமாப்யோ கோபவநாத் கோபவந:, கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, அக்நிவைச்யாதாக்நிவைச்ய: சாண்டில்யாத்* இத்யாதியாலும்.

ஜகஜ்ஜந்மாதிகளையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற

விபூதியை, *ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ் சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்தரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேந விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்த்ர்தாஸி வராஹேண,* *இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற அவதாரசேஷ்டிதங்களை *ராமாயணம், நாராயண கதாம்* என்னும்படி ராமக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், *அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத, வாமநம் ரூப மாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாநத விக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிகமாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீ ஜந்மரஹஸ்யத்திலே, *நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்மரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம* இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும், *நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா* *மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப:* இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத்தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்துக் கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹண மென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

இப் ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முழுநீர் முகில் வண்ணன்* மைப்படிமேனி* பச்சை மேனி — தாமரைக்காடு *நற்பூவைப் பூவின்ற* *கார்கலந்த மேனி* துயரறு சுடரடி *புனக்காயாநிறத்த* என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவிது — திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும் உபப்ர்ம்ஹணத்வம் ப்ரபந்தாந்தரங்களுக்கு மொக்குமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிறபோது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்குமொக்குமிறே. பஞ்சராத்ரபுராணேதிஹாஸங்களிலும் இப் ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் இவ்வோவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. ... ... (54)

55. உபப்ர்ம்ஹணத்வ ஸாம்ய முண்டானாலும், இவ் வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கைக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச் செய்கிறார் — (கல்பாதியிலென்று தொடங்கி.)

கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸாம் மோஹ சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வேந்தாரக்கு மாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றுடுமாலமமர்பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம். 55

அதாவது — *யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான

தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும் அதிலொரு குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு *ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா* என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உத்ரிக்தமான குணானுகுணமாக ப்ரதிபந்நமானபடியே, *அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாம் ச நிகத்யதே* என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நிசிவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸகல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ருஸரஸ்வதிகளின் மாஹாத்ம்யத்தையும் வர்ணியாநிற்கும் சதுர்முகனுடைய *மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படியிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், *அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வ்ருணீஷ்வ ச தேவேச வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்* என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனாகையாலே, *த்வஞ்ச ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹசாஸ்த்ராணி காரய* என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதிமோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன், *பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்* என்றும், *சுடலையில் சுடுநீறன்* என்றும், *வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி* என்றும் *அக்கும் புலியினதளுமுடையார்* என்றும், *ஆறும் பிறைபு மரவமுமடம்பும் சடைமேலணிந்து* என்றும், *ஏறேறி* என்றும், *சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்* என்றும், *ஆலமமர் கண்டத்தரன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம:ப்ரசுரனாகையாலே நிஹீநவ்ருத்திபரனாய், *உந்மத்தவதநுந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர* இத்யாதியாலே, 'ச்மசாநபர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்' என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசாநங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸ்த்திமாலையைப்பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்து, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து ஸர்வேச்வரன் தன் ஸார்வஜ்ஞ்யாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமாபோலே தன்னறிவுகேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாநஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய் மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ரப்ரமம் போலே சுழன்றாடுவது, விஷத்தை கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லை யென்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி, ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாகையாலே, *ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு— நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்* என்கிறபடியே அகடிதகடநாஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வநிஷ்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையுடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், *புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதாபாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்* என்று ஸ்ரீ பராசர பகவானுக்கு வரப்ரதாநம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும் ருஷிப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரனான ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜாதீயனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதனான புலஸ்த்யனும் ருஷியாகையாலே இவனுக்கு ஸஜாதீய னென்னத்தட்டில்லையிறே. மற்றுண்டான இதிஹாஸ புராண கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால் இப்புடையிலே யாயிருக்கு மத்தனையல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லை யென்று நினைத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திரளவருளிச் செய்தது. ... ... (55)

56. இனி இவ் வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமின்ன தென்கிறார் — (பரமஸத்வே த்யாதியால்)

பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனுஞ்
சிவனுந் திருமாலருள் கொண்டு இவர் பாடினார். **56.**

*அதாவது — கல்பாதியில் உத்ரிக்தமான குணாநுகுணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்குமென்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே *உள்ளியுரைக்கும்* என்று ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடும் தத்ஸஹபடிதமான ஸத்வத்தோடும் அந்வயமின்றிக்கே, *பரமஸத்வஸமாச்ரய:* என்கிறபடியே தனக்குமேல் இல்லை யென்னும் படியான சுத்தஸத்வயுக்தனாய், தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச் செய்தே சடக்கெனச் சொன்னால் 'வாய்வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே' என்பர்களென்று சேதநர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக *நெறியுள்ளியுரைத்த* என்கிறபடியே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருளிச் செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையுடையவர்களைப்போலன்றியே, *நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிறபடியே பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தை நிரூபகமாகவுடையனுமாய் *அயனும் சிவனும் திருமாலால்* என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வவகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தச்சப்த வாச்யனாய் ஸர்வாதிகனான ச்ரிய:பதியினாலே *அருளப்பட்ட சடகோபன்* என்கிறபடியே மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவராய், *அருள் கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான்* என்கிறபடியே அந்த அத்வாரகபகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினாரென்கை. ... ... (56)*

*57. அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் *மச்சந்தாதேவ* புராண ஸம்ஹிதா* இத்யாதியாலே ப்ரபந்தவக்தாக்களானவர்கள் வசநஸித்தமாயிருந்தது. அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசநஸித்தமோ வென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தை மூதலிக்கிறார் — (கருவுளென்று தொடங்கி.)*

கருவுள்வேறலாமை அரனயனேனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா
முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச்
சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி யென்னாமுதல்வந்து
புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன்சொல்லால் தானே
துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லே னென்று
நானுஞ் சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என்சொல்லால் யான்
சொன்ன இன்கவியென்பித்தா னென்றாரிறே. **57.**

அதாவது— *ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்* *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ* என்கிறபடியே, *திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும், *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு நிற்கச் செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்த மைத்துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹநமாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானுப்போலே ப்ரஹ்மருத்ரர் களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனு மொரு கார்யத்திலும் வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த் யத்தையு முடையவனுகையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டி னுல் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், *செந் தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடு வித்துக் கொள்ளாதே *நேர்படயான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிற படியே தனக்குத் தகுதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனக்கின்றிக்கேயிருக்க, *என்னைத்தன்னாக்கி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனும்படி பண்ணி, *என் நாமுதல்வந்து புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னாகியேதப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி யாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்தவித் தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, *தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த* என்றும், *தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ‘சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும்தான், சொல் லிற்றும் தன்னை’ என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு என்று ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத ஸர்வாதிகனை என்னுக்தி மாத்ரத்தாலே விக்ருதனும்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், *நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்* என்று நெஞ்சொழிய வாக் ப்ரவ்ருத்திமாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றே னென்றும், *மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான்பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும் அஞ்ஜலி பண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னு

டைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனியகவி யென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினுனென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேச்வரனருளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

58. இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச் செய்கிறார் — (தர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி.)

தர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர். 58.

அதாவது-*ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, *கண்டும் தெளிந்தும்* என்கிற படியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான், *ந போதாதபரம் ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமுமடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்மவீர்யத்தால் வந்த துக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமான துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாந விபாகரூபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மதியெல்லாமுள்கலங்கி* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸநையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெறுமையாலே சோகித்து மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும்* என்றும், *கண்கள் சிவந்து* என்றும் ஸர்வாதிகனுய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுயிருக்கச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலராயிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்மவச்யனு யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக்கூத்தனில் தான் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியையும் அநுஸந்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம், ஈதென்ன ப்ரகாரம்' என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறு மாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஹித்து *வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டு* என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே அவன் படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்* என்கிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மநச்சைதில்யத்தாலே கத்கதஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்* என்று இப்ப்ரபந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவ ரென்கை. ... ... (58)

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன்றிக்கே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார் — (ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்.)

ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்சேறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுறுமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று. **59.**

அதாவது — *ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்த்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர்யோகஸ் ததா பரம், ந மாம்ஸசக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே* *என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலு மொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால் பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும் யமநியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும் அவ்வழியாலே ததுபயவிஷயமான பரமாத்மாவை ஏவம்பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்தாலே *ஓதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேதசாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் *ஆசாபாச சதைர் பத்தா:* என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக போகவிஷயங்களான ஆசாக்ய பாசசதங்களாலே பந்திக்கப் பட்டிருப்பர்கள். *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன் கொடுத்த திவ்யஜ்ஞாந ரூபசக்ஷுஸ்ஸாலே, *நேரே கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்* என்றும் *கார் செறிந்த கண்டத்தா னெண்கண்ணன் காணான்* என்றும், *நீருடி தான் காணமாட்டாத தாரகலசேவடி* என்றும், *கட் கரிய பிரமன் சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலதிகராய், *தாமோ தரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை —ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ* என்று தங்களை யொழிய ஒருவர்க்கு மறியப்போகா தென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காணவரியனாய், *அறிந்தனவேதவரும் பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும் பொருளாதல்* என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறியவரிய வஸ்துவென்றே அறியும்படியாய் *கேட்பார்க்கரும்பொருளாய் நின்ற* என்று, *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந* என்கிறபடியே தன் ப்ரஸாத மொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே ச்ரவணாதிகள் பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்கிறபடியே அவன் தானே காட்டுகையாலே விசததமமாகக்கண்டபோதே *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* என்று தொடங்கி, *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறுமை* என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் கால்கட்டும்படி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங் கள்* என்று ஸ்வயத்ந நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸங்கங்கள் *பாசங்கள் நீக்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்றதென்கை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதிவைலக்ஷண்யத்தாலும் அவர்களில் இவர்க் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார் —(அவர்களுக்கித்யாதியாலே)

அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்;
இவர்க் கெல்லாம் கண்ணனிறே. **60.**

*அதாவது ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து* என்றும் *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போக்யங்கள்;*

ருஷிம் ஜுஷாமஹே என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றுகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று; க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான விவர்க்கு *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்* என்கையாலே தாரகபோஷகபோக்யங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனே யிறே யென்கை. ... ... (60)

61. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் நசையற்று பகவத்தைகபரரானவிவர் தத்விரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருதவிஷயஸங்கம் அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார்—அழுநீர் இத்யாதியால்.)

அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே. 61.

அதாவது— *சேயரிக்கண் அழுநீர்துளும்ப அலமருகின்றன* என்றும், *கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்* என்றும், *சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்* என்றும், *எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை* என்றும், *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விரஹவ்யஸநத்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நிர்விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும்தேடி ஹ்ருதயம் கலங்கி 'ச்ரிய: பதியே' என்றுகூப்பிட்டு எங்கே காணக் கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ்தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநிஸத்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா. ஸ ஸமுத்ரமபிப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததம்பஸி* என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக்கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ரவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாமல் *த்வைபாயநோ விரஹகாதர ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனே யென்று வாய்விட்டுக்கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெறுமையால் அலமந்துதிரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிச்லேஷத்திலே நடக்குமென்றபடி. (61)

62. இம்மாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டுதலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநேத்யாதியால்.)

பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும். 62.

அதாவது—*நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாதஸுக பாவைகலக்ஷணா, பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத்ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர்நரை:, தத்ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே* இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகள் அநுவர்த்தநீயராகவுமிறே ருஷிகள் சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத்ஸாதநமும், *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், *மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தேவதாந்தரங்கள்

அநுவர்த்தநீயரல்லராகவுமிறே இவரருளிச் செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதநத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டுதலையில் பேச்சிலும் தெரியு மென்கை.

ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யம பதப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும் மத்யமாக்ஷரப்ரதிபாதிதமான பகவதநந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தநகந்தமும் ஸஹியாமையாலும் பகவத்ப்ராப்திமாத்ரம் பலமாகவும், ஸ்வயத்நரூபகர்மாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்ததேவதைகள் பகவத் விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளுக்குப் பரித்யாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆனபின்பு பலாதித்ரயத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று. .... (62)

63. ஆக, தர்மவீர்யேத்யாதி 58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிருர் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி)

ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணுமல் திருமாலவன்கவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம். 63.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்* என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்காஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணநரூப கதைகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாகசுத்திவந்ததிறே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமிமாம்* என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்தி ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல் பட்டோலை' என்னும்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்த படியாலும் அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத்கீர்தநகாந்தாரபரிவர்த்தநபாம்ஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாபகங்கயைவ புநீமஹே* என்று அஸத்கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலைந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதாலாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினுனிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக்சுத்தி பண்ணிற்றிலனுகிலும் இந்த ந்யாய மவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன்* என்று ச்ரிய:பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* என்கிறபடியே அந்யபரமான சப்தங்கள் ஒன்றும் ஊடுகலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து *உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி* என்கிறபடியே விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம்* என்று வாச்யனை

ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்ப்ரபந்தம், *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்கு மாபோலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச் செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால், *தீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... . (63)

64. இனிமேல் இப்படி அருளிச் செயலில் ஸாரமான இதின் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்ட்யத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும் ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரித்யாஜ்யங்களாம் படியை அருளிச் செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதியால்.)

குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமி ழின்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு மென்னு மிவ ருரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே. 64.

அதாவது—ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்துக்கு நிரீச்வரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை, *ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி:* அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: *பரம் ஜைமிநிர்முக்யத்வாத் *ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:* இத்யாதியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூப தத்குண தது பாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமிநியும் ஏககண்டர்கள். இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயத்வமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதாப்ராமாண்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இச்சையாலே ஸ்வமதமன்றியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னானென்றாதல், அன்றிக்கே தேவதா நிராகரணத்தில் தாத்பர்யமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கைக்காக கர்மப்ராதாந்யம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யமாகையாலே, *நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாநிராகரணம் பண்ணினவிது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்தமாகையாலே அந்யபரமென்றாதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாந்யபரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியேயிங்கும் அந்யோந்யவசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ண வேண்டாதபடி, *செஞ்சொல்கவிகாள்* என்றும் *செந்தமிழ் பாடுவார்* என்றும்

இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் என்றும், *பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர்* என்றும், *அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் ச்லாகித்துக் கொண்டு *பேசிற்றே பேசலல்லால்* என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேககண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, *என்னில் மிகு புகழார் யாவர்* என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின் மொழி* என்கிறபடியே ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஜயிக்கும்படியான சக்திகளைக்கொண்டு வேதததுபப்ர்ம் ஹணரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாயிரம்* என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், *மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ்ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப் பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள் போலக் கழிக்கப்படுமென்கை. ... (64)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார். (பாஷ்யகாரரித்யாதி.)

பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர். **65.**

அதாவது—பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரென்கை. .... (65)

66. அவர்தாம் அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்—(அதுக்கு மூலமித்யாதி.)

அதுக்கு மூலம் 'விதயச்ச' என்கிற பரமாசார்யவசநம். **66.**

அதாவது பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிண:* என்று 'இதம் குரு' இதம் மாகார்ஷீ:' என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்யப்ரயோஜநராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய, ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று—இவ்வாழ்வார்போல்வார் நினைவை சாஸ்ரங்கள்தான் பின் செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த வசநமென்கை. .... (66)

67. இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகலவேதோப ப்ர்ம்ஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவுமன்றிக்கே கீழ்ச் சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப் ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்—(ஆப்திக்கித்யாதி.)

67. ஆப்திக்கு இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனேன்கிற
விவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அதாவது—இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக் குறுப்பாக, இவர் *உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்* என்றும், *மார்க்கண்டேயனும் கரியே* என்றும்,

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த என்றும் ச்ருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்றும், *யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும் *ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி* என்றும் ஆப்திக் குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல. ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து.(67)

68. ஆனால் இத்தை உபப்ர்ம்ஹணமாகச் சொன்னபக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்யையாமதொழிய *வேதரூபமிதம் க்ருதம்* த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேத ஸம்ஹிதை:* என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைகளினித்யாதியால்.)

பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்யையானாலும் வேதரஹஸ்யமாம். 68.

அதாவது வேதோபப்ர்ம்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீ கீதையும், *வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூப நிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறப்போலே இது வேதவ்யாக்யையான உபப்ர்ம்ஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமாமென்கை. வேத ரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் சாந்தோக்ய ஸமமாக விறே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. .... (68)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ர்ம்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்ததநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன ; ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏதததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறார் (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி.)

உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப் பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூறுயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு. 69.

அதாவது—உதாத்தாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்நாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்ச பர்வாதிகள் உபப்ர்ம்ஹணா ஸாதாரணம். பர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால் ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹாரமுண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேத வ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் தத்துபப்ர்ம்ஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங் களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லு கிறதுமேல்—(எழுத்தியத்யாதி.) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும். அசையாவது—நேரசை, நிரையசை ஆகிறவிரண்டையும். சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான் கும், பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனிலும் தளையெனிலும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்று கையால் இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்த மாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும். தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற வைந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும். நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும். தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும். இனமாவது, "தாழிசை, துறை, விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப் பாவது ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்த மாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

பண்ணாவது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரிபியம், தைந்தளும் முதலானவை. இசையாவது *குரல் துத்தம் கைக்கிளை மழையினி விளரிதாரம்* என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற நிஷாதர்ஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது—*கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகரத்வஜ தாளக:, லக்ஷ்மீ: கீர்த்தி: பணிபாதேள கேளரீ பஞ்சாநநஸ்ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா:* என்கிறபடியே, கஜ கர்ணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதி களில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகள்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய், *இப்பத்தும் *இவை பத்தும்* என்று சொல்லப் படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

நூறாவது—ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள்போலே *நூறே சொன்ன* பத்து நூறு* என்னும்படி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னுமா போலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம். முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வ கண்ட விவரணமாய், மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலில்பத்து பலாவாப்தி கதநமாயிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும் விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது. (முதலான செய்கோல மிதுக்கு முண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம்* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங் களால் குறைவற்ற வாயிரமென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை. ... . (69)

70. ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் தத்துபப்ர்ம்ஹண ஸாம்யமும் உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச் செய்தார்—இங்ஙனன்றிக்கே வேதா

விர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்ப தொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிருர்மேல்—(அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி.)

அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹ வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரேன்னும். 70.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா* *என்று வேதவேத்யனுன பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனு யவதரித்தவிடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்கிற ந்யாயத்தாலே,* *க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே* ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: *பரஸ்தாத்** தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:* யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, *ப்ரஹ்மணு விபச்சிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈச்வரனுடைய பராவஸ்த்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரத்வத்திலே நோக்காய்,* *முதுவேதம்* *என்கிறபடியே புருஷபுத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழைமையதா யிருக்கிற வேதமானது,* *ஷாண்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:* *என்கிறபடியே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனுய் முக்தபோக்யனுயிருக்கிற அந்த பரனுனவன்,* *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், *ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்க்கதர்மௌ* நயஸி ச பகவந் சக்திதேஜோநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸிச ததா வ்யூஹ்ய* *என்கிறபடியே ஸர்க்காதிநிர்வஹணுர்த்தமாக வ்யூஹீ பவித்த அவஸ்த்தையில்,* *ஸங்கர்ஷணுதி ஸத்பாவம் பஜே லோகஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரளயோத்பத்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ, ப்ரயோஜநமதாங்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ் துர்ய ஸுஷுப்த்யாத்யாச் *சதுர்வ்யூஹேபி லக்ஷயே* இத்யாதியாலும்,* *தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே, *சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா தாநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணோந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணு:* இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத்குணரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக* *பஞ்ச ராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்* *என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரன்தானுகையாலே,* ஓதினுய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,*

இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனுய் ஸர்வகர்மஸமாராத்யனுய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்தையில், *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நர ஸூநவ:, *தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:* இத்யாதியாலும்,* *ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம். *ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி:, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத் **இத்யாதியாலும்,* *ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:* *என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோபப்ரும்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக * கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதிஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,*

அப்படி அதீந்த்ரியனாய் நிற்கிறவவன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்த்தையில் தத்ததவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையும்* என்கிறபடியே வ்ருத்தகீர்த்தநரூபமான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதீதிஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளுமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழவாதபடி, *ஆகாரத்தியாயவண்ண மென்சொல்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரிதஹ்ருதயாநுகுணமாக *தமருகந்ததெவ்வுருவம்* இத்யாதிப்படியே த்ரவ்யநாமரூபாஸநசயநாதிகளிலும் தேசகாலாதிகாராதிகளிலும் ஸ்நாந போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப்பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸௌலப்யனாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்* என்னும்படி ப்ரமேயந்தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக் குறுப்பாக த்ராவிடரூபமாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. *எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை* என்னக்கடவதிறே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்காயிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் *பரத்வபரமென்கையாலே ஸ்பஷ்டமிறே. .... (70)

71. ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்த தாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்றாதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த்தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(மண்ணாடின வித்யாதியால்.)

மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணிதுறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமா போலே அல்ப ச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ் பொருளையறிவித்தது. 71.

அதாவது, உச்ச ஸ்த்தலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே ம்ருந்மிச்ரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, *தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை* என்றும், *பொருநல்சங்கணி துறை* என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே *துகில்வண்ணத்தூநீர்* என்றும் *தெண்ணிர்ப் பொன்னி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்தநீராய், தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, *பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி தாத்பர்ய மறியாமல் ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லும் அல்ப ச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்கர்த்தம் சொல்லப்புக்கால் அது தன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கின ச்ருதியானது; *நன்ஞானத்துறை* என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதா ஜ்ஞாநத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து *தெளிவுற்ற வாயிரம்* என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து *அறிவித்தேனாழ்பொருளை* என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் தோன்றுவித்த தென்கை. ... ... (71)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டாயிரா நின்றதே, அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே ஒழிவானென் னென்ன வருளிச் செய்கிறார்—(மேகம் பருகின வித்யாதி.)

மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயன வாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே. **72.**

அதாவது—விரஸமாய் தத்தர்க்கதஸத்வங்களுக் கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தா யிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமா போலே, *ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந், அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேஷு நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால நியதியை யும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தா யிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்தில்வசநம் *இவர்வாயனகள் திருந்த* என் கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் காலநியமாதிகாரி நியம நிரபேக்ஷமான ஆகா ரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே,*அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒருகால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்குமுபஜீவ்யமாமிறே யென்கை. ... (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதி க்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னுமிடத் துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார் — (ம்ருத்கடமித்யாதி.)

ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம். **73.**

அதாவது—ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராநிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல் லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணகார்யச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவக்ஷிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவஸ்த் தைகளில் அவகாஹநக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவை யென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ. 70) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாண ப்ரமேயசரமங் களை நிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி.)

பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம். **74.**

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம்—ஸமுத்ரம் தரங்கித மாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட் குண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் நிலைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே, *யமாத்மா ந வேத* என்றும், *கட்கிலி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடுமிடம்போலே, *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:* *யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:* நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் *விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்கிறபடியே கண் காண வந்து தோன்றி ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு "அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகந்த மில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலபவிஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவபரம் பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமாய் பரத்வபரமான வேதம் — ஸமுத்ரதரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத்வ்யூஹப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய் பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸ்ம்ருதிரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளாயோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீர மாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாஸேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பராசரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழியென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய்கரகமுமென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் (?) எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது. ... ... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா யிருந்ததாகிலும் இப் ப்ரமாண வக்தாவானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்மநிரூபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷாநிரூபண தோஷம் கீழுக்த மன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே அத்தை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார் — (வீட்டின்பமென்று தொடங்கி.)

வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி. 75.

அதாவது *கனிவார் வீட்டின்ப* என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால் உளம்கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், *அந்தமிழினின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாய் பகவத் குணகண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய் மொழியில் பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் *அடியார்க்கின்பமாரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும்மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்திநிரூபணமுமென்கை.

விஷ்ணோரர்ச்சாவதா ்ரஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:, யோ குரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிநௌ யோ விஷ்ணௌ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்* கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்.* சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* என்கிற சாஸ்த்ர வசநங்களை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச் செய்தது. *அவஜாநந்தி மாம் மூடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞைபண்ணும் மூடர்க்கும் *பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமுமொக்குமிறே. ... ... (75)

76. இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப் ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார்— (பேச்சித்யாதி)வாக்யத்வயத்தாலே.

பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும். **76.**

அதாவது— ஸம்ஸ்க்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம் ; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ள நூல்* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்றும் ஓதி* என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்தவர்ணோத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத்ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப் ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷாவக்த்ரு ஜந்மமாந்த்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவ முடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் — (பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி) வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது — பகவத் பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தைப் பார்க்கில், *கள்ள நூல்* *பொய்ந்நூல்* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞாநர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம் ; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோப ஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப் பட்டது. ... ... (76)

77. இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார் மேல் — (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியால்.)

க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயனோத்பத்திகள் போலன்றே
க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம். 77.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான க்ருஷ்ணனுடையவும், கந்யாஸுதனான வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே *கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்றவராய், *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம்* என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஷயத்ருஷ்ணைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை. ... . (77)

78. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவர்களுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறார்— (பெற்று மென்று தொடங்கி.)

பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றாளாயும்
தத்துக்கொண்டாள் என்பர்நின்றாரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும்
நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே. 78.

அதாவது *திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாமையாலே *திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்* என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், *த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்* என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யதி* என்ற பராசரவசநத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும் *எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றாளே* என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் *தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ* என்றும் *இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பியுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்* என்றும் அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும், *நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற* என்று—ஸக்ருதாச்ரயணமமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து இவளைப் பெற்றவளாகவும், *நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்* என்று தொடங்கி—பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றாநின்றுள்ள சபலையான என் பெண்பிள்ளைபடியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றேயென்கை... (78)

79. இனி மூவருடையவும் உத்பத்திஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றையவை யிரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்திஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷணமென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிறார்— (மீனேத்யாதியால்.)

மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகோள் துழாய்கமழு மிடமும் தன்னிலொக்குமோ. **79.**

*அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய் மூடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும் பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால் தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான இவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)*

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிலித்யாதியால்.)

ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம். **80.**

*அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய் ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும், க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.*

*இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம் — ஆறு *பவள நன்படர்க்கீழ்ச்சங்குறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிச்லாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறையாய், ஊர், *நல்லார் நவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய், *சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்* நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.*

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்குமென்கை. ஆக க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாக கீழ்விவக்ஷிதமானவற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்தவர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் — (தேவத்வமுமென்று தொடங்கி.)

தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே, **81.**

அதாவது—ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றது அஸஹ்யமாய், *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணாநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷசேஷ்டிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், *பாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்மசாஸ்மாஸ்வசோபநம், சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவவா* என்று சங்கித்துச் சொல்ல, *க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய: கோபவாந்* என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தோன்ற சிறிதுபோது வாய் திறவாமலிருந்து பின்னை, *நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ நயக்ஷோ நச தாநவ:, அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா* என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனை தான் லோகரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனா யவதரித்தவளவில் தேவனைச் சொல்லுகையும் நிந்தையாம் படி புரையறப் பிறக்கும் சிலாதிகளை ஈச்வரனுக்கு *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்கிறபடியே *பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்* என்று தாழவிழிந்ததனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்று வரும் ஜந்மங்கள் போலே, *மாஸ்ம பூதபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா* என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கே யெல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப்பிறக்கையும் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்யரஸமறிந்தார்க்கு, *பண்டைநாள்* என்கிற திருவாய்மொழியில் *பல்படிகால் குடி குடிவழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்* உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்* தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாஸ்யவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாநமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, *ஆழியங்கைப் பேராயர்க்காளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே* என்கிறபடியே பகவத்விமுகப்ரசுரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போகவிபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைத்திறேயென்கை. பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவும் தேஜஸ்கரமென்று கருத்து. ... ... (81)

82. இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செய்கிறார் — (ஜநகேத்யாதியால்.)

ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார். 82.

அதாவது—ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கிற படியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப்போலேயும், தசரத குலத்துக்கு நடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பிறந்து, *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:* இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவன்றிக்கே, *ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி* என்றும், *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்லேஷத்தில் சடைபுனைந்து வற்கலையுடுத்துக் கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத வேற்றங்களையுண்டாக்கினாப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துக்கு *மக்களறுவரைக்கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்* என்கிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால்விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும் இவரும் திருவவதரித்து *மலிபுகழ்வண் குருகூர்* என்னும்படி தாம்பிறந்தவூருக்குப் புகழுண்டாக்கி *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹக்லேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும்துவர்ந்து*, *கண்ணநீர்கைகளாலிறைத்து*, *இட்டகாலிட்டகையராம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக் கிடைகிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப்யாஸமுகத்தாலே தம்மோடம்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமறுத்தாரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப்பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து. ... ... (82.)

83. இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார்" (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள்
நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில்
கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே. **83.**

அதாவது—*கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது* என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமாதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம்,- *தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்யஸந்நிதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்கஸந்நிதௌ* என்கிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாம் சுமாஞ் சூர: கபேராமதிவாகர: சத்ருரக்ஷோமயம் தோயமுபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிற கிரணங்களையுடையனாய்க்கொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராமதிவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியென்னும் கடல்* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரம்வற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம் விகஸிதமாம்படிதேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகஸியாத *போதில்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விகஸிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரமபஹாந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய்மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய் மஹிஷீ பூஷணயுத விசிஷ்டனை நாராயணனை *கண்கள் சிவந்தில்படியே உள்ளேயுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளாபரணராயிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயென்கை.

ஆதித்யதிவாகரபாநு சப்தங்களாலன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே *ஊரும் நாடும்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. ... ... (83.)

84. இப்படி பரோபகாரகஜந்மரானவிவர் வர்ணத்ரயத்திலொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழிவானென்னென்ன, அதுவும் பரரக்ஷணார்த்தமாகவே யென்கிறார் —(வம்சேத்யாதியால்).

வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழிந்தார். **84.**

*அதாவது— *யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை *அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை:, கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *அங்கோராய்க் குலம்புக்கதும்* என்கிறபடியே கோபகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷபலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்க்ருதாஸி வராஹேண* என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாய்க்கீழ்புக்கு* என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழிந்த வராஹரூபியைப்போலவும், குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து *அபிமாநதுங்கன்* என்னுமுயர்த்தியையுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரயென்று தோற்றும்படி தத்ரவிதமான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழிந்தாரென்கை. இத்தால்—நாம் உத்க்ருஷ்டவர்ணரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அதுஹேயமென்றறிந்து அவ்வபிமானமற்றுக் கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழிந்தாரென்றதாய்த்து.*

ஆக (ஸூ. 75) வீட்டின்பமென்றுதொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் நின்றார். ... . (84.)

85. இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யேநபாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ்வாகாரங்களறிவார்க்கிறே ஜந்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனா மென்கிற திருமுகப் படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து

நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும் ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானார் இருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப் பூவு மால வட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும் யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தல சுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது. 85.

(ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) *மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம், மத்கதாச்ரவணே பக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி, பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே* என்கிறபடியே ம்லேச்சஜாதியனாயுள்ளவனும் என்னுடைய பக்தஜனங்கள் பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராதனத்திலுகப்பும், தானே ஆராதிக்கையும், என்பக்கல் டம்பமற்றிருக்கையும், என் கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில்விகாரமும் என்னையே எப்போதும் நினைக்கையும் என்னை ப்ரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையுமென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச்செய்த பக்தியையுடையனானால், (சதுர்வேதிகளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) *ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்* என்றும் *பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின்கொள்மின்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாத்யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூபசுத்த்யர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணி. (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) *ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* *நின்னோடொக்க வழிபடவருளினாய்போல்* என்கிறபடியே, *மம நாதம், மம குலதைவதம்* என்று குலதைவமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனோடொக்க, *அவரெங்கள் குலதெய்வம்* என்கிறபடியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும்) *தத்பாதாம்புவதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்* என்று அவன் திருவடிகள் விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்தம்; அவனமுதுசெய்தசேஷம் பரம பாவநம் என்கையாலே அஹங்கார மதிராபாநமத்தரான அசுத்தரும் இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாந்வயத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபராம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்றருளிச்செய்த பகவதுக்தியான திருமுகமும் அதின்படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும்;

(விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்றுபாடி நம்பியைத்திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்* என்றும், *அரவணையாயாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே* என்றும் *அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே* என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார் *துளபத்தொண்டாய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், *வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனாயுள்கலந்து *எந்தொழுகுலம்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிக்குமேற்றத்தையுடைந்த ஜந்மவித்தநைச்யனான பாகவதன், (நீலையார் பாட

லாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனான ஸோம சர்மா வாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தையதாக்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாபிப்பதக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, *த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாலம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே, நீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் கரை யேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யந் மயா பச்சிபம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யதி கில்பிஷாத்* என்று நம்பிஸந்நிதியில் பின்பு பாடின *நிலையார் பாடலான கைசிகப்பண்ணாலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரம்ஹஸம்ஜ்ஞ்த:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர் முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா * என்னும்படியாக வைகல்யதோஷத்தால் வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக் கட்டினபடியும்;

(கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையேதலன் கீழ்மகன்* என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்மைக்யத்தாலே *வானோர்தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு *உகந்த தோழன் நீ* என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக்குமுன்பிறந்து) *உம்பி எம்பி* என்கையாலே இவர்தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன் பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லுங் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தானத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிந்த வேல்வலவன்* என்றும் *ததஸ்த்வஹஞ் சோத்தம பாண்சாபத்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ரலக்ஷ்மண:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணும் நின்று அவர் நினைவு சோதித்து, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) *ஆசசக்ஷே த ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதா யாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:* என்கிறபடியே ராமவிரஹ க்லிஷ்டனாய் திருச்சித்திரகூடத்தேறப்போவதாகவந்த தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்றும், *பரவாநஸ்மி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் பக்கல்ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களை நிரூபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சயரோடு ஏககுலமானபடியும்,

(தூதுமொழிந்தித்யாதி) *மன்னோர் தூது வாநரத்தின்வாயில் மொழிந்து* என்று பிராட்டிக்கு தூதவாக்கியத்தைத்திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன், *சபர்யா பூஜி தஸ்ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரிகையால் பண்ணின ஸம்யக்போஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்ததூதா* என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத்தூது போன க்ருஷ்ணன் பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும், *தூதுவந்த குரங்கு* என்கிற திருவடி, *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்ற ப்ரீதியாலே, *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபிஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுள்ளம்பற்றி, *கோதில்வாய்மையினாயொடுமுடனே யுண்பன் நான்* என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்,

(ஒருபிறவியிலே இத்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர்

தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய் மற்றொருரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப்பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்,

(ஜவரிலித்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாட்யத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், *ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமாளும் கூடநிற்கச்செய்தே அவர்கையிலுங்காட்டாமல், *ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ துக்கித:* என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க்கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகை யாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரிய நம்பி மாறனேரி நம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று அவர் அருளிச் செய்துபோந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்,

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ளமறிப்பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும் பறுத்தநம்பியை, *தூளங்குநீண் முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாக்ர்யரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்ய கோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர் பொன்னிதிரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜ தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாக சப்தவாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் தத்ஸமாப்திருபேண பண்ணப்படுமதாகை யாலே அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறு திருவுடை யார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அந்நசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதிகுடி புகுருகிறபோது பிள்ளைவாநமாமலைதாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண் ணின நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்,' என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர் ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர் களுக்குப்பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்த ப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்குமவர் களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத்தீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய

பூதனான ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ததியருடையவும் வசநாநுஷ்டா நங்களாலே மந்தமதிகளுமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து. ... ... (85)

86. ‘ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது’ என்றவிடத்தில் ததுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத்ஜ்ஞாநரஹிதமான வர்ணாதிகளின் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார்— (அஜ்ஞரென்றுதொடங்கி)

அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜந்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள். 86.

அதாவது பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிருபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து ததநுகுணமாக ஹேயோபாதேய விபாகப்பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதந்வய ரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணாதியானத்தை, *சதுர் வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* என்று நாலு வேதங்களையுமதிகரித்துவைத்தே, *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக்கொண்டு திரிகிறவேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதையென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* என்று சரமாச்ரமியாகிலும் பகவத்பக்திஹீனனானவன் ச்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், *தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாமரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தையானதுவே வித்யை; அல்லாதது செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதியென்றும், *ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்த விதய: ஸர்வே ஹுதம்பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பத த்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதிர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:* என்று பகவத் ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும், *பஸ்யாகிலாமீவஹ்ருபிஸ் ஸுமங்களைர்வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விமுக்தாச் சவசோபநா மதா: *விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்ய வேதச்சாஸ்த்ரம் ஜடஸ்தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவதந்வயரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்திஹீநனுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும் சவாலங்காரகல்பமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணதஸ்தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத்புவந பவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:* என்று பகவதநந்விதருடைய வித்யாவ்ருத்த பாஹுள்யமாகிற உத்கர்ஷம் பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந ரூபஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாலங்காரஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழ்வர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே இஹ் அபக்ருஷ்டஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னுமிடமறிவித்தாராய்த்து. .... (86)

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்யானத்தில் ப்ரதமப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார்எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம்

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

87. இனிமேல் ஆத்மஸ்வரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னு மத்தை அவ்வுத்க்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் — (அணையவென்று தொடங்கி.)

அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பார்கள். 87.

அதாவது, *அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்தஸுகஸ்பர்சமாய், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய:பதியானவவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஊரும் புள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன்னுகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்* என்கிறபடியே அவனுதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயுமிருக்கும் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யராகையாலே *அஸந்நேவ* என்பது *ஸந்தமேநம் தத:* என்பதாக வேண்டாதபடி என்று மொக்கவுளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத்கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்று-ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; *பூத்தநீள்கடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறி யிருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன்திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனுகவேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம், யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* என்று ச்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போனவழியை ஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாதரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனுக வேணுமென்றும், *கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே* *மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனுகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி

கீடஜந்மமே என்று தேவரீருடைய தாஸ்யைகரஸமான திருவுள்ளமே மங்கத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாகவேணுமென்றும், இப்படி அவனடிபடியும், அவனையணைந்தாரடியில்பொடி படவும், அவனுகந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல் வர்த்திக்கவுமீடாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜன்மங்களை *பேராளன் பேரோதும் பெரியாரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பெரியமுதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.*

*இத்தால் *வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநஸை ரந்த்யஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:* என்று இந்தவிபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்கள் வாசிக காயிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க. அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்தஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள் தத்ஸம்பந்த ததிய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகையாலே தாஸ்யாநுகுண ஜந்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... ... (87)*

88. பகவத் விநியோகார்ஹமாகையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்ய ஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களான இவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித் தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக் கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வே த்யாதி).

சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோ பாதியை ஆதரியார்களே. **88.**

*அதாவது *நதேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத் துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன்; அவ்வள வன்றியே ஜ்ஞாநாநந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹியேன், அது சததாவாக விநாசத்தையடைவதாக; இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதய மன்று ஸத்யம், திருமுன்பே பொய் சொன்னேனாகில் தேவரீர்க்குப் பொய்யனை மதுபட்டது படுகிறே னென்கையாலே, சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த் வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே ச்லாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விரோதி பூதாஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்ய மாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பார் களோவென்கை ஔபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோப சாரம். ... ... (88)*

89. வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரணமுகேந தெளிவிக் கிறார்மேல் (இதின்ஔபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி).

இதின் ஔபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனாக்கினவன் நீசனுச்சுவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க மேற்றினபோதே தெரியும். **89.**

அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வம் குசிகவம்ச்யனாய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்திமானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாளனாக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்த போது ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால் ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்கு முன்பே க்ஷத்ரியவேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து. ... ... (89)

90 இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதேயாம்சங்களுண்டென்னுமிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும்பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுவார் அத:பதிக்கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல்,
ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்,
தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆராமரரென்ன வேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர். 90.

அதாவது *எப்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றுலாவாய்* என்கிறபடியே - எல்லா ரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஹீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களில்வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கைக்காக *யதாஹி சோரஸ்ஸததாஹி புத்த:* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்தமுனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் *நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான *மானிடம் பாடலென்னுவது* என்கிறபடியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷுதே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* என்று எல்லா வர்ணங்களிலும் பகவத்பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமுமாகிற—ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்;

காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய *காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்* என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்கு

மறைத்துக் காட்டும்படி பசுமேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும், *தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு* என்கிறபடியே தக்ஷிண திக்வர்த்தியானதுகொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் *இத்யாதிப்படியே பகவத் ப்ரதிபாதகமானவையும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:* என்கிறபடியே ச்வபசரில் *பெறற்கரிய நின்னபாத பத்தியான பாசனம்* என்று ஸ்வயத்நத்தால் பெறுதற்கரிதாயிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற– ப்ரமேயாதித்ரயத்தி லுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் *ஆராரமரர்* என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தங்களையுடையரேயாகிலும் ஸூரிஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய் *இலங்குவான் யாவருமேறுவர்* என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரம்பதத்தை ப்ராபிக்க, இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசியறியாதாராய்க்கொண்டு பாகவத ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுவார் *அமரவோ ரங்கமாறும்* என்கிற பாட்டில் 'ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர்திருவடிகளின் ஸம்பந்தைகநிரூபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில் காலாந்தரே தேசாந்தரேயன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்' என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களே யாகிலும் கர்மசண்டாளராய் இனியொரு காலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அத:பதிப்பர்களென்கை. *அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே.

ஆக(ஸூ-75) *வீட்டின்ப வித்யாதி வாக்யந் தொடங்கி (ஸூ-84)* நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்* என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத்ஸ்தாபநார்த்தமாக* ம்லேச்சனும் பக்தனுல்* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்யத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்தாராய்த்து. ... ... (90)

91. இப்படி பாகவத ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே *ஜநகதசரத* இத்யாதி (82) வாக்யந்தொடங்கி மூன்றுவாக்யத்தாலேகீழ்ச்சொன்னவைபவவிசேஷத்யோதகமான ப்ரமாண மேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்மேல் (தமிழ்மாமுனி யென்று தொடங்கி).

தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம். 91.

(தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே)* தக்ஷிணு திக் க்ருதா யேநசரண்யா புண்யகர்மணு* என்று *வண்தமிழ் மாமுனி *என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனை அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று-வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவான விவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிட ஜ்ஞனுலே தக்ஷிண திக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிட ப்ரபந்த முகேந லோகோஜ்ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாநம் பண்ணிச்சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.

(க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்)*க்ருதாதிஷு ப்ரஜா ராஜந் கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌகலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா:, க்வசித்க்வசிந் மஹாராஜ த்ரா

விடேஷுசபூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜாமநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா.* என்று ஜ்ஞாதாக்கள்வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதிவிசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே*தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது, (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே *கலியும் கெடும்* என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர்போல்வார் அவதரித்து கலியுகஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞரான ஸ்ரீ சுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

*க்ரூரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித், ஸ்தோத்ரம் வேதமயம்கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷயா, ஜநிஷ்யதிஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா*இத்யாதி வசநங்களும் இவரா விர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜந்மவாசகசப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈச்வரன் பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்றதாயிற்று. ... (91)

92. இப்படி அவதரித்தவிவர்தாம் ஆரென்னு மாகாங்க்ஷையிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும்படியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸுநந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? முதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள். 92.

அதாவது-க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதா யுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் *க்ருஷி கோரக்ஷவாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத்வைச்யரான ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கும் புத்ரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், *கலௌபுந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு:* என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) அதாவது *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:*

என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானென்கை. இவரைக் கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிறே.

(மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது—*விண்ணுட்டவர் மூதுவர்* என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ?, அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந்நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்ச்வேத த்வீபநிவாஸிநாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய்,*பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருகுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லார்படியும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே. *பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியிறேயிருப்பது; மற்றுமுள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்நோற்ற அநந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்நோற்றவிதி கொலோ* என்கிறபடியே ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினரொருவரோ ? அன்றிக்கே, *அநந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா* என்றுநிர்ஹேதுக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழுநோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினர் ஒருவரோ வென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது — இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாநிற்பர்களென்றபடி. ... ... (92.)

93. இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்குமூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல்:

இதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின் மொருவகைக் கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம். 93.

இதுக்குமூலம் — அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் 'இவர் இன்னார்' என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்குஹேது (யான் நீ யென்று மறுதலைத்து) *புவியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபூதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனை நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விச்சேதமின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உளையாகாநின்றாய். இப்படியான பின்பு விபூதியை

யுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியாரென்றறிவாரார். அப்ரதிஹத சக்தியான நீதான் இத்தை நிரூபித்தறிந்து காண் என்று உபயவிபூதியுக்தனோடே மறுதலைக்கிற வைபவத்தையுடையராய்.

(வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) *யாவர் நிகரகல் வானத்தே* என்றும் *மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே* என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாதவன், தம்முடைய உக்திச்ரவண ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தெகுடாடும்படியாகவும், திருவாய்மொழிபாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய், (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியுமன்றி, பகவத்குணைகதாரகதையாலே அந்ந பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குள்ளார் படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே *வைகுந்தமோ வையமோ நும்நிலையிடம்* என்று வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பாக) *தெய்வத்தினமோரனையீர்களாய்* என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூடினாலும் தமக்கு ஒருவகைக் கொப்பாம்படியாய். (இனத்தலைவன் அந்தாமத் தன்புசெய்ய) *வானோரினத்தலைவன்* என்று அந்த ஸூரிஸங்கநிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை யடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள* என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸூவ்யக்தலாஞ்சநமான ராகம் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல.

(உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து) *உகந்துகந்துள் மகிழ்ந்து குழையும்* என்றும், *திமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்* என்றும், அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, *ஸ்தப்தோஸ்யுத த மாதேசமப்ராக்ஷ்ய:* என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தாரைப் போலே ஸ்திமிதரராவதாய். (நாட்டியல் வொழிந்து) *நாட்டாரோடியல் வொழிந்து* என்று—*உண்டியே உடையே யுகந்தோடி* யானே யென்றனதே* என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று, (சடரையோட்டி) சடகோபராகையாலே *வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா* என்கிறபடியே ப்ராமாணுகூலதர்க்கங்களாலே மத்யஸ்தமாகவர்த்தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பிதகுஷ்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மதஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை ச்ருத்யந்த தாத்பர்யமான ஸ்வோக்திவிசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி தூறத்தி. (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே *வித்யாமதோ தநமத ஸ்த்ருதீயோ பிஜநோ மத:, ஏதே மதாவலிப்தாநாம்* என்று மதஹஸ்திபோலே அபிஜநவித்யாதி மதத்ரயாவலிப்தராய்த் திரியு மவர்களுக்கு நிர்மதராய்த்தலைவணக்கும்படி உபதேசரூபாங்குச மிட்டு. (நடாவிய கூற்றமாய்) *பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவியகூற்றம்* என்று வேதவேத்யத்வ த்யோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹநனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே *நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பன்* என்று எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி நடத்தாநின்றுகொண்டு தம்தர்சநத்திலகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யுவாய், (தீயனமருங்குவாராமல்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசிதீயனவெல்லாம்* என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ க்ஷுதாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கஹேதுவான பாபங்களும் *வன்துயரை — மருங்கு — கண்டிலமால்* என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய், (கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பற்றி) *திரியும்

கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறும்படி பண்ணுவதாய், *கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:* என்கிறபடியே பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய கிதயுகம்பற்றி* என்கிறபடியே கேவல வைஷ்ணவதர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே ஒருபோகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்* என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்ய தாநுஸந்தாநத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே கால க்ஷேபத்துக்குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமுமறியாதே அகாலகால்யமான தேசத்திற்போலே பகவதநுபவைகபரரா யிருந்த ப்ரபாவம்; [இதுக்குமூலம் — இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... (93.)

94. இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது—பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்கிறார் மேல். இப்படிக் கடாக்ஷித்ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாக்ஷித்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

இதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளொன்றளி மகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கண்காண வந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்போடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபடப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம். 94.

(இதுக்குஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோம்பாதுஒன்றிப் பொருளொன்றளி மகிழ்ந்து) *ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பணணின க்ருஷிகள் தப்பினலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றுமாய்நின்று) *நிலநீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்* இத்யாதிப்படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று. (நூலுரைத்து) *அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமை

யாலே இழக்கவேண்டாதபடி திர்யக்ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டுநின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து (யோகுபுணர்ந்து) *குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன்* என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே யேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுப் போலே ஜகத்ரக்ஷணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்ந்து. (கண்காணவந்து) சிந்திதோபாயாநுகுணமாக *துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக் கண்காணவந்து* என்கிறபடியே *நசக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* என்றும், *நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்* என்றும் *கட்கண்ணால் காணாதவவ்வுரு* என்றும் சொல்லப்படுகிற தான் து:க்கோத்தரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே *ஆள்பார்த்துழிதருவாய்* என்கிறபடியே ‘எனக்கடிமையாவாருண்டோ’ என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்திரிகிறவன்.

(உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வவித்துக்கள் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணராம்படி *பெற்றதாயிருக்க மணைவெந்நீராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னைவிட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல் ப்ரஜையை அறுத்தல், அத்யந்தநிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதிஸாதந முகத்தாலே பஜித்து தத்பலமாக து:க்கமிச்ரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பாய், பலவகைப்பட்டுத்தப்பரிதாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே து:க்கப்பட்டழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்* என்று, அநாதிவாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்துத் தன்னைவிட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரிசேதனன்வ்ரதத்தை நன்றாக விடுவிக்குமென்கிறபடியே ஸ்வாஸநமாகப் போக்குகைக்காக. (இணக்குப் பார்வைதேடி) ம்ருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருகபக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வைவைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி, (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின் பெருங்கண்) *கழறலம்* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமி யடையத் தானாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலேபோய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கைக்காக ஊர்த்வலோகங்களெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தையடையப் புக்குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தையுடையனு யென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த அழறலர் தாமரைபோன்ற செவ்வியையுடைய *பெருங்கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எங்குமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிறவளவிலே. (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்* என்று ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸஸ்நேஹமாகப் பார்த்துக் கொண்டுகிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திக்கிலே *யாதானுமோராக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்* என்றும், *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து* என்றும், *பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* என்றும் *பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான்துளங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதிநியமமாதல் வர்ணநியமமாதலின்றிக்கே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அவ்வநர்த்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே

அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காணவொண்ணாத ஸம்ஸாரஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற இவர்மேலேபட்ட, (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்) இப்படி இவர்மேலே பட்டவித்தை *நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்* என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பக்கநோக்கறியான்* என்று நாச்சிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னும்படி. *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்றும், *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்யவிஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் கதிம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விசேஷ கடாக்ஷம். [இதுக்கு ஹேது—இப்படிப் பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷம்] என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழுக்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்காவாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர் இவரென்று நிர்ணீதமாய்விட்டது. ... ... (94)

95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாக்ஷ விஷயமான வளவிலே நிகில பாபங்களும் நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாக்ஷ வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ச்ரமணீ யென்று தொடங்கி).

ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடு நோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே 95.

அதாவது - *ச்ரமணீம் தர்மநிபுணா மபிகச்ச* என்று கபந்தன் சொன்ன வநந்தரம் *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரித்த வேடுவச்சியான ச்ரமணியை *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந, பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்* என்று—தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண்பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போய் பரிசுத்தையானேனென்று சொல்லும்படியாகவும், வெள்ளமானது பள்ளத்திலேதானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார யோக்யதையுமில்லாமையாலே *நிவாஸாய யயௌ வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:* என்று தானே சென்று க்ருஹத்திலே புக்கு *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீ விதுரரை, *பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்* என்று எதிரியானவன் சிறிச் சொல்லச் செய்தேயும் *புண்டரீகாக்ஷ* என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களின் கடாக்ஷத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும் போய் பரிசுத்தராம்படியாகவும், *வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளுகிற போதை நெடுநோக்காலே பக்தவிலோசனத்தில் ருஷிபத்நிகளிலே ஒருத்தியை *தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்* என்று ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாரான் முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை க்ஷீணபாபராய் முக்த்யர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷமானது *அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து* என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினையாகில் சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய்விடுமென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணுமிறேயென்கை. பகவத் கடாக்ஷந்தான் ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகையாலே பட்டவிடம் *அமலங்களாக* என்னும்படி நிர்தோஷமாமிறே. ... (95)

96. இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்று எதுக்காக? விசேஷகடாக்ஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம் பின்புஆனபடி எங்ஙனே யென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்றுதொடங்கி.)

கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக வனக்கே நல்லவருள்களேன்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த ப்ரஸா தத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னாக்க லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார். 96.

அதாவது — *திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி* என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனாகையாலே *ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை *உத்பந்நநவசஷ்பாட்யா* என்கிறபடியே தத்போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வசக்தியானவன், *நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோப்ராஹ்மண ஹிதாய ச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம:* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்தோபாதி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் கடவன் தானேயாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, *எனைத்தோர் பிறப்பும் — எதிர்சூழல் புக்கு — எனக்கே யருள்கள் செய்ய — அம்மான்திரிவிக்கிரமனை — விதி சூழ்ந்தது* என்று அநேகஜந்மங்கள் நான்பிறந்தஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்துவந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால்கட்டிற்றென்றும், *நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்* என்றும் இத்தலையில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞத்வமாதல்,) தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே தன் பேருகப் பண்ணுமதானவருள்களை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும் இவர்பேசும்படி *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த மூலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, *என்னைத் தன்னாக்கி* என்கிறபடியே அஜ்ஞாநா சக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிறவிவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, இப்படி அவனால் திருந்தின விவர் *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போலவனுடைய பேரும்தார்களுமே பிதற்ற* என்கிறபடியே தம்மோடந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்தேகபரராகப் பண்ணும்படியானாரென்கை. ... ... (96.)

97. தன்னாக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை. 97.

அதென்று—தன்னாக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. *மயர்வறமதிநலமருளுகையாவது — அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை. ... ... (97.)

98. அதுதன்னை விசதமாகவருளிச்செய்கிறார்மேல் (இருள்துயக்கென்றுதொடங்கி).

இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தாநாமங்களோடே பரமபக்திதசையாக்குகை. 98.

மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான் *இருள் தருமாஞாலம்* *இருள் திரந்திவ்வையம் மகிழ* என்று இருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், *துயக்கன் மயக்கன்* இத்யாதிஸ்தலங்களில் *துயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் "ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா" என்கிறபடியே க்ராஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று நிர்சயிக்கமாட்டாத ஸம்சயமும் *மயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு சுக்த்யாதிவிஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத்புத்தியாகிற விபர்யயமும், *மறப்பும் ஞானமும்* மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்* இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூதவிஷயமாய் அநுபவஸம்ஸ்கார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்ம்ருதியுமான சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, *மனனகமலமறமலர்மிசையெழுதரும்* என்றபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்யவிஷயமான தன்னை நோக்கிக்கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல்* *நெரிய காதல்* *காணக்கழிகாதல்* *கழியமிக்கதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்* *காதலுரைக்கில்—நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அன்புகூட்டிய* *அன்பிலின்பு* *அன்பே பெருகும்மிக* *ஆராவன்பு* என்றும், *வேவாராவேட்கைநோய்* *பெருகுமால் வேட்கையும்* *ஆவியின் பரமல்லவேட்கை* என்றும் *அவாவாருக்கா வினையொடும்* *காண்பானவாவுவன்* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரியவென்னவா* என்றும், இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சநத்தில் ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:* என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் தத்விபாகதசையான காமமும், தத்கார்யமாய் அநுபாவ்யவிஷய ராகாவிச்சேதரூபமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்குமத்தாலும் விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றுதபடி விளையும் ஸ்நேஹமும், முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாம்படி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்துவந்ததேயாகிலும் எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதைப்போது தம்முடைய ஆற்றாமைக்கீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை.

ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாநப்ரதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை, ஸ்நேஹப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபக்திதசாபந்நமாம்படி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ் (அத்ரிஜமதக்நி-92) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைக்கு மூலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அதுதனக்கு ஹேது பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்று—கடாக்ஷத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாக்ஷித்தது லோகஹிதார்த்தமாக வென்றும், கடாக்ஷிக்கையாவது — மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும், அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. ... ... (98)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத்ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பக்தியிலும் ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்னுமிடமறிவிக்

9

ஸைக்காக ப்ரதமம் ஸாதநபக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜந்மாந்தரேத்யாதி) சூர்ணையாலே.

ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினுய பேதப் பூவில் சாந்தோடு தேவகாரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம். 99.

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே) *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணும் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி:ப்ரஜாயதே* என்றும் *ஒன்றி நின்று நற்றவம்செய்து ஊழியூழிதோறெலாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதநரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து) *சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம்* என்றும், *ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) *தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமுகேந பிறந்த தத்வ ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவெண்ணும் அந்தி யைவேள்வியறு தொழில்களால் மிக்கு) *குளித்து மூன்றனலையோம்பும்* என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசுத்த்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி *ஓதியுருவெண்ணுமந்தி* என்றும், *ஐவேள்வி* என்றும், *அறுதொழில்* என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்ய யஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயந அத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன, இப்படி யிருந்துள்ள நித்யநைமித்திககர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய், (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி) *ஊன்வாட வுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு* என்றும், *பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குளித்துமைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்* என்றும், *வீழ்கனியுமூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யாயோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அசநத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்ரத்திலும் பஞ்சாக்நிமத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களில் அருக்கயமான தடாகத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ணபலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்

பித்து, (துன்பவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* என்கிறபடியே திலதைலாதிவத் ஆத்மாவோடே பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற து:கஹேதுவான பாபங்களை *தர்மேண பாபமபநுததி* என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) இப்படி ப்ரதிபந்தக பாபநிவ்ருத்தியாலே மனச்சுத்தி ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகமும், *சமதமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ* இத்யாத்யுக்தசமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக.

இதில்விவேகமாவது—*ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர்விவேக:* என்கிறபடியே ஜாதிதுஷ்டமும் ஆச்ரயதுஷ்டமும் நிமித்ததுஷ்டமுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள அன்னத்தாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதிதுஷ்டங்களாவன — களஞ்ஜக்ருஞ்ஜநாதிகள். ஆச்ரயதுஷ்டமாவது—அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதிகளுடைய த்ரவ்யம். ஆச்ரயமென்று—த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. நிமித்ததுஷ்டமாவது—உச்சிஷ்ட கேசாத்யுபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமுமில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேசநபலமான காயசுத்தியிலே விவேகசப்தம் உபசாரேணுக்தம். அன்றிக்கே, விவிக்தாஹாரஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹாரபர்யாயித தேஹத்திற்காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவுமாம். சுத்தியாவது—அசுத்தி பியோர் விவேசநமிறே, *காயசுத்தி:* என்கிற விடத்தில் காயசப்தத்தால் அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது, *ஆஹாரசுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்கிற ச்ருதி சொல்லிற்று, ஸத்வமாவது—அந்த:கரணமிறே, *அபயம் ஸத்வஸம்சுத்தி:* என்றும், *ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம்—அந்த:கரணமென்று ஸத்வசப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே, ஆகையிறே விவேகமாவது — *ஆஹாரசுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்கிறபடியே அந்த:கரண சுத்திக்கடியான அன்னசுத்தியென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விமோகமாவது— *விமோக: காமாநபிஷ்வங்க:* என்கிறபடியே காமத்தில் அநபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல் நிற்கமாட்டான், அந்த விகாரம்—அபிஷ்வங்கம். அதில்லாமை—அநபிஷ்வங்கம். *காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே* இத்யாதி வசனத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பலிதம். அப்யாஸமாவது — *ஆரம்பணஸம்சீலநம் புந:புநரப்யாஸ:* என்கிறபடியே த்யாநவிஷயமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது— ஆலம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆலம்பனமாவது— சுபாச்ரயம். க்ரியை யாவது— *பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா* என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிநித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டிக்கை.

கல்யாணமாவது — *ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணி* என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை ஆகிறவிவை. இவற்றில், ஸத்யம்—பூதஹிதம், ஆர்ஜவம்—மநோவாக்காயாநாமைகரூப்யம், தயை—ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷ பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம், தாநம் — லோபராஹித்யம், அஹிம்ஸை— கரணத்ரயேண பரபீடாநிவ்ருத்தி:. அபித்யை — பரகீயே ஸ்வபுத்தி:. அன்றிக்கே நிஷ்பல சிந்தை யாதல், பரக்ருதாபகார சிந்தையாதலாகவுமாம். அதில்லாமை—அநபித்யை.

அநவஸாதமாவது— *தேசகால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதேச்ச தஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத:* என்கிறபடியே தேசகாலங்களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹேதுவாயும் பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸ்துக்களில் அநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மநஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாத

மாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம். சோகவஸ்து வென்றது—சோகநிமித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயநிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம்—அதீதவிஷயமாய், பயம் — ஆகாமிவிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மென்கிறவிது — தைந்ய சப்தவிவரணம். தைந்யமாவது— அபீஷ்டகார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷண மாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது — *தத்விபர்யயஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம்; அதாவது—ஹர்ஷஹேதுக்களுண்டா னாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில், சமமாவது—அந்த:கரணநியமநம். தமமாவது—பாஹ்ய கரணநியமநம். *சமச் சித்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரியநிக்ரஹ:* என்னக்கடவ திறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம:* என்கிறவிடத்தில் *தமோ பாஹ்யகரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம:—அந்த:கரணஸ்ய ததாவிதநியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகார ரருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானங் களிறே இவை. *சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத்* என்கையாலே உபாஸநத்திலிழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவையாகவிறே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கும் யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர. (எட்டுநீக்கி) *ஊனமாயவெட்டு நீக்கி* என்று—ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்குக் குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீரஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போக்கி. (துன்பவினை களைவிடுத்து) என்று கீழேயும் கர்மவிமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை. அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யாஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம்.

காமமாவது—அர்த்திதத்த பதார்த்தம் அநுபவித்தாலல்லது நிற்கவொண்ணா தசை. க்ரோதமாவது—அதின்கார்யமாய் அர்த்திதத்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சீற்றம். லோபமாவது—ஸந்நிஹித பதார்த்தத்தில த்யாகாஸாமர்த்யம். மோஹ மாவது கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்கமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்த் தாதிலாபத்தால் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது—பரஸம்ருத்தி பொறாமையை அநுஷ் டாநபர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞாநமாவது—இவற்றால் மேல்வருமநர்த்தம் நிரூபி யாமை. அஸூயையாவது — குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களானவிவற்றைப் போக்கி யென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓரோவக்ஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படி யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்து, *அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே *அஹிம்ஸா ப்ர தமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயாபுஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத:, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட் டென்றுமாம். கீழே *விவேகசமாதிகள்* என்றதிலந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும் ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கை

யைச்சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டிதழை பேதப்பூவில் சாந்தோடு தேவகாரியம் செய்து) *எட்டிதழை பேதமோடிறைஞ்சி* என்கிறபடியே *மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே, கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்* என்கிறபடியே பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையாலும், பாதத்வயங்களும் கரத்வயங்களும் சிரஸ்ஸும் பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப் பண்ணி *பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து* *சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு* என்கிறபடியே புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பலஸங்க கர்த்ருத்வங்களாகிற துராலும் மயிரும் புழுவும் படாதபடி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு *தேவகாரியம் செய்து* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாராதநத்தைச் செய்து.

(உள்ளம் தூயராய்) *ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளியுள்ளம் தூயராய்* என்கிறபடியே நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் தொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலும், *கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே ம்ருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாந்த:கரணராய்.

(வாசிப்புன்புலவகத்தினுளிளைப்பினை யடையவே விளக்கினைக் கண்டு) *ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந குர்வீத வச்யமிந்த்ரிய தந்திநம்* என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டாரைக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிற வாரணத்தை த்யாநயோகாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அங்குசத்தாலே வச்யமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே, *வாசியருக்கி மதக்களிறைந் திணையும் சேர்திரியாமற் செந்நிறீஇ* என்று—மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவமாகிற போகத்தைக் குலைத்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யக்வஸ்துவிஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தியென்றும், *புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞாந நற்சுடர் கொளீஇ* என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து, அவற்றினுடைய க்ஷுத்ரதாநுஸந்தாநத்தாலே வாஸநாநுவ்ருத்தியுமறும்படி அத்தை உறைப்பித்து, விலக்ஷண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து, நன்றான ஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கியென்றும், *ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து* என்று—ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கியென்றும் சொல்லுகிறபடியே நிக்ருஹீதேந்த்ரியக்ராமராய், *இளைப்பினையியக்கம் நீக்கி* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாராகத்வேஷாபிநிவேசா: பஞ்ச க்லேசா:* என்றும் சொல்லுகிற க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம்* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஓராஸநத்தே யிருந்து *ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவலோகயந்* என்னும்படியே நாஸாக்ரந்யஸ்த லோசநராய், ஓரளவில்நில்லாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாமல் அநுஸந்தித்து சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீணபாபனும், நிர்மலாந்த:கரணனுமானவனுக்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குறுப்பாக விளையும் யோக

ஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக்கொண்டிறே மேல் போவது.

விளக்கினை விதியில் காண்பார் என்கிறவிது பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும்; பகவத்த்யாந தர்சநங்களை மேலே சொல்லுகையாலே. "விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை" யென்று ஆத்மபரமாகவிறே கீழும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜநாபேதங்களுண்டாயிருக்குமிறே.

(யோகநீதி நண்ணி) *யோகநீதி நண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி, (அறந்திகழு மறையோர் மனந்தன்னுளமர்ந்துறையும் அரும் பெருஞ் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திலபடியே மனவுட்கொண்டு) *மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை* என்று—கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்களைப் பட்டிபுகாமே கட்டி மிக்க து:க்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து* ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ்யோஜ்ஜ்வல சித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனானவனையென்றும், (மறையோர் மனந்தன்னுள்) *விண்ணுளார் பெருமானை* என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருக்கும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியை என்றும், *மாதவமானவர் தங்கள் சிந்தையமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையரா யிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்த:கரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னும் அரும்பெருஞ்சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர்* என்னும்படி ஆபரணத்யலங்க்ருதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹத்துடனே *கற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டென்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யாநம் பண்ணி. (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கருஸ்ம்ருதியாய்) *நிரந்தரம் நினைப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று *சோர்விலாத காதலால் துடக்கறுமனத்தராய்* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே தத்ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகது:கராம்படி *ஸத்வசுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:* என்கிறபடியே த்யேயவஸ்துவில் துடக்கறுமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய், (கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய்) கனவில் மிகக்கண்டேன்* என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாகக் கண்டேனென்னலாம்படி *ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சநஸமாநாகாரா* என்கிறபடியே அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய். (ஆகத்துப் புல்குமத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சநஸமமானவது தான், *ஞானத்தா லாகத்தணைப்பார்க்கு* *ஆகத்தணைப்பாரணைவரே* *எல்லையிலன்னம்புல்கு* *ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில்* என்னும்படி அங்காபரிஷ்வங்கம்போலே *ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே தானும் அத்யர்த்த ப்ரியமாய், (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுத அநந்யப்ரயோஜநமாய்) *நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்த

மென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களிலே விச்சேதமின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலும் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்துண்டெந்தை—அறமுதல்வனவனே.....தானும் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கசைவோரசைக.........நல்விடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ணனான ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையிலுண்டான அபிநிவேசத்திலே த்ரவீபூதமாய் த்ரவ்யமயியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த வாதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்ககாமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிசயரஸத்திலே உளனாகையாகிற லாபத்தைவிட்டு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப்படுக; ச்லாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெறுமளவானாலும் ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், *உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸ்மர்யமாண தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்; பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப்பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானதென்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்தானத்தாலே தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தையு முபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரமப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதநோபாஸந த்யாந த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸனமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபயபரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதொன்றாகையாலே சேதநஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதநோபாயதயா தத்ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக மோக்ஷப்ரும்ஹணை வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்கை. ... ... (99)

100. இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயரூபமாயும்) இருந்துள்ள வித்துபோலன்றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்நர் பகவான்பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும். 100.

அதாவது—*த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஸித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்சமே* என்றும், *ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவியோகஸமநந்தரம் பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்குமென்கை. ... ... (100.)

101. இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி.)

இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து, தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டா ஹானிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்த்யுபகரணமாவதொன்று. 101.

*அதாவது—கீழுக்தையான இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்ந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாயபரிக்ரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாயபலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டுமன்றிக்கே *அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து* என்று *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்திபலமானவடிமையிலே அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாய்க்கு மணம்போலே ஒக்கப்பிறந்து *தழுவிநின்றகாதல்* என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய் *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோய்கூர* என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதாமனோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜநம் பெறாததசையில் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்னலாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, *வெவ்வுயிர வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *உன்னைக்காணாவிலுவந்து* என்றும் *உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவற்றும்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாற்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேசரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காண வேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென் றறுதியிட்டிருக்குமிவரை, *தூதுரியாய் மடலூர்தும்* *யாமடலூர்ந்தும் எம்மாழி யங்கைப் பிரானுடைத்தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்னும் படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹானியையும், *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்* *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹானியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை நினையாமையென்றும் ஸத்தாஹானி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்குமிவர்க்கு அநவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும்* எல்லாம் கண்ணன்* என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபவ பூஷையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷைதைக ரதித்வத்துக் குடலாகையாலே வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்குமென்கை.*

*அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு *நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்* என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைகநிரூபணீய னான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தாஹேது வாய், *தனக்கேயாக *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்* *கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன் றென்னவுமாம்.*

ஆகக்கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி—ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்த்து. ... ... (101.)

102. இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி— கர்மஜ்ஞானபக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலே யாதல் உண்டானதானாலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர்தம்முடைய உத்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலே னென்று தொடங்கி).

இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்க ளென்கையாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல. 102.

அதாவது— *இடகிலேன்* இத்யாதியாலே — பசித்தார்க்குச் சோறிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் *யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம* என்கிறபடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாகையாலேகர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். நியதனாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்திசரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பல வ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையேனல்லேன். அதில்லாமையாலே ஸௌக்ஷ்மரூபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாந யோகத்தையுமுடையேனல்லேன். ஆகையாலே உபயஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாநஜந்மத்தில் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானத்தாலுண்டானதல்ல. *கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்* என்று – முன்புண்டான காலமெல்லாம் *குர்யாத்* என்று நன்மைசெய்யவடுக்குமென்றால் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். *நகுர்யாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன்...... ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து—வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்* என்று பகவத்விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழேபோக்கின பாவியான நான், பிராட்டிசொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன — அருகாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாதே அறிவு கெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேன்கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கையாலே பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலுண்டானதுமல்லவென்கை. ... ... (102)

103. இன்னமும் இவர்தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இதுதன்னை வ்யக்திகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பேயித்யாதியால்).

இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும். 103.

அதாவது— *குறிக்கொள்ஞானங்களாலெனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்* என்று யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் வேதநத்யாநோபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அனேககல்பம்கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமு மின்றிக்கேயிருக்க, நல்விரகானவவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி. *இப்பிறப்பே* என்றும், *சில

நாளில்* என்றுமிரண்டுமருளிச்செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி லப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜந்மந் தன்னிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றிலந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிறே.

அன்றிக்கே (இடகிலேன்) இத்யாதிவாக்யத்திலே யெடுத்த சந்தைகளெல்லாத் தாலும் பூர்வஜந்மஸித்தமான ஸாதநத்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜன்மந்தன்னிலே அவற்றையப்யஸித்து வந்ததானாலோ வென்கிற சங்கைவர, பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவைற்றிலந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்திவிசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உபயசங்கையையும் சேரத் தள்ளுகிறாரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்தயோஜனையைப்பற்றவும் பூர்வயோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது. ... ... (103)

104. ஆனால் இவர்க்கு இந்தபக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென்? என்னுமாகாங் க்ஷையிலே பலபோக்தாவான ஈச்வரன் க்ருஷிபல மென்னுமத்தை க்ஷேத்ரமும் கர்ஷ கனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பெரும்பாழி லித்யாதி சூர்ணையாலே).

பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய் — கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் புடிந்துண்ணும் போகத்தே தாராதே பொறுக்கோணப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தேற்றி அருவி யறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத் தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கோளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுத வாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களை யையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கோள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றுராறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதராறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வோட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாங்கமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்று முண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே. 104.

(பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய்) *முடிவில் பெரும்பாழ்* என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்வத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப்பெரும் செய்* என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது. (பாழ்த்தவிதியானவாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும்.

(கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) *ஏவினார்கலியார் நலிகவென்று என்மேல்* என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் "இவனை நலியுங்கோள்" என்று ஏவ, *மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்* என்கிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்

ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்கைமிடுக்கராய் அத் விதியராயிருந்துள்ள இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பர், *கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி* என்கிறபடியே இச்சேதநனுக்கு நியாமகராய்க்கொண்டு தேஹத்திலே குடிபுகுந்து. (கலியாரேவ) என்றது — இந்த்ரியங்களினுடைய நலிவுக்குக் கலிகாலம் ப்ரவர்த்தக மாகையாலே. (கலியார்) என்றும், (ஐவர்) என்றும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லு கிறது — தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைப்பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தது கலிகாலத்துக்கு அஞ்சினபடி யாலேயிறே.

(பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடிபோலே தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மனஸ்ஸையும் *ஐம்புலன் கருதும் கருத் துளே திருத்தினேன் மனத்தை* என்கிறபடியே தாங்கள் நினைத்தவழியே ஒழுகும் படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்டும் போகத்தேதூராதே பொறுக்கொணுப்போகத்துக் குக் காவல்செய்து) *புலன் படிந்துண்ணும் போகம்* என்று விஷயங்களிலே அவகா ஹித்து புஜிக்கிறபோகத்திலே *தூராக்குழி* என்கிறபடியே ஒருகாலும் பூர்ணமாகாதே *பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணுப்போகமே நுகர்வான்* என்கிறபடியே இவற்றால் வந்தநலிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணுதபடியான விஷய போகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று *கடியார்காளேயரைவர் புகுந்து காவல்செய்த* என்கிறபடியே க்ரூரராய் நலியநலிய இளகிப்பதியாநின்ற பருவத்தையுடையராய்க் கொண்டு இவனைச் சிறைசெய்து.

(குமைத்துத்திரித்து வீழ்த்துவலித்தெற்றியருவியறுத்துக்கடனுயினவிறுப்பிக்க) *கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்* *செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவர்* *கொடு வன் குழியினில் வீழ்க்குமைவர்* *ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்* *ஐவர் – அருவித்தின்றிட* *ஐவரறுத்துத்தின்றிட* என்கிறபடியே தனக்கபீஷ்ட மானவற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ரூர மாய் கரையேற வொண்ணுதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற படுகுழியிலேதள்ளி, அவைதான் அனேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே கொடுபோகைக்காக நாலுதிக்கிலுமிழுத்து நலிந்து அருவித்தின்னுமாபோலவும், அறுத்துத்தின்னுமா போலவும், 'என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு' என்று நெருக்கி, இப்படி பஹுவிதமாக தண்டித்து *பொருளின்பமென விரண்டுமிறுத்தேன் ஐம்புலன் கட் கடனுயின* என்று ச்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகாமங்க ளென்று சொல்லப்படுகிற விரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போல அவற்றாலே பரிபூதனய்க் கொடுத்துப் போந்தேனென்னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்த கரங்களை யிறுப் பித்துக்கொள்ள.

(பாழ்த்தவிதியானவாறே) இப்படியாகையாலே *வாழ்த்தியவனடியைப் பூப் புனைந்து நின்தலையைத் தாழ்த்து இருகைகூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்தவிதி* என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆராதித்து வணங்கிக்கும்பிடு கைகளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அந்வயியாமையாலே ததங்கீகாரப்பற்றுசான ஸுக்ருத கந்தமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே. (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யதை யாலே இப்படிப்பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்படும்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப்பண்ணு கைக்காக *எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான்* என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத்திலும் சபலமாயிருக்கிற மனஸ்ஸை அதுவே பற்றுசாகப்பொதியெடுத்து ஆளாநிற்பாராய், எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரில்லை யென்னும்படியிருக்கிற இந்த்ரியங்களாகிற ஐவர் க்ஷயித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸநபலத்தாலே குறும்பரை

அழிக்கும் ராஜாக்களைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்து. (ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றைவேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னு 'மொள்வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன, *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்னும்படி ஸகலஸந் தேஹங்களையும் துணித்துப்பொகடவற்றாய் *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமான ஒண்மையை யுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாக்கி பக்தியாகிற பயிருக்கு விளைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழ்கிடந்துபோம்படி *கொடுவினைத்தூறு* என்கிற படியே இவனுலடிகாணவும் அறுக்கவு மொண்ணாதபடி மூடிடபாபமாகிற தூற்றை வினைகளைவேரற* என்றும் *வல்வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்றும் சொல்லுகிற படியே மறுகிளையுண்டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை 'வேரறுத்தென்னாதே 'வேரறுவித்து' என்கையாலே ஸ்ரீஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத்கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்குமாகலாமிறே.

(தீக்கொளீஇ)வெட்டினகாட்டைச் சுட்டுப்பொகடுமாபோலே *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ருபாப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தாலே முந்துற அடியறுத்தவற்றை *இறவுசெய்யும் பாவக்காடுதீக்கொளீஇவேகின்றதால்* என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தா நம் நெருப்புக்கொளுந்தி வேகாநின்றதென்னும்படி *யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோம்படி தக்தமாக்கி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு* என்கிறபடியே பகவ தாபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனானென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாகவிட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னு மமுதவாறுதலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது* என்கிற படியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போம்படி பெரு கப்பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே)* கண்ணனுக்கென்றீரியா யிருப்பாள்* *கசிந்த நெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே, நல்லதுகண்டால் அவனுக்கென்னுமநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சுபதம்செய்து செவ்விவாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே (ஈரநெல்வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லைவிரைத்து. (எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல் மாய்த்து) *செய்த்தலையெழுநாற்று* என்கிற படியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய் ததேகபரதந்த்ரமாய் ததேகபோக்யமாய் வளருகிற இப் பயிரில் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியெ ஊசிவேரோடே பறித்துப்பொகட்டு. (பட்டிச்சேவதக்கி) களைபறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே *வன்புலச்சேவை அதக்கி*என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில்ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலையழிக்கை யாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம் சத்தை ராத்ரிசரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரக்ஷைபண்ணிவைக்க வேணு மாய்த்து; அப்படியே *விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்கள்* என்கிற படியே அநர்ஹமாம்படி *அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல்* என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதி களும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவதஜனங்கள் 'எங்களுக் கும் இவன்ஸ்நேஹி' என்றிருக்குமவ்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர்விளைந்துகிடக்கிற நெஞ்சுக்கு *பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின்* என்கிற படியே காவலிட்டுத். (கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே) *காதல் கடல்

புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி* என்கிறபடியே எருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல்வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த்தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்துவளர்க்கையாலே அந்தபக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து* வரம்புற்றகதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகநிபந்தநமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே, (நாளுநாள்கோட்குறையாக நின்றூரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்திபரிணமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது—ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத்போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே. ஆகையால் *நாளுநாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்* *கோட்குறைபட்ட தென்னுருயிர்* *நின்றூரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு முயிருமவையுண்டு* என்கிறபடியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும் வந்து புஜியாநிற்கச்செய்தே பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில் தலைநின்ற பிராட்டி, திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானுருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்தநெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப்பற்றுமே முற்றின வளவுகளைக்குந்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முக்தனுனவாறே பின்னைச்சேரபுஜிக்கப்பற்றுத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தே விளைந்தபரிபாகாநுகுணமாக *மனக்காராமைமன்னியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து. (காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) *காலக்கழிவுசெய்யேல்* என்றும், *மன்னும் வறுநிலத்துவாளாங்குகுத்ததுபோல்* என்றும் சொல்லுகிறப்டியே பரிபக்வமான விவ்வஸ்து காலக்ஷேபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *வீணபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதரறுத்து) அறுத்தநெற்கதிரைத் தடியாலேயடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே *அருளென்னும் தண்டாலடித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடதரஸாதநத்தாலே நெல்லோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்ததோல்விடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே* போர்த்த பிறப்பொடுநோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து* என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதிவ்யாதிகளுக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசநத்தைப் பண்ணி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தண்டுலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூலதேஹம் போனாலும் தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரணஹேது வாய்க்கொண்டு போந்ததாய் பகவதநுபவ விரோதியுமாயிருக்கச்செய்தே விரஜாபர்யந்த கமந ஸாதநமாய்க்கிடந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும் *தந்நோய ஸ்பர்சமாத்ரேண* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடேபோக்கி. "கர்மஸம்பந்தமறுகையாலே ஸூக்ஷ்மசரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கேகழித்துவிடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும்" என்றிறே நம்மாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஸூக்ஷ்மப்க்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநாரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது. "விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன் சேற்றள்ளலையும் வாஸநாரேணுவையும் கழுவி" என்றுரிறே. (வேறூர் கலத்திட்டு) *சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேறூர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருததேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து.

(பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாங்கமாக்கி) *அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிப்ரகாரேண வந் தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ் வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக் களைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்றுகொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட்ரஸயுக்தமாய் *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி. சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷிவிநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்க ளோடே கூடி *அஹமந்நம்* என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலா யிறே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புகுந்தனர்* என்பதாய், *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்யஸூரி களுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம்பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்* என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதநத்தைக் கையிலேகொண்டு *அரியதெளி தாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிறபடியே அரிதான தன்திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்னியாநிற்கும் ஸ்வபாவனுய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக் குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷியென்றதாய்த்து. ... ... (104)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோஸலேத்யாதி).

கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும்குணமொன்றின்றியே
அற்புத மென்னக் கண்டோம். 105.

அதாவது — *த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந, வரதோத்தரகோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ் த்வாம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும்- ஒன்றின்றியே நற் பாலுக்குய்த்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரங்க ளெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகத பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா:. உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச, பரிசுஷ்க பலா சாநி வநாந்யுபவநாநி ச.* *அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:* இத்யாதிப்படியே, ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைக ஸுகது:கங்களாகையாகிற நல்ல ஸ்வபாவத்தை யுடைத்

தாம்படி நடத்தினுனென்றும், கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், *அவனொருவன் குழலூதினபோது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள்வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்றநின்றபக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே* *மருண்டு மான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டுபாடும் துலுங்காபுடை பெயராவெழுது சித்திரங்கள்போல நின்றனவே* *பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்துவந்து சூழ்ந்து படுகாடுகிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே* *கோவலர் சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறுமாலையாகிவந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே* என்கிறபடியே சைதந்ய ப்ரஸரண மில்லாத வ்ருக்ஷங்களோடு சைதந்யலேசமுள்ள திர்யக்குக்களோடு, சைதந்யவிசேஷார்ஹமநுஷ்ய ஜாதீயரான சிறுபெண்களோடு வாசியற நிர்ஹேதுகமாக பகவத்ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, *நங்கைமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்* என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்கை. இத்தால் பகவந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் இப்படி பலிக்கக்காண்கையாலே ஆழ்வாருடைய பக்தியும் பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருஷிபலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து. ... ... (105)

106. ஆனால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியென்னென்னுமபேக்ஷயிலே நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுனவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படாதென்னுமத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் (பட்டத்துக்குரியவானையும் அரசும் செய்யுமவையாராயாது) என்று.

பட்டத்துக்குரிய வானையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது. 106

அதாவது — அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆனையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வானை யெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கைக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹிக்கு மளவில் இங்ஙனொத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை இப்படி இவன் பரிக்ரஹிக்கைக்கடியென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று, *ஸ்வாதந்த்ரய மைச்வர மபர்யநுயோஜ்ய மாஹு:* என்கிறபடியே பர்யநுயோஜ்யமல்லாத வைச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தனுய், *பவ மோக்ஷண யோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்கிறபடியே ஸ்வாதீநபந்தமோக்ஷனுய் வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாக்க வல்லனுமான ஸர்வேச்வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதரவிஷயமாம்படி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஓரொன்றை ஈச்வரத்வச்செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வவிநியோகார்ஹமாம்படி விஷயீகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவன் இப்படி விஷயீகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படாதென்கை. ... ... (106)

107. இங்ஙன் சொல்லுவானென் ? இவர்தமக்கு ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களன்றேவில்லை யென்றது ; யாத்ருச்சிகாத்யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானுனுலோ வென்னவருளிச்செய்கிறுர் (முந்நீரென்று தொடங்கி).

முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும். 107.

அதாவது — *முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரன் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ண, நான் அவன்தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே அதன்வழியே யொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தேனென்று ஸ்வவ்ருத்தாந்தத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி — முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்புதம்போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானில்லை யென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப்போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு நன் மாலைகள்* என்று தொடங்கி — பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதநோபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணா நிற்கச்செய்தே அத்தையுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாள்பொருட்டு* என்று தொடங்கி — தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதிநிரஸநாபதாநங்களை தத்தத்தேசகாலங்களிற்போல தர்சித்து, நீ இப்படி விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாவதே! யென்கையாலும், *ஆழியெழ* என்று தொடங்கி — த்ரைவிக்ரமணம், ஸமுத்ர மதநம், பூம்யுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரதஸமரநிர்வஹணம், ஹிரண்யநிரஸநம், ராவண வதம், பாணகரச் சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வசரிதங்களைப் பத்தும்பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவ்ருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச் செய்கிற விவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் அல்லாதவற்றோபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர்; அப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசநங்கள் பலவுமருளிச் செய்தமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாய்த்து. ... ... (107)

108. இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (செய்தநன்றிதேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

**செய்தநன்றி தேடிக் காணாதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வே
ஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல. 108.**

அதாவது—*வாட்டாற்றாற்கென்நன்றிசெய்தேனாவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே* என்று ஸர்வேச்வரன் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று – தேடிக்காணாதே, *என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்ம மடியாக வந்ததன்றென்கை. .... (108)

109. ஆனால் பரமபக்திக்கு முகம்காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகம்காட்டு மென்றாரிறே இவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தானாலோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கெண்தானுமில்லை) என்று.

எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு எண்டானுமில்லை. 109.

அதாவது — *எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்* என்றது — ஈச்வர குணுதிக்யம் சொன்ன வித்தனை போக்கி அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அன்வய மில்லாமைகண்டு *நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தி யலுமாறு — கண்டாயே* என்று கார்யங்கள் பலிக்கு மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண்தானுமின்றி யிருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயே யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க்கில்லையென்கை. ... ... (109)

110. அதுதான் வேணுமோ ? தமக்கு அநுமதிச்சைகளுண்டாக வருளிச்செய் தாரே ? அவைதான் ஹேதுவானுலோவென்ன, அவையும் அவனுலேயுண்டான தென்கிருர் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி).

மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்றதை வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது. 110.

அதாவது— *வைத்தேன் மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதிமாத்ரத் தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந் தொழிந்தோம்* என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தோ மென்றும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அநுமதியும் இச்சையும், *யானொட்டியென்னு ளிருத்துவமென்றிலன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந்திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்துவோ மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்னை* என்கிற படியே வருந்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசைவினை* என்று நானல்லேனென்று அகலாத படி என்னிசைவுதானுய்ப்புகுந்தவனை யென்னும்படி யத்னித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷி பலமென்கை. அநுமதிச்சைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவ மென்றிலன்* என்றும், *இசைவித்தென்னை* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிறே. (110)

111. இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன்* என்றும், *திருமாலிருஞ்சோலை மலை* என்றும் சொன்ன உக்திமாத்ரங்களைப் பற்றுசாகக்கொண்டு விஷயீகரித்தானுக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக்கடியாகச் சொல் லத் தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதங்களாகத் தக்கவற்றை யும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிருர் (மாதவன் மலைநீர்நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது — வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேது. 111.

அதாவது — *மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாத வங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து* என்று அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்தையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து என்னுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகலகர்மங்களையும் போக்கினு னென்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் நெஞ்சு

நிறையப் புகுந்தான்* என்று ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஓரோ விசேஷங்களை யிட்டுச்சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்* என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின்பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேக்ஷனானதான் பிராட்டியோட்டே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம்பேரைச் சொன்னான்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று நம்மூரைச் சொன்னானென்றும் ஏறிடுகிறவை-ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்துவர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல ; பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான "என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்றேறிடுகிறவை—தன்பயிர் நீயாண்மைக்காக நீருள்ளவிடத்தில்நின்றும் நெடுந்துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம்பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத்தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிடுகிறவையாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பலஹேதுதயா சாஸ்த்ரவிஹிதங்களுமன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவா மித்தனையென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகாரஹேதுவாகமாட்டாதென்று கருத்து.

கீழே *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்*(ஸூ.107) என்றதுவும், இங்கே *மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர்தம்முடைய உக்தியாலேகண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனேயென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள் தான் பலவுமுண்டாகையாலேஅத்யுத்கடங்களாய் மஹாபலத்துக்குறுப்பாய் வந்துவிழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையுமுண்டாகையால் அத்யுத்கடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழேசொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனேறோபித்துக்கொள்ளத்தக்கவற்றை இங்கேசொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை. ... ... (111.)

112. ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென் னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவன் நடுவேயென்றுதொடங்கி).

இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களவிலநுபவமாக இந்திர ஞாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது. 112.

அதாவது—இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், *நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்* என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, *அடியானிவனென்றெனக் காரருள் செய்யும்* என்று *த்வம் மே* என்கிற படியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் 'என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே' என்ன; *இதம் வேத மூலப்ரமாணம்* என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்கைக்காக, *பதிம் விச்வஸ்ய* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:* *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்களடையத் தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அந்யதாகரித்துத் தம்முடைய அநர்த்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு

நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமான துடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷிஆரென்றுகேட்டவாறே *ஸூரீஸ்ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ:* என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வன் கள்வன்* என்று விஷயீகாராநந்தரம் அநாதிகாலம் தாம் *அஹம் மம* என்றிருந்து போந்தவநுபவம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவர் அநுதபிக்கும்படி *இந்திர ஞாலங்கள் காட்டியிவ்வேழுலகுங்கொண்ட* என்று இந்த்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி 'என்னது' என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும் வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி இவர் 'என்னது' என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக* விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்* என்று க்ருபாஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபாபரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய் ஸ்வதந்த்ரனான தன்னாலும் தப்பவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே விதிசப்தவாச்யையா யிருந்துள்ள க்ருபை, *எனைத்தோர் பிறப்பும் — எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய — அம்மான் திரிவிக்கிரமனை — விதிசூழ்ந்தது* என்று அநேகஜந்மங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்துகொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனை வைத்து த்ரிவிக்ரமாபதாநமுகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக் கொள்ளவென்கிறவிடத்தில் (காட்டி) என்கிறவிது "ப்ரமாணம்காட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள்காட்டி" என்று ஸர்வத்ராந்விதமாய்க் கிடக்கிறது. ... (112)

113. எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூதக்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்மவிஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஓரடிவேண்டுகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வரவாறென்றுதொடங்கி).

வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை. 113

அதாவது — *வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்விளிதால்* என்று இது வந்தவழி இன்னதென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிராநிற்குமென்றும், *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு* என்று - தாம் செய்யநினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்டபின்பு, *தனியேன்வாழ்முதலே* என்று ஸம்ஸாரத்திலொருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே! என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவன்தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையென்கை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* என்று அஜ்ஞாதஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லையென்றவாறே இப்படி நேராகக்கழிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அல்லாதவாத்மாக்க ளெல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்தாகிலும் கல்பிக்

கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தைவிஸ்த ரேண ப்ரதிபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்தநன்றிதேடிக்காணுதே* (ஸூ. 108) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றறுதியிட்டபின்* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார்கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன்றிசெய் தேனு* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம்செய்த ஸுக்ருதமுண்டோ வென்று தேடிக் காணுதே அங்கீகாரத்துக்குடலானதில்லையாகில் அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்குத்தக் கதுதானுண்டோ வென்னில், அவையும் அவனாலேவந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. *எண்ணிலும்வரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோவென்னில், அதுக்கு *எண்டானு மில்லை:* *வைத்தேன் மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறஅநு மதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; *மாதவனென் றதேகொண்டு* *திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன* இத்யாதிகளால் ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை — வ்யாவ்ருத்யுக்த்யாதிகள். இவன் நடுவேவந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறென்றில்லை; *வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை — என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு *தனியேன்வாழ்முதலே* என்று தம்பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன்தன்னையொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனேயோஜிக்கவு மாம்; இந்தயோஜனை இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச்செய்த மர்யா தைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ மென்னுமத்தையும், அத்தால், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியையும், அது தான் கர்மஜ்ஞானஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்ததுக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (113)

114. இப்படி நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாத்ரபூதரான விவருடைய பக்தி பகவத்க்ரு பைகலப்தையாயிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞானஜநிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

நலமருளினன் என்கோலென்று ஆமூலகூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம். 114.

அதாவது — *மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கொலம்மான் திருவருள்கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞானதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமூலகூடம் *மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று — பிடிதோறும் நெய் யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்றநிலைதோறும் அவனருள்கொண்டே தரிக்கவேண்டும்ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு *ஆராவன்பிலடியேனுன்னடிசேர் வண்ண மருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்திகாரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதநமென்றபடி. ... ... (114)

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில் *இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை* என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞானபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

புணர்தோறு மென்னைக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காதுபெருக்குதலும் மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப் பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச்சிரமமாக. 115.

அதாவது — *புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காரா* இத்யாதியாலே ஸம்ச்லேஷிக்குந்தோறும் ஸம்ச்லேஷத்துக்குத்தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதித்வயத்தையும் விளாக்குலைகொள்ளவல்லவறிவையும் முழுத்தும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது — விச்லேஷப்ரஸங்கத்திலே, பெருக்காறுவற்றி அடிசுடுமாபோலே ஸ்வப்நகல்பமென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் பூர்வஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புகுந்து ஆச்ரயமான ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணுதபடி அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றதென்று சொல்லும்படியாகக் கலப்பது பிரிவதாய் கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்த்தது, கனத்த பணியிடுகைக் கிடமாம்படி நூலிட்டுத்திரியிட்டுக்குதும்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே போஜநத்தையிடில் பொருதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ்கொடுத்து ஒடுக்கத்திலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமாபோலவும்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான் என்று எனக்குப் பொறுக்கப்பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக்காட்டி, அவ்வழியாலே என்னையடிமை கொண்டவனென்னும்படி பகவதநுபவம் கனக்கண்டறியாதவிவர்க்கு *எம்மாவீடு* என்றும், *கட்டெழில் வானவர்போகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமாய்க் கொண்டு கட்டடங்க நன்றாயிருப்பதாய் அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநசக்திகரான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்மியாதென்றுகருதி, அது ஸாத்மிக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடியென்கை.

ஆன்பின்பு ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநமாயாவன் றென்று கருத்து. மாஸோபவாஸிக்குப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜநம் பொருமையாலே புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்குமுபலக்ஷணம். *மாபோகம்* என்றது — *மாவீடு* *வானவர்போகம்* என்கிற சந்தைகளிலாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச் சொன்னபடி. ... ... (115)

116. ஆனால்: ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, *முனியேநான்முகனென்*வும் மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாதவிவர்க்கு இவற்றை வளர்க்கைக் குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாகிறவை எவையென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவற்றாலென்றுதொடங்கி).

இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன — எளியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தாநமும் திண்கொள்ளப் பெறாத மாநஸசைதில்யமும். 116.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிறன — *கருத்துக்குநன்று மெளியனாய்* *நிற்குமுன்னேவந்து* என்று — நெஞ்சுக்குமிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க்கொண்டு என் முன்னேவந்துநிற்குமென்றும், *கண்கள் காண்டற்கரியனாய்* *கைக்கு மெய்தான்* என்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க்கொண்டு கையாலணைகைக்கு எட்டுகிறிலனென்றும் சொல்லுகிற

ப்ரத்யக்ஷதுல்யமான மாநஸாநுஸந்தாநமும், *கண்கட்குத் திண்கொள்ள வொருநாளருளாயுன் திருவுரு* என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெறுமையாலே ஆந்தராநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி அந்த:கரண சைதில்யமுமென்கை. (116)

117. ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்யபாபநிபந்தநமாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோகவ்யாவ்ருத்தரான இவர்க்கு இவைவருகைக்கு நிதானமேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணிய மென்று தொடங்கி).

புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவை சரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும். 117.

அதாவது — *புண்ணிம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்* என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்யபாபபலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களை, *சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து* என்று *திலதைலவத் தாருவஹ்நி . த்* என்கிறபடியே ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாபரூபமான ப்ரபலகர்மங்களை வீரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தான் போக்குகையாலே அவை யிரண்டு மற்றிருக்கிறவிவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன்தான் ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளக்கற்றமுதமாயெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன்* என்று விபூதிரக்ஷணத்தைப்பற்ற வரு மங்யபரதை கலசாதபடி அத்தை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டுவந்து இனிப்பேராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே விகஸிதஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய், *விஜ்வர:* என்கிறபடியே உள்நடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசயபோக்யனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்விபெற்று இப்படி என்னோடேகலந்திருந்தானென்று இவர் அதிப்ரீதராம்படியாகவும், *தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க* என்று விச்லேஷவ்யஸநத்தாலே நான்முடியாநின்றேன்; இனி என் து:க்கம்காணுமையாலே லோகமெல்லாம்விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாகக்கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர து:க்க நிமக்நராம்படியாகவும் நடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி. ... ... (117)

118. இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநப்ரேமங்களையுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலுமுண்டான பேச்சுக்களிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார்மேல் (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி):

ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு. 118.

அதாவது — ஜ்ஞாநதசையில் தாமானதன்மையிலே நின்றுபேசுவர்; ப்ரேமதசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை. .... (118)

119. இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேதமொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும்கலங்கி) என்று தொடங்கி.

தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேறுதும் ஸ்வரூபம் குலையாது. 119.

அதாவது — *தேறுமங்கைகூப்பும்* *கலங்கிக்கைதொழும்* என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும் சேஷத்வப்ரகாசகமான அஞ்ஜலி மாறுமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும்.

ம்ருத்தானவுாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேறுதும் மாயோன் திறத்தினளே இத்திருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடுவாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாதென்றபடி. ... . (119)

120. ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதே தென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

**அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ்
குற்றேவலாகை அவஸ்த்தாந்தரம். 120.**

அதாவது — *அடியோம்போற்றியோவாதே* *தொடர்ந்துகுற்றேவல் செய்து* என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்* *திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்முன்செய்ய* என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபாநுரூபவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவனையாலே தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி. 'அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்' என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது — 'அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்' என்று பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்படுத்தும் க்ரமம். ... ... (120)

121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார்தசையை ப்ராபித்துப்பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவதேக பரதந்த்ரமுமாய் பகவதேகபோகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாதர்ம்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன் றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வர்ப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று. 121.

அதாவது — (வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்மஸ்வபாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்மவஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த)

தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் என்கிற போக்யபதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே *திருமகள்போலவளர்த்தேன்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹசேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாகியதந்தை) தேஹோத்பாதகனும் *ஸ பித்ரா ச* இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே *பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா* என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, *பவமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்னும்படி ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப் போலுமன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனும் ஒருதசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவனைகபரனுமாய்க் கொண்டு மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத்ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மற்றொருவர்க்குப் பேசப்படாமல்) *மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்* என்கிற அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி – (விச்வபதிலோக பர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) *பதிம் விச்வஸ்ய* *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்* என்று பதிசப்தத்தாலும் பர்த்ருசப்தத்தாலும் ஸர்வலோகநாயகராகச் சொல்லப்படுகிற *மணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை,(நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்கிறபடியே வரிக்கும்படிபண்ண. (பரம்புருடன்கைக்கொண்டபின்) *பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்* என்கிறபடியே பரமபுருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்தவநந்தரம், (சதுர்த்தியுட்புக்கு) விவாஹாநந்தரம் சேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும், அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹசேஷத்வாநுகுணமாக் பரிமாற்றத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், ததநுகுணமாகக் கிட்டிப்பரிமாறப் பெறுமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோடே சொல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு. (இடையிடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்யதை யில்லாதபடி இடையீடரான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள்போலே, சேஷத்வஜ்ஞாநமும் சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையுமுண்டாகையாலே இரண்டுதலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* என்கிறபடியே அநுபவவிரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவேகிடக்கிற நாலுநாளையும் *நாள் கடலைக் கழிமின்* என்கிறபடியே கழித்து. (ஜந்மபூமியை விட்டகன்று) *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை* என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜந்மபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட பரிந்துபாராமல் விட்டுநீங்கி. அன்றிக்கே *அன்றுநான் பிறந்திலேன்* என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தினாலுண்டாக்கின ஜந்மம்பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும்* இத்யாதிப்படியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, *அங்கவனொடு முடன்சென்று* என்கிறபடியே *நயாமி* என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னேபோய். (குடைந்துநீராடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடி* என்கிற

படியே பர்த்ருக்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

(வியந்துழாயஞ்சனத்தின்நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறினபெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே *வியந்துழாய் கற்பென்று சூடும்* *ஆராரயிர்வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து* *மெய்திமிருநானப்பொடி* *உடுத்துக்களைந்தநின்பீதகவாடை* *பல்கலனும்யாமணிவோம்* என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி, சதம் மாலாஹஸ்தா:, சதமஞ்ஜநஹஸ்தா:, சதம் சூர்ணஹஸ்தா:, சதம் வாஸோ ஹஸ்தா:, சதம் பூஷணஹஸ்தா:* என்கிறபடியே ஏந்திக்கொண்டு, *மானேய் நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேவந்து* தம்ப்ரமாலங்காரகரணலங்குர்வந்தி* என்கிறபடியே போக்த்ருபூதேச்வரபோக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய) *தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரளநின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம்பணிமாற. (நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலநத்தோடே செல்லுகிற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்களதீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே *நிதியுநற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்* என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்பதீபாதிகளை தரித்துக்கொண்டு; *சதிரிளமங்கையர் தாம்வந்தெதிர்கொள்ள* என்கிறபடியே நித்யநவயௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களெதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாலநத்தோடே சென்றபெண் பர்த்ருக்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்* என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பர்த்ருக்ருஹத்திலே பெண்வந்தபின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே *அடியார்கள் குழாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே *அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேன்* என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறுசெய்து, *கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்கிறபடியே புஜித்து. (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ருஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமாபோலே *கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம்* என்றும், *கோட்டுக்காற்கட்டில்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே *தமேவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி. (பரதாக்ரூராருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்விலே) *தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷிபதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக்கொண்ட *மணிமிகுமார்பு* என்ற ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே; (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) *குருமாமணிப்பூண்* என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க்கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

(மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்புபெறுவிடில் தலையெடுக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும்பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச் சென்றது — *மணிமிகுமார்பிலே மணியாயணையும்* என்றத்தொடொக்க 'மணிவல்லி' என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகை யாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அத்தை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாய்த்து. .... (121)

122. இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீஸாம்யமே யன்றிக்கே *நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக் குண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே. 122.

அதாவது — *நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனே* என்று இன்றுசர யித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனுமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன்பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல் இன்பனுவது; *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே* என்று நிரதிசயபோக் யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலும் அன்ப னானவனேயென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவரளவும் வளரவருவ தாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது, அன்புகொழுந்துவிடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரசுரமானபூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தாலும் நிரதிசயபோக்ய பூதையான பிராட்டியோடொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக்குடலான அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில்தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது — ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறதென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று — முற்படுதலும் கொழுந்து விடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேஹவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள் இவை யாகையாலே இரண்டுசந்தையும் தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்ன வமைந்திருக்க, "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது — அந்த சந்தையிலே பிராட்டிஸாம்யம் முக்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வ ரூபத்தையுடையவர்களெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது — ஸ்வரூபாநுபந்தி யான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும். ஸாம்யத்தாலே யென்னுமல், ஸாம்யஷட்கத்தாலே யென்றது — நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத் வஸம்பந்தத்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்யபூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ததஸாதாரணங்களாகையாலே. ... ... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண் டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே

தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர்பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிக்கு மென்கிறார் மேல் (உண்ணுதென்று தொடங்கி).

உண்ணாது சிடந்தோர் மாயையினு லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியா ரோடு இத்திரு மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொல் என்கிற ஒப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ் சிலை அம்பெரியூட்டி நீறெழ வெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியங் காலம் மண் புகர பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழ்தழீஇச்சறையினு ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும். 123.

அதாவது — *உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணுக்கையாப் புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்* என்கிறபடியே ஜநககுலஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது திரோதாத்தநாயகனுகையாலே விகாரஹேதுக்களுண்டானாலும் தைர்யத்தாலே புறம்தோற்றாமலிருக்கும் சக்ரவர்த்திதிருமகனை *நமாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே* *அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:* *நைவ தம்சாந் ந மசகாந்* இத்யாதிப்படியே ஊணுமுறக்கமு மற்று, கடித்தது மூர்ந்தது மறியாதபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேச்வர ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனோடொக்க முடிசூடுகையாலே முடிக்குரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும், *கிடந்திருந்து நின்றளந்து* என்கிறபாட்டின் படியே ஸர்வஜ்ஞனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனை, பஹுப்ரகாரமாகத் தன்னை அநுபவித்தாலும் பர்யாப்தனாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரிய பிராட்டியா ரோபாதி முடிக்குரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும் *ஓர் மாயையினால்* இத்யாதிப்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழ்வுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுல்கமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷபங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமல் சென்று விழும்படி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு* என்று *ஊநங்யா ராகவேணாஹம்* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன் திறமல்லதறியாளா(ன)ய் ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணேரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையவளென்றும், *பின்னைகொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள்கொல்* என்று *நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ?* என்றும் சொல்லும்படி இவர்க்குண்டானஸாம்யம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர்பிரானார்துழாய் துணையாநங்களை மாமை கொள்வான் வந்து தோன்றிநலிகின்றதே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் பிரிந்து பாதகபதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது, *வழாநெடும் துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக்குழாநெடுமாட மிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்வமில்லையானால் ஸாமாந்யக்ருபையுமில்லையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது, *காயும் கடுஞ்சிலையென்காகுத்தன்வாரானால்* என்று எதிரிகள்பக்கல் தான் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத வில்லையுடையகாகுத்தன், இத்தசையில் வருகிறிலனென்று வெறுப்பது, *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்தாளிணை மேலணிவம்பவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும்* என்று — இலங்கையை சராக்நியாலே தக்தமாக்கினவர் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, *நீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் தாள்நயந்த யாமுற்ற துற்றாயோ* என்று லங்கையையெல்லாம் அக்நிக்கு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோ வென்று ஸமது:கிகளைக் கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவ

கனார்க் கென்னையுமுளளென்மின்களே* என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத்துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவர்க்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது, *கிளரரக்கன்நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன்கவராத வறிவினால்குறைவிலம்* என்று ஐச்வர்யோத்ததனான ராவணனுடைய நகரத்தை தக்தமாக்கி முடிசூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாதவறிவினால் என்னகார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது, *காண்பெருந்தோற்றத் தென்காகுத்த நம்பிக்கு என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றது பொற்பே* என்று கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்யபோக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தாளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது. *என்னாருயிர் காகுத்தன் நின்செய்யவாயொக்கும் வாயன்கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான் — சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்* என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனான சக்ரவர்த்திதிருமகன் என்னோடே கலந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப்போலியான உன்வடிவாலே நலிகிறதுக்குமேலே பேச்சாலும் நலியாதேகொள்ளென்றுகிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாய்க்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஆதியங்காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றேயோதுமாலெய்தினள்* என்னும்படி வராஹகல்பாதியிலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில்நின்று ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, *மண்புரைவையமிடந்தவராகற்கு — என்கண்புனைகோதை இழந்தது கற்பே* என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது. *ஞாலப் பொன்மாதின்மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனைந் தென்னைமாரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்விகொள்ளவிட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்றோவென்பது, *ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி வைகுந்த மன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்று அத்விதீயவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள் மாத்ரமென்னும்படி நின்றவனுடைய அபதாநத்தை அநுபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய்க்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும்; *எருதேழ்தழீஇக்கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார் தாளிணைமேலணிதண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள்நைகின்றது* என்னும்படி ஏறுதழுவுகை முதலான அபதாநங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தையடைவது, *கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோற்கைச்சறையினார் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்* என்று கோபவேஷதரனாய் ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்புபேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸௌந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார ததபதாநங்களிலும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார ததபதாநங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ரப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாயிற்று. ... ... (123)

124. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேக்ஷித்தும் தங்களையுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்

பாடியில் பெண்களுடையவும், அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடிநிற்கவென்றுதொடங்கி).

இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சோடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவரு முகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம் — கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோன்றும். 124.

அதாவது — *தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்க* என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப் பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேறி* *முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு* *முற்றத்தூடு புகுந்து* *மச்சொடுமாளிகையேறி* *அவ் வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்* என்கிறபடியே இவர்கள் ஜல க்ரீடைபண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம், மற்றும் அவர்களிச்சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மச் சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, *துகில்வாரியும் சிற்றில் சிதைத் தும்* *பந்துபறித்துத்துகில்பற்றி* *கச்சொடு பட்டைக்கிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துநீராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிக்கொள்வது, *இட்டமாவிளையாடுகிறவர்க ளிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்களோடே இட்டீடுகொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப்பற்றிவலித்துக் கிழிப்பதாய், *கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை* *குறும்புசெய்வானோர் மகனைப் பெற்ற *என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழடங் காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து, *அல்லல்விளைத்த பெரு மான்* என்கிறபடியே பேராரவாரம் விளைத்து, *ஆயர்பாடிக்கவர்ந்துண்ணும்* என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களை யடைய முற்றூட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன் விரும்பப்படுமவர்களாய், அத்தாலே *முகக்குநல்லவர்* என்னும்படி அவனுகப் புக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திரு வாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் — க்ருஷ்ணவிரஹ மாற்றமாட்டாமல் *துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சா பரா* *க்ருஷ்ணோஹ மேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதி:* இத்யாதிப்படியே அவர்களநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த *கடல்ஞாலத்திலும், அந்யவிஷயங் களிலே பரப்பறுகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடூடின* மின்னிடைமடவாரிலும், பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போய் அவற்றுடனேவரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற் கொழுந்தில் காணாதே பிற்குழையிலே வருகிறவவன் வரப்பற்றாமல் ஒரு ஸந்த்யையிலே பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களும் பாதகபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப் போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்லாம் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமேய்க்கப்போகுங் காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனானாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்

ளும் நின்று நலிகிறநலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப்பூசலான *வேய்மருதோளிணையிலும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்றோ வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தே னென்றும் சொன்ன *பேய்முலையுண்டு* *முளிந்துசகடமுதைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம்பண்ணி நிற்கிறபோது *முழுசிவண்டாடிய* *ஆவரிவை செய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிற படியே ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று 'ஸக்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம், கஜயுத்தக்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற 'மழறு தேன்மொழி* என்கிறபடியே மழலைத்தேன்போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே 'மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி* என்று கோகுலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், 'மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என்கற்புடை யாட்டி யிழந்தது கட்டே' என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத ஆச்சர்யபூதனான உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளாயிருக்கிறவென்பெண் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்தாளென்றும், 'விறல்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனான கம்ஸனை அவன்வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத்தஞ்சமென்றிவள்பட்ட வெள்ளமென்தா னென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்துலைத்த கரதலத்த' என்றும் 'நரகன்றன்னைச் சூழ்போய்வளைத் தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக்கவர்ந்த' என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனை நிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், 'பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்' 'பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்' 'எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்' என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், 'ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான்' என்று துர்யோதனாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே 'கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டு, 'குரரி விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராத்ர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காடநிர்விண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோதாரலீலேக்ஷணேந' இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ண்யாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், 'தேர்ப்பாகனார்க்கிவள் சிந்தைதுழாய் திசைக்கின்றதே' என்று ஆச்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணினவனை அநுபவிக்கைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிறதென்று தொடங்கி, 'வண்டுவராவதிமன்னனை யேத்

துயினேத்துதலும் தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம்பண்ண இவள்நோவு பரிஹ்ருதமாமென்று தலைக்கட்டின* தீர்ப்பாரை யாமினியிலும் தோன்றுமென்றபடி. ... ... (124)

125. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பாமித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநககுல ஸௌந்தரியான பிராட்டியோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

இராமனெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடர விருந்த வன் சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹா வென்று இரக்கமேழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே. 125.

(இராமனெனில் நசவாகக்குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா' இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம்போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, *மநஸ்வீ தத்கத:* என்று ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் *உண்ணாதுறங்காதொலிகடலை யூடறுத்து லங்காத்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற* என்கிறபடியே 'ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!' என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே *மராமரமெய்த மாயவனென்னுளிராமனெனில் பின்னையாறொட்டுவேனோ* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்பக்கலிரேனென்று அகலுமாகில் பின்னைநான் தொங்குவனோவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநிபிறக்கும் படியாக *இலங்கை செற்றாய் — உன்னையென்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா* என்கிறபடியே ஏகதத்வமென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித்தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல்போன்றவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாமிருந்த விடத்தேறவநர்படி *வன்சிறையிலவன்வைக்கில்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும், (விதிதன்புணைவனென்று) அச்சிறையிருப்பிலேயும் அவள், விமுகனான ராவணனுக்கு *விதித:ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று நீ ப்ராணனோடே யிருக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில் சரணாகதிதர்மஜ்ஞருமாய் சரணாகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப்போலே இவரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு *புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர தீர்ஷுக்களுக்கு தந்நிஸ்தரணோபாயம் அவனென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவள், *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருக்கிறவெனக்கு ப்ராணாதிகளாலென்ன ப்ரயோஜநமென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம்பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *மாறாளன்கவராத மணிமாமை குறைவிலம்* என்று தொடங்கி அத்தலைக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்கையாலும், (மாயும்வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே *விஷஸ்ய தாதா நஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய*

என்று உயிர்க்கொலையாக்கி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம்தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும்வகை தேடினுப் போலே, இவரும், *மாயும்வகையறியேன்* என்று முடியும்வகை தேடுகையாலும், (வில்வலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ர துக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணரா நின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வோ* என்று அவன்வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், தன்னுற்றுமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்பாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே* என்று பெருமாளை நிர்க்ருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழுீர்* வழாநெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனே! இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே* என்று இத்தசையில் க்ருபைபண்ணுமலிருக்கிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிற படியே நைர்க்ருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், *ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸத்தை போவதற்குமுன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து நோக்கிக்கொள்வர் அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூதுவிட்டாப்போலே, இவரும், *வு றுசேவகனுர்க்கென்னையுமுளளென்மின்களே*என்று என் ஸத்தை கிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றுமைதோற்றத் தூதுவிடுகையாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* என்று ஆதித்யனேடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையாயிருப்பனென்றாப் போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை — சுடரை — அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்று அநாதியான அப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனேடு தாம் நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்; (அகலகில்லா) அவள், *அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமுமகல சக்தையல்லேனென்னுமாப்போலே, இவரும் *அடியேனுனபாதமகலகில்லே னிறையும்* என்று உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரிய சக்தனல்லேனென்கையாலும், (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவருக்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள்பேதைமங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. "இராமனெனில் நசவாக" என்று தொடங்கி "அகலகில்லா" என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவறுதிமுதலாக ஆள்விடுகைபீருக நடுச்சொன்னவையும் விரஹது:காஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டது. ... ... (125)

126. இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில்தரியாமைக்கு இவரொருவருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிருர் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே. 126.

அதாவது — நிருபாதிகசேஷியானவனைப்பிரியில் *நின்னலாலிலேன்காண்* என்று இலராகைக்கு *நேரிழையுமிளங்கோவும் பின்புபோக என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதிபின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப்போவதாகப் பெருமாளருளிச் செய்தபோது *ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாசஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோ த்த்ருதௌ* என்கையாலே அந்த ஜலத்தில் மத்ஸ்யமிறே யென்கை.

இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளையபெருமாளும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து. ... ... (126)

127. இனிமேல் பகவதநந்யராய் ஸஹஜபக்திகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள்படியும், பகவத்ப்ரத்யாஸந்நராய் தத்பக்தியுக்தரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தர் படிகளும் இவர்பக்கலிலே உண்டென்னுமதைத் தனித் தனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறுர் ஒரு சூர்ணையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸந்தர்ப்பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்கியத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத்திலாதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல் வசநமில்லாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிக்கு அநுகுணமாகக் கூட்டி நிர்வஹிக்கக் கடவது. இந்த ந்யாயம் இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணேசரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னையென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமு மிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ணீர் பங்கமாக நிலந்துழாவிக் குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கோள் நித்ய சத்ருவிசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலேனென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நீர்க்குண விச்வாத்மா உன்னையுறைய வீரசரிதம் ஊணுகைக்கற்பார் பாவம் மற்றிலேனென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங் கேந்தின ரூபபரனுன ச்வேதன் முதலானுர் படிகளும் காணலாம். 127.

(அழுந்தொழுமித்யாதி.) அதாவது — இளையபெருமாள் *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே பால்யமேதொடங்கிப் பிரியில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுக:* என்றும், *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விச்லேஷப்ரஸங்கஜமான சோகவேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸ்வரூபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாகக் கொண்டு *ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்றும், *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச்சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷ்வ மாமநுசரம்* என்கிறபடியே விச்சேதமறப் பின்துடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலைப்பெறுகைக்காக, *ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று *ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமாளே யென்றாப்போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்துள்ளே

அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து* என்கிறபடியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே *அழும்தொழும்* என்று, விச்லேஷம் பொறுமல் கண்ணும் கண்ணநீரும் கையுமஞ்ஜலியுமாய் 'திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு — ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்* என்று — மொய்த்தசோலையும் மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே 'அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனுகையாலே பிராட்டியோடேகூடி ரஸோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவவனுக்கு ஸர்வ தேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகலசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும், அதுதன்னிலும், *முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்' என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், 'பிரியா வடிமை* என்கிறபடியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக *நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணே சரண்நமக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி. *வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை* என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, *சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும் ;

ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடிசூடியிருக்கத் தாமடிமைசெய்து வாழப் பெறுதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்* என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேக்ஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹதை தோற்ற *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, *ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:* என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதிபுரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியாநிற்க, *இக்ஷ்வாகூணுமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா* என்கிற மஹைச்வர்யத்தையுமிச்சியாதே பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேக்ஷை தோன்ற *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே அவர்திருவடிகளிலே சென்று *அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருளவேணுமென் றபேக்ஷித்த விடத்தில் அவர் அதுசெய்யாதே, *பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:* என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, *ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, அருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:* என்கிறபடியே அத்திருவடிநிலையை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டுபோந்து *சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா* என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே *நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணாநிச, தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யாமாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:* என்று நாம் பிள்ளைபரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும் *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரத:* என்கிறபடியே கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரல்லரென்கிற இக்ஷ்வாகுகுலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக்கொண்டு *ஸ காம மநவாப்யைவ* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள்கைபுகுராத விழவோடே யிருந்தாப்போலே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாகக் காண்கையாலே *அன்னையென்செய்யிலென்* என்று 'ஜீவிக்கிலென் ? முடியிலென்?' என்று சீறி உபேக்ஷித்து *யானேயென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹராய்க்கொண்டு *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்று ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய்வரும் நிரவதிகைச்

வர்யத்தையும் அக்நிஸம்மமாகக் கொண்டு *வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருச்சித்திரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமலையிலிருக்கிறவவனை யதாமநோரத மநுபவிக்கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒருவைசத்யமுகத்தாலே *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை* என்று திருவடிகளைத்தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவிரைந்து வருமளவும் *கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்* *இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணநீர்வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலம்துழாவி, *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே ப்ரபந்ந குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் *காமுற்றகையறவோடு* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்டபொருள் கைபுகுராதவிழவோடே யிருக்கையாலும்; ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், *கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக:, சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:* என்கிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணுதே, ப்ரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கவற்றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ருவென்றறுதியிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள்வடிவிலே நெஞ்சுசென்று *விசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே, இவரும் *கோதிலடியார்* என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமாகையாலே *கோதிலடிமை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் *அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டார் — இங்கேதிரிய, அவர்களைத்தவிர்ந்து செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் — பாவியேனுக்கு — உறுமோ?* என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமாகையாலே அந்த பாகவதசேஷத்வநிஷ்டாவிரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்யப்ரீதியென்னுமத்தைப் பற்ற *திரிதந்தாகிற்படியே மீண்டு, *புலன்கொள்வடி வென்மனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தம்மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளையபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுகிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விசிந்தநம் என்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலையானதிலே, "உறுமோவென்று நித்யசத்ருவை வென்று *புலன்கொள்வடிவை விசிந்தயனுயிருக்கும்" என்று *விசிந்தயந்* என்று ஒரு வசநமுண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னுமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. *விசிந்தயந்* என்கிற வசநம் இன்னவிடத்திலேயென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி, *ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப:* என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தரமநுபவியா நிற்கச்செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனுகாமல் அநுபூஷவாய்ச் செல்லுமாபோலே இவரும் *எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டு* இத்யாதிப்படியே யாவத்கால மநுபவியாநின்றாலும், *அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதம்* என்று அநுக்ஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்டராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று க்ருதஸங்கேதமாய் நலியவந்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக் கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்த்யத்தையும் கண்டு

வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து "இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே" என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்துகொண்டு *போனாய் மாமருதின் நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் *நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச்சிந்நோ நசோரகை:, க்ஷயம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா* *ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:* என்கிறபடியே அக்நிமுதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து *எங்குமுளன் கண்ணன்* என்கிறபடியே *உர்வ்யாமஸ்தி* என்று தொடங்கி, *ஸர்வத்ராஸ்தி* என்று பிறர்க்குமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், *அறியும் செந்தீயைத்தழுவியச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண்காற்றைத்தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்* *போமிளநாகத்தின் பின்போய் அவன்கிடக்கையீதென்னும்* என்று — அக்நிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி *என் முன்னைக் கோளரியே — உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து — என் முன்னைத்தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் — முடியாததென்னெனக்கு* என்று அவனை அநவரதாநுஸந்தாநம் பண்ணி *கறந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச்செய்கையாலே *பள்ளியிலோதிவந்ததன்சிறுவன்* என்றும், *பிள்ளையைச்சீறி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்றும், *பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநிச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை* என்றும் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று ஸாம்ஸாரிகஸகலஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு *தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப்பற்றுகையாலே *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனாகையாலே *தர்மாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்டநாணி இறங்கிட்டு *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனாய்க்கொண்டு *விச்வாத்மா நம்* என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தன்னுள்ளேயுடையனாய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய் *ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச் ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும் ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நியதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப்பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சுபோகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் *அந்யத்ர* என்னும்படி

சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லதறியே னென்றிருந்தாப்போலே, இவரும், *செருக்கடுத் தன்று திகைத்தவரக்கரை உருக்கெடவாளி பொழிந்தவொருவன் — திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான்கண்டீர்* என்று மூல பலம் முதலறும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தம்முள்ளேயுடையராய், *கண்ணாணிலோவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன் னெஞ்சே ஓவாத வூணாகவுண்* என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாக வுடையராய், *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?* என்று ப்ரியஹிதங் களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனையொழிய பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் *மற்றும்* என்னும்படி *தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றிமற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தஸோஹம் கோஸ லேந்த்ரஸ்ய* என்று ராமதாஸனாயிருக்கும் திருவடியுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த மிருஷீம்ச் ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்.* என்று விச்வரூபம் கண்டவநந்தரம் *அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேந ச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ. கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்த மிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமூர்த்தே.* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸதத ஹர்ஷஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக்காண வாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்கசக்ரகதாதரமுமான திவ்யவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று தத்தர்சந ததபரனாய்பேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *நல்குரவும்* என்று தொடங்கி, *பல்வகையும் பரந்தபெருமானை — திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே* என்று விருத்த விபூதியுக்தனாய்க் கொண்டு விபூதிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனா யிருக்கிறவனைக் கண்டு *நீராய்நிலனாய்* என்று தொடங்கி *சிவனாயயனாய்* என்று கார்யகாரணங்க ளிரண்டையும் சரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்ன தென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன்னதேஸகலமு மென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கிறதில்லை. ஆனபின்பு, *கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்* என்று சங்க சக்ரதரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத்பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே *சினப்போர்ச்சுவேதன்* என்று சொல்லப்பட்ட அர் ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

ச்வேதனென்றது — ச்வேதவாஹநனென்றபடி. முதலானோரென்றது — *உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத்* என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்கு மவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளான வர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டி மாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிமார் முதலானோரோடு ஸாம்யம் சொன்ன வோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும். ... ... (127)

128. ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணாதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராய்வைத்து பகவத்ப்ரத்யாஸந்ந ராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்.

அவர்களனைவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்) என்று.

குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களளவல்லர். 128.

அதாவது — *குழற்கோவலர்* என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், *அருகலிலாய* என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணு நின்றானென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவர், ஓரோ அவதார மாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய் பகவத்ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணாதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று. ... ... (128)

129. இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய் அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்தவைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி).

எற்றைக்குமென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக் கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்ஷத்தைகளாய் பாடி வருடி இன்று வந்தேன்பாரையும், சென்றாலாரும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும் தாமவராக பாவிப்பர். 129.

அதாவது — ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்குமொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்குமுன்றன்னோடுற்றோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷசேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநூம்* என்கிறபடியே ஈச்வரன் லோகரக்ஷணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாயவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவுகொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன்திருமகளாயவதரித்து,

வராஹருதிராபேண சுசிநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து *ஸ்திதயா பார்ச்வத ச்சாபி வாலவ்ய

ஜநஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச்சித்ரா பா சசிநம் யதா:* என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ, பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமா மாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்* என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக்கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்த:புரத்வாரத்தளவும் பின்சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ததநந்தரம் காட்டுக் கெழுந்தருளுகிறபோது *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந்* என்று தான் முற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்டு *நஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச் ச்ரூய தாம் மம. த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாந் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம். க்ஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதாசஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ்ஸ்திதம் தேஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம்* என்று — இவர் ஸாயுதராய்நிற்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக்கூடுமென்று பயப்பட்டு *தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்* இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமேமூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ* என்று ஸ்ரீ வராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறபடியே கவி பாடி, *திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினிணைவருட* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரோபாதி அவன்திருவடிகளைப் பிடித்து, *இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறுயிரமாக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்* என்று தன்னைக் கைங்கர்யங் கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரையும்,

சென்றால் குடையாம் என்கிறபாட்டிலும், *நிவாஸ சய்யா* இத்யாதிச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகாநுகுணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம் சுகாதிசரீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவநந்தாழ்வானையும், *ஊரும் புட்கொடியுமஃதே* என்கிற சந்தையிலும் *தாஸ ஸ்ஸகா* இத்யாதிச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹந த்வஜ விதாந வ்யஜநாதி தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே, இவரும் *'பிறந்திட்டாள்' என்கிறபடியே பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலேநின்று பேசும்படியான பலபாவவ்ருத்திகளையும், *"ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்"* என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ணவேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றபடி. ... ... (129)

130. இப்படியிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி 'ஈச்வரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை ஜநிப்பித்ததுக்கும் இத்திருமேனியோடேயிவர்க்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திகளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லலாமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூல மென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு. 130.

*அதாவது:— *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு* என்று தேஜோராசிமத்யே உந்நேயமாம்படி யிருப்பதாய் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்துமதானவவனுடைய அப்ராக்ருதவிக்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை விளைத்ததுக்கும், நிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே *வழுவிலா வடிமை செய்ய* என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும் *பாஞ்சால்யா:பத்மபத்ராக்ஷ்யா : ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா': பும்பாவம் மநஸா யயு:* என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து 'பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி* என்கிறபடியே, கௌஸலையார், ஔபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில், அவஸ்தாநுகுணமாகப்பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸாஸத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொரு புடை ஒப்புச்சொல்லுவோமென்றாலும் இதுக்கது பற்றாதென்றதாயிற்று. ... (130)*

131. இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்நராலும் தாமான தன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி)

பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கோசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை டஹாமுகமாக அவகாஹிக்கும் 131.

*அதாவது:— கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலையாய்ப்பரந்து செல்லாநிற்க தனக்கொருகுறைவின்றியே, *பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு* என்கிறபடியே தனக்குப்புகலான கடலை நோக்கிச்சென்று புகுமாப்போலே *நெக்கொசிந்துகரையும்* *நீராயலைந்து* *நெஞ்சிடிந்து* *என்மனமுடைவது மவர்க்கே* என்று உடை குலைப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக் குலைந்து போம்படி *பெருகுமால் வேட்கை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதலானது *கடலிடங் கொண்ட கடல் வண்ணு* என்கிறப்படியே, ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத்தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தராபத்தியாலு முண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்கு மென்கை. இத்தால் உக்தவக்ஷ்யமாணாவஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான விவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. .... (131)*

132. இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்ம்யமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாத்ம்யமாய் அநேகமுகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி)

அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்த வென்னப் பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானே

யிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றுங் கழியும் கட்டியழக்
கொண்டபெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல் வரம்பில்லையே. 132

அதாவது;— *அச்சேத்யோய மதாஹ்யோய மக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச* என்று சேதந தஹந க்லேதந சோஷணு நர்ஹமாகச் சொல்லப்படு மாத்மவஸ்து *சிவச் னெடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாக மெம்மாவியீரும்* என்று பிராட்டி யோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னுத்மாவை யீராநின்றதென்றும், *வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு* என்று என் னுத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவா நின்றதென்றும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்* என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக்கென்று அநு ஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதையையடையுமென்றும், *வேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளு லர்த்த* என்று ப்ரேமவ்யாதியானது ம்ருதுஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றுக வுலர்த்தவென்றும், இப்படிச் சேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படி யாக, *என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி* என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப்போன உனக்குக் கரண மாவேனல்லேனென்று *ஸங்ந்யஸ்தம் மயா* என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மை விட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியைக் கரணுந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, *உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய* என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குறையும் உருகுமா போலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமுமென்றிரண்டின்றியே அன்புதானொரு வடிவு கொண் டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதர்மத்தை ஏறிட் டுக் கொள்ள *கடலும் மலையும்* *இருளின் திணிவண்ணம்* இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸததகதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியதஸ்வபாவமென் றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹக்லேசஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமான வற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்றுமை சொல்லியழுவோமை* என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறும்படியாக *அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயல் பெருங்காதல்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லும்தாய் க்ருத்யாக் ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு* ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரணபக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது *பத்திமைக்கன்புடையேனுவதே* என்கிற படியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணுதிறேயென்கை.

இத்தால், *நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதநஸாத்யையாய் க்ரமபரிணுமிநியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிறவிது சாஸ்த்ரமர்யாதையின் கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக ‘ஞானத்தில் தம் பேச்சு’ என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்ய மன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத் பரிக்ரஹ முடையாரெல்லாரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடேயென்றும், மற்றும் பகவதநந்யராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராயு முள்ள லக்ஷ்மணுதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும் இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வவரலாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்திப்ரகாரங் களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (132)

133. ஏவம்பூதபக்திதசையில் இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்ற மாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) என்று.

ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞா வஸ்த்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர். 133

அதாவது:—தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகை யாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹசேஷத்வாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே அவனோடு இவ்வாத்மாசேருகைக்கு ஹேது வாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்றும்,

தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்தயௌவநையாய் நாயகவிஷயத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப்போகவேணு மென்று பதறுமளவிலும் அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படிகடந்து புறப் படுகை குலமர்யாதைக்குப் போராதென்று நிஷேதித்துப்போருமவளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினார்க்கு ப்ராப்திவிளம்பஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரையினுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதமஹேதுவாய் அந்த த்வரை ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சநத்தாலே க்ரமப்ராப்தி பற்று மல் முறுகி நடக்குமளவில் இது ப்ரபந்நகுலமர்யாதைக்குச் சேராதென்று நிஷேதித்து சேஷியானவன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கக்கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின்துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற மத்யமபதப்ரதிபாதிதோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த் தையைத் தாயாரென்றும்,

தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளையும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தை யுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண யனுமவனுக்கு சரமபதப்ரோக்தமான ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் வந்த வைல க்ஷண்யத்தையநுஸந்தித்து தததநுபவவிலம்பாக்ஷமத்வத்தாலே ததேகோபாயத் வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக்கிட்டி அநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகளென்றும் பேரிட்டுச்சொல்லக் கடவதென்கை.

ஜ்ஞாநாவஸ்த்தைகளென்னாமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதா வஸ்த்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமுமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. *ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா* என்னக்கடவதிறே பதத்ரயார்த்தஜ்ஞாநமும் திருவுள் ளத்தில் எப்போதுமுண்டாயிறேயிருப்பது. ... . (133)

134. இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோ வென்னும பேக்ஷையிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய்மொழிகளிலே இவை தெரியு மென்னுமத்தை ஸங்க்ரஹமாகவரைந்து அருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸகியென்று தொடங்கி)

ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார் ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப் பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப்போக்கற்றுஉருநெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள்தேடித் தாழ்த்ததுக்கு

ஊடி உசாத்துணையற்றுச் சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும். 134

அதாவது:—எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்துஆற்றாமையாலே மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற பிராட்டிதசையைக் கண்டு தாய்மார் கலங்கி இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே ப்ரதிபந்ந பாஷிணியாயிருப்பாளொருகட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந் நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற, இவள் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த் தோழி அநந்யார்ஹையான இவளுக்கு அந்யஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி ததுசிதபரிஹாரங்களையும் விதித்து,

அங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேல்மின் *உணங்கல் கெடக் கழுதையுதடாட்டம் கண்டென் பயன்* இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, *தர்மேணபாபமபநுததி* என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானத்தாலே துக்கஹேதுவைப் போக்கலாமென்பார் வார்த்தையைக்கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோவென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத்தேட அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது, இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்மிகபகவத்கடாக்ஷபலமாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனானவனை அநுபவிக்கையிலுண்டான ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமென்று, அந்யஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த*தீர்ப்பாரையாமினியும், திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் *இவளை நீரினியன்னைமீருமக்காசையில்லை* என்று நீங்களேயன்றோ திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள்; இனி ப்ராப்த விஷயப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையறவமையுமென்ற பாசுரத்தாலே, அர்ச்சாவதாரஸுலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்காயிருக்குமுபாயாத்யவஸாயம் அவ்விஷயவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்யகார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் சேஷவஸ்துகதமான இப்ப்ராவண்யம் சேஷியுகப்புக்கு விஷயமாமித்தனையல்லது உபாயகோடியிலந்வயியாது. ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீனமாக வந்ததாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வநிவர்த்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த* துவளில் மாமணியும், தலைமகள் பருவத்தைக்கண்ட பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்தென்னுமிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்தவுயிர்த் தோழியானவள் இத்த்வநி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில்*மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாயிருக்கிற இவளைக் கிடையாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப் போலேயிராநின்றது, தத்குணசேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்று நின்றாள். ஆன பின்பு நீங்கள் செய்கிறது தர்மமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத்தக்க அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள்

அவனுக்குண்டோவென்ன ; அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையே யாகிலும் இவள் அங்கே அநந்யார்ஹையானமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக்காண லாம். ஆனபின்பு இத்தைத்தவிருங்கோளென்று மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வரையி னுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மார்ஹமோவென்று நிரூ பிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட* கருமாணிக்கமலையு மாகிற தோழிப்பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும், இவ்வஸ்து—அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேகசேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையில் பேச்சென்னு மிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலிந்தித்யாதி) அதாவது — *ஆடியாடியிலே *வாடிவாடும்* என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடப் பெருமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனாயேழுலகிலே *கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழிந்தவற்றையாசைப்பட்டு மெலிந்து *மண்ணையிருந்து துழாவியிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும் படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *ஈசன் வந்தேறக்கொலோ* என்று ஆற்றா மையாலே அநுகரிக்கிறமையறியாதே ஈச்வரனாவேசித்தானோவென்னும்படி அவனா கப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவதலாபக்லேசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக் குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத்தசையில் எனக்கு உதவாதே போனானென்னும்படி அகன்று, *கங்குலும் பகலிலே *சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்தனையாக்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடிய வேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்திதசையிலுண்டாம் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோவென்று மாதாவானவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடா நின்றாள், மெலியாநின்றாள், என்றாற்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல. ஆனபின்பு இவளை இப்படித்துடிக்கவிட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடுகிற ஏழுதிருவாய்மொழி களிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

(புத்ரியித்யாதி) அதாவது — தலைமகளானவள், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்பூங்கழி* பொன்னுலகாளீர்* *எங்கானல்* என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளி லும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, *ஏறாளுமிறையோனிலே *மாறாளன் கவராதமணிமாமைகுறைவிலம்* என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, *மாசறு சோதியிலே *நாடுமிரைக்கவே—யாமடலூர்தும்* என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக் கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே *பின்னின்ற காதல் நோய்

நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராவூழிகண்புதைய மூடிற்றால்* என்று ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருதஸங்கேதிகளாய் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, *எங்ஙனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளெழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்யே உந்நேயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம், ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய்நோக்கிலே *திருவல்லவாழுறையும் கோனாரை அடியேனடிகூடுவதென்று கொல்* என்று அவனைக் கூடும்நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாறே *மின்னிடைமடவாரிலே *போகுநம்பீ* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி, *வெள்ளைச்சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சினாருமங்கேயொழிந்தார்—இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, *ஏழையராவியிலே *கண்ணன்கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *நங்கள் வரிவளையிலே *காலம்பலசென்றும் காண்பதாணையுங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே *இழைநல்ல வாக்கையும் பெய்யவே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டுநொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய், *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, *வேய்மருதோளிணையிலே ப்ராத: காலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனுகை அதிசங்கைபண்ணி, அவன்முகத்தைப்பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனுல் நலியக்கடவ பாதகப்பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய் மொழிகளும் ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

135. ஆனுல் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத்தத் விஷயமான பன்மைச்சொலவுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் (தோழிமாரென்று தொடங்கி)

தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்-ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்திபேதத்தாலே. 135

அதாவது;—*தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்விளையாடப்போதுமினென்ன* *அன்னையர்நாண* *ஊரென்சொல்லிலென்தோழிமீர்* *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்* என்று இப்படிதோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை—திருமந்த்ரத்திற்சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனனஅவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வஸௌசீல்யஸௌலப்யஜ்ஞாந சக்திக்ருபாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞாநவாசி; *புத்திர்மநீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷய பேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லையென்றதாயிற்று. ... ... (135)

136. தலைமகளென்கிறது—ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் (அபிலாஷேத்யாதி)

அபிலாஷாசிந்தாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பரபரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும். 136

அதாவது :—அநுபாவ்யவிசேஷப்ரதமதர்சநத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும், த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரணம் அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவசியமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசா பர்யந்தமான அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே பர்வஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. ... . (136)

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தையில் வர்ணிக்கு மவயவ விசேஷங்கள் எவையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தைதர்சிப்பிக்கிறார் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி)

மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப்பவளம் செப்புமின் தேரன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராக பக்த்யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு. 137

அதாவது ;—*தோகைமாமயிலார்கள்* என்று ஸ்த்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது—அலகபாரவிஸ்த்ருதியையிட்டாகையாலே, அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. *பிறையுடைவாணுதல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்ச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற்புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது—வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:* என்கிறபடியைக்கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்றவுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷிவிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னனையநுண்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது. நுண்மையையிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கெல்லாமாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

தேரணங்கல்குல் என்கிற நிதம்பவைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னநடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததியரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மயில்பிறையித்யாதி வர்ணனுர்ஹாவயவ விசேஷயுக்தமாய், *தெய்வவுரு* என்று அப்ராக்ருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது—ஜ்ஞாநவிகாஸசுத்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய், *அகமேனி* என்று ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி. வகுப்பாவது—தர்மிதர்மவைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூதரூபகார்ஹமாம் படியிருக்கிறகட்டளை. கீழ் ப்ராப்யத்வரையை யன்றோ தலைமகளாகச் சொல்லிற்று. அவயவவர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூபபரமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; மூன்றவஸ்தையும் இவர்தமக்கேயாகையாலே தத்ததவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் நின்று பேசுகையாலே ப்ராப்யத்வரையை யடைந்து நிற்கிற விவர்ஸ்வரூபத்துக்கே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொல்லக்குறையில்லை.

138. ஆக, தோழிதாயென்னுமவஸ்தைகளிற்சொல்லும் பஹுவசனத்துக்கு விஷயங்களையும், தலைமகளான அவஸ்தையிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவவர்ணனைகளையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை யெல்லாருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (சூழ்ச்சியென்றுதொடங்கி)

சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனேயென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க் காட்டு, நீரென்னேயென்னுமுடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்தா த்ரயவ்ருத்தி. 138

அதாவது:—*தோழிமார் பலர்கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்* என்று தோழிமாரன்றோ இவளைக்கொடுபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினார்களென்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, *துலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியாளைநீருமக்காசையின்றியகற்றினீர்* என்று அவ்வூரிலேகொண்புக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி நீங்களேயன்றோ இவளை இப்படிக்கை கழிய ப்பண்ணினீகோளென்று தோழியானவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும், *இணக்கியெம்மையெம் தோழிமார்விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை* என்று உன்னைவெறுக்கிறதென்? இணக்குப்பார்வையாய் நின்று உன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததன்றோவிதென்பது, *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள் என்னைமுனிவது நீர்* என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக் காட்டி இப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறபடி எங்ஙனேதானென்பதாய் கீழ்ச்சொன்னபழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்று தலைமகள்மேலெழுத்திடுகையும்; *முன்னின்றாயென்றுதோழிமார்களுமன்னையரும் முனிதிர்* என்னும்படி இதுக்கு முன்பு ஒருவர்கண்படாமல் வளர்ந்துபோந்த நீ இப்போதெல்லாரும் காணப்புறப்பட்டு முன்னே நின்றாயென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடிநின்று தலைமகளைப்பொடிவது, *இவளை நீரினியன்னைமீருமக்காசையில்லை விடுமினோ* என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுக்குத் துணை செய்வதாய்க்கொண்டு இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும், *அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னேயென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்* என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தசையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவுமுழுக்க உறங்காநின்றார்களென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண்டான உடன்பாடும் *அன்னைமீர்காளென்னுடைத்தோழியர்காளென்செய்கேன்* என்றவளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவமையுமென்ன, *உங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று இவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கநினைக்கிற உங்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தலையையுமுதறுகையும்;

இருந்திருந்தரவிந்தலோசனவென்றென்றே நைந்திரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென்னும்போது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத்திருந்திருந்து

அவன் கண்ணழுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலையாயழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடுவது, 'திருக்கோளூர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்'* என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனாளென்னவமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாநம் பண்ணிநடந்தாளென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும் 'அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்த்யந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷணகுணவிக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்து தன்னையே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபேய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேயருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், இவற்றிலொரொன்றைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்யத்வராஹேதுவென்னும்படியிருக்கையும், ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி இருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்குக் காரணமாயிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது—சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதிப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலிடில் செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்தவிஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமுமன்று; நிவர்த்திப்பிக்கத்தானும் போகாதென்று நிவர்த்தநோத்யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படியிரண்டுக்குமநுகூலிக்கத்தக்கதாயிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கர்யத்திலந்வயிப்பதெப்போதோவென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செல்லுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரியாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகபேதேந தத்ததநுகூலங்களாவதாகிறவிது மத்யமதசை. உதறுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அநுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரையிரண்டையுமதிக்ரமித்துப்போம்படியையும் அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து. .... (138)

139. இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் ஸ்வஸ்வசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்றுதொடங்கி)

தாயாரேதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்யஸித்தஸாதநநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத்துணையென்னும் ஸித்தஸாதநஸாத்ய பரரை. 139

அதாவது :—தாயாரான உபாயாத்யவஸாயதசையில் *ஏதலர் முன்னா வென் நினைந்திருந்தாய்* என்று சத்ருக்களாகவும் *உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்* என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும் ஸித்தஸாதந நிஷ்டாப்ரதிகூலரான ஸாத்யஸாதந நிஷ்டரையும், அநுகூலரான ஸித்தஸாதந நிஷ்டரையும்; மகளான ப்ராப்யத்வராதசையில் *நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி* என்று அந்தரங்கசத்ருக்களாகவும், *யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமார்* என்று ஸ்வஸமாந ஸுகதுக்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும்—பகவதேகபரராயிருக்கச் செய்தே ததுபாயபாவத்திலே ஊன்றிநின்று, இத்த்வரை பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்தஸாதநபரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்யபரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே *சூழ்ச்சி* என்றும், இவ்வாக்யத்திலே *ஏதலர்* என்றும், மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும் கூட்டியெடுத்தது ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச் செயலுக்கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. ... (139)

140. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச் செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறார்மேல் பலவாக்யங்களாலே. (நாலயலாரித்யாதி)

நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர் 140

அதாவது :—*நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்* என்கிற நாலயலாரும்* அயற்சேரியீர்காள்* என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார்—கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயசதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளிலபேக்ஷையற்று தேவதாந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்குமவர்களுமென்கை. ... (140)

141. ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (கீழையித்யாதி).

கீழைமேலை வடக்கிலவைபுறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல். 141

அதாவது :—*கீழையகத்துத்தயிர்கடைய* என்றும் *மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்* என்றும் *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த* என்றும், க்ரியையும் தர்சநமும் அநுபவமுமாகிற கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்தஸாதநபரர்க்குப் புறவசலாய் அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் உள்ளசலாயிருக்குமென்றபடி. ... ... (141)

ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்த்ரர்: 142

142. (ஊராரித்யாதி) அதாவது :—*ஊராரிகழிலும்* *ஊரவர்கவ்வை *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* *எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாம்* *இம்மடவுலகர்* *ஊரும் நாடுமுலகமும்* என்கிற விடங்களில் ஊராரென்பது ஆத்மப்ராப்திகாமரான கேவலரை. நாட்டார் என்பது—புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகைச்வர்யகாமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்த்ரரையென்கை. (142)

113. கேவலரை ஒரூராகச் சொல்லுவானென் ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி.)

இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே. 143

அதாவது :—அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும் *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிற படியே ஜராமரணாதிகளிலந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கர்மீபவிக்கும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, *யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமூரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வஸிக்கும் தேசமொக்குமென்றபடி. ... ... (143)

சிறுசீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிகரம். 144

144. (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது :—*சிறுசுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் சிறுசுளகாவது—பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்ப தொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது—இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சில நெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராயிரமுடையானென்றாள்* என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்மபரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது—த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை. ... ... (144

மாலைகங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ்ஸத்வசுத்தஸத்வஜ்ஞாநங்கள். 145

145. (மாலையித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை* *செல்கதிர்மாலை* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களிலந்யதா ப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம். *சூழ்கின்றகங்குல்* *செல்கின்றகங்குல் *கங்குல் நாழிகை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றாதபடியாய். ஏதேனும் தோற்றுமதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றும் படியிருக்கும் திமிரோபஹதராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம். *காலையெழுந்திருந்து* *காலைநன் ஞானத்துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தமாகையாலே ஸத்வோத்தரமாய், இருள் நீங்கி வெளிச் செறித்துவருகிற ப்ராத: காலமாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா நிற்கும் ஸாத்விகஜ்ஞாநம். *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற் சொல்லும் பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யமற விசதமாக ப்ராகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே; *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனை ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக்ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்த

ஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம், தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச்சொன்னபடி. (145)

நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமென்னு மேல்லிலம்.

146. (நிலாமுற்றமித்யாதி) அதாவது—*நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினள்* என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது—*ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்ய ச்சோசதோ ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் *காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினள்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்தஜ்ஞாநமென்கை. (146)

கலைவளை அஹம்மமக்ருதிகள். 147

147. (கலையித்யாதி) அதாவது :—*கைவளையும் மேகலையும் காணேன்* *கலையாளாவகலல்குல்கனவளையும் கையாளா* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமானவை—பகவதநுபவவிரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்களிரண்டும் பகவதநுபவவிரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு த்ருதீயபதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. *கழல்வளை பூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ* *ஈண்டியசங்கும் நிறையும் கொள்வான்* *தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்* என்கிற விடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம்மமக்ருதிகளன்றிக்கே *சேஷோஹம்* *என்னுடைய திருவரங்கர்* என்றாப்போலே யிருந்துள்ள அஹம்மமதைகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை. (147)

பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள். 148

148. (பட்டமித்யாதி) அதாவது—*பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு*என்றும், *சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யென்றனையபல்கலனும் யாமணிவோம்*என்றும்சொல்லுகிறஆபரணங்களாவன;—*க்ருஷ்ணாங்க்ரிதுளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணபிவந்தநம்' குண்டலே க்ருஷ்ண சரிதச்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலி: *என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாமரூபங்களும் பகவத் வந்தநாதிகளும், பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்களென்கை. ... ... (148)

149. இனி லீலோபகரணாதிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்கிறார் (பந்து கழலென்று தொடங்கி)

பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியமடிசல சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன—குணத்ரயவிசித்ரகர்மஸூத்ரத் தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமா மவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்காலமீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம். 149.

அதாவது—*பந்தும் கழலும் தந்துபோகு நம்பீ* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவைபறிப்பது* *குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு* *யாழ் நரம்பு* *தைவந்த தண்தென்றல்* *மேவுதண் மதியம்* இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி*

சாந்தமும் பூணும் *சீருற்றவகில்புகை* *எங்கள் சிற்றிலும்* *வட்டவாய்ச் சிறு தூதை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணாதிகளாவன—*லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்* என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலினுடைய ஸ்தாநேயான குண த்ரயத்தோடே *கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:* என்கிறபடியே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி *ஹரேர் விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக *அஜ்ஞோ ஜந்துரநீசோயமாத்மநஸ்ஸுகதுக்கயோ:, ஈச்வரப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவவா* என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அசக்தனான இவன் கர்மாநுகுணமாக உபரிதநலோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க, *த்வம் நயஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி:* என்கிறபடியேதாழவிழுந்தும்உயரவெழுந்தும் *ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே என்கிறபடியே சக்ர ப்ரமம்போலே சுழன்றும், *யமாலயமஹாகூலே மாதுர்ஜடர தோல்பத: யாதாயாத ஸஹஸ்ராணும் மூநே ஜீவஸ்ய ஸாதநம்* என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே அநேகபர்யாயம் போவது வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவயுக்தமாய், *பந்துபறித்து* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று வலியவிடுவிக்கவிடுபட்டும், *அற்பசாரங்கள்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் நின்று மகற்றுமதொழிய தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்பரஸங்களாயிருக்குமவையுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது *சிற்றில்மென் பூவையும் விட்டகன்ற* என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுக் காணும்போது * இகழ்விலிவ்வனைத்தும் * என்கிறபடியே கட்டடங்க உபாதேயமாமவையுமாய் *அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும் * இத்யாதிப்படியையும் * பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும் * என்கிறபடியே அவனையொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், *அவ்வாடையீதோவந்து தண்ணென்றதே * என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான *பொங்கைம்புலனும் * என்கிறபாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந ஸமூஹமென்றபடி.

இதில் செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்லிற்று, போகஸ்நானமான தேஹத்தையென்னுமிடம் மேலிவர்வர்ணித்ததிலே தெரியும் கழலாவது—சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்த்ரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன—லீலோபகரண விசேஷங்கள். யாழ்தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன—போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிதை. சிற்றிலாவது—கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸஸ்தானமான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தாந விசேஷமிறே. தூதையாவது—சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே இந்த்ரியவ்யதிரிக்தங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகரணமான இந்த்ரியங்களையும் பந்துகழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது. லீலையாவது தாதாத்விகரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருசவ்யாபாரத்துக்கு இவை உபகரணமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் இவையனைத்தும் "பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்" என்னக் குறையில்லை. ... ... (149)

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள்
அருளிச் செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயவ்யாக்யானத்தில்
இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றும் ப்ரகரணம்

150. இனி பகவத்விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அத்தையருளிச் செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்று தொடங்கி.

சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும். 150

அதாவது:—(சேர்ப்பாரைப்பக்ஷிகளாக்கி) பகவத் விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாக ப்ரதிபத்திபண்ணி. (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) *வீசும் சிறகால் பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மடநாராய்* இத்யாதிகளாலே *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:.* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் சீக்ரப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்) *நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி* * இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்* *உடன் மேயும் மடவன்னங்காள்—அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்* *என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள்—யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்* *செங்காலமடநாராய்—குடக்கூத்தற்கென் தூதாய்—நுமரோடே—நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்* இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கிளியே யான் வளர்த்தநீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய் *யான் வளர்த்த கிளிகாள்* *தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை. (150)

151. இனி இந்த பக்ஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலேயிருந்து விதியினுலிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர்போல்வாரை அன்னமென்னும். 151

அதாவது:—(விவேகமுகராய்) *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முகராய். (நூலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்று ஹம்ஸரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினாப் போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களையுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) *நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே—*வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து—அழுந்தார்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்தமத்தில் பொருந்த

முடையரன்றிக்கே. (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகள் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே *அன்ன நடைய வணங்கு* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநங்யார்ஹசேஷத்வாதிகளும் புருஷகாரபாவ முமாகிற நடையை யநுகரித்து, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட, மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து) *அன்னமென் கமலத்தணி மலர்ப் பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடை நீழல்—வீற்றிருக்கும்* என்றும், *செங்நெலொண்கவரிய சைய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி* என்றும், *வரிவண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன்நாடும்* என்றும், *மன்னுமுது நீர் அரவிந்த மலர்மேல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும், பக்வ பலமான செங்நெலின் அசைவு கவரியாகவும், சங்குகளின் த்வநி ஜய்கோஷமாகவும், வண்டுகளின் மிடற்ருேசை பாட்டாகவும், பெற்று, மாநஸ ஸரஃபத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே—*அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள்* என்று பத்மபத்ர நிபச்யாமலமான திருமேனியை ஸம் ஸாரதுக்கார்க்கதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், *அஹமந் நம்* என்னும்படி பரிபக்வ ஜ்ஞாநரானவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்ய, சுத்தஸ்வ பாவர் ஸ்துதிக்க; ஸாரக்ராஹிகள் ஸாமகாநம் பண்ண, * குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் * என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்களை அநவரதம் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண் டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடைய பிரமகுருவுக் கிருப்பிடமான *போதிற்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிறமாநஸபத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய். (விதியினுல்,இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்யாதி) *விதியினுல் பெடை மணக்கும்* என்றும், *இடரில் போகம் மூழ்கி* என்றும், *அந்தரமொன்றுமின்றி* என்றும், *மிகவின்பம் படமேவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே, ஸாம் ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் தட்டாதபடியாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம் அபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும், *குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பார்யாபுத்ராதிகளோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன்* என்று சொல்லப்பட்ட செல்வநம்பி, *மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்* என்கிற பெரியாழ்வார்போல்வாரையும், * பற்றற்ருர்கள் * என்றும், *சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்றபற்றர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுமற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்த வாச்யரான நாதமுநிகள் யாமுந முநிகள் போல்வாரையும், இந்த குணஸாம் யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை. (151)

152. வண்டு தும்பிகளென்கிறது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல் (என் பெறுதி) என்று தொடங்கி.

என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரத மாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறு காலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக் கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கை யற மருவி அருளாத யாமென்ருேடிவந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரைவண்டு தும்பியென்னும். 152

அதாவது:—(என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது) * ஏரார் மலரெல்லாமூதி நீயென் பெறுதி * என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்று ப்ரமியாதே. (உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய்) *உளம் கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்க ளுள்ளத்துளூறியதேனை* என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை நினைத்து ஹ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே 'ஊறிய தேன்' என்கிற பகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி *த வாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே* என்கிறபடியே மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வ்ரதமாக வுடையராய். (தூமதுவாய்கள்கொண்டு) *சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள் கொண்டு* என்று பகவத்போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாயைக் கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) *என் குழல்மேல் ஒளிமாமல ரூதீரோ* என்கிறபடியே*நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய *வைகுந்தமன்னுள் குழல்வாய் விரைபோல்விண்டு கள்வாரும்மலருள வோ நும் வியலிடத்தே* என்று பரத்வாதிகள்போக்யதையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படி யான திருக்குழலில் வைத்த * ஒளிமாமலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ் வழியாலே இத்தலையில் போக்யதையை யநுபவித்து. (தேதெனவென்றுஆளம் வைத்து)* வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும்* *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்கிறபடியே இப்படி பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த செருக் குக்குப் போக்கு வீடாக ஆளத்திவைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) * அறுகால்வரி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல் லிச் சிறுகாலைப்பாடும்* *எல்லியம்போது இரும் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி* *வண்டுகுறிஞ்சி மருளிசைபாடும்* *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* *கந்தார மந்தேனிசைபாட* என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, * பண்கள் தலைக்கொள் ளப்பாடி* என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) *பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன் னிட்டுப் புகலரிய* என்றும் *சுந்தரர் நெருக்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல் களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணுதபடி நெருக்க. *நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு* என்று திருவாசல் காப்பானைத் திருக்கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, *பொன்னியலு மாடக்கவாடம் கடந்து புக்கு* என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலிலழகிலே துவக்குண்ணுதே அத்தைக் கடந்து புக வேண்டுகை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்ததை யாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்திருண்ட குழலிமேல சங்கைய றமருவி) *வண்டொத் திருண்ட குழல்* என்கிறபடியே ஸ்வஸமான விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து *நீ மருவியஞ்சாதே நின்று* என்கிறபடியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய் (அருளாத யாமென்று ஓடிவந்து வாசமேயூதி) *அருளாத நீரருளி* என்றும், *யாமிதுவோ தக்கவாறு* என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து *ஓடி வந்து என் குழல்மேல் ஒளிமாமலரூதீரோ* என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேணுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக் கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்து வந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த் செவ்வியை அநுபவித்து, * பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்* என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டேகரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கு மித்யாதி) *கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான்* என்கிறபடியே சாகாக்ர ஸாரக்ராஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய் பக்ஷத்வயயோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனை *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு* என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி

கருடவாஹநனுய் ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனேடே சேர்விக்கும், *சேமமுடை நாரதன்* என்று ப்ரஹ்மபாவனைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையையுடையனுய் பகவத் குணாநுபவ ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ந்ருத்தகீத பரனுயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரூபித ரான திருப்பாணுழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பி ரான்மார்போல்வாரை இக்குணஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பியென்றும் சொல்லு மென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தரபேதம்; ஆகையிறே *வண் டினங்காள் தும்பிகாள்* என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்டையும் பிரியவருளிச் செய்தது. .... (152)

153. கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிருர் (கண்வலை) என்று தொடங்கி.

கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறுய்ப் போற்றியொருவண்ணந்திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளந்துரப்பனென்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியாவழையா பராபிமாநத்திலே யொதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும். 153

அதாவது:— (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) *மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு* என்று ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப் படாதே; *தாமரைத்தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்* என்கிறபடியே தப்பா மல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரைபோன்ற திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப்பார் கையிருந்து) *வளர்த்த தனுல் பயன் பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென் கோலக்கிளியை* என்றும் *மங்கை மார்முன்பு என் கையிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபவர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய். (தயிர்நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோற்றெடு பாலடிசிலும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* என்றும், *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், * உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் * என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரகபோக்யங்களான பகவத்குணாதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து. (ஒருமிடறுய்) ஆசார்யர்களோடு ஏககண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) *போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்* என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும். (நுவலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) *நோயெனது நுவல்* என்று என்னுர்த்தியை சீக்ர மாகப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு' *என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய்—நுவலாதே யிருந் தொழிந்தாய்* என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திருநாமத்தைச் சொன்னது பொருமல் *சொல்பயிற்றிய நல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீரே* என்றும் இன்னுதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து)

இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன் என்று அநாதரித்த தசையிலும் சொன்ன இன்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிறவவற்றுக்கும் "வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டும் அங்குத்தை விநியோகப்ரகாரம்" என்னும் நினைவாலே உகந்து; (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கை கூப்பி வணங்கப்பாடி) *சொல்லெடுத்துத்தன் கிளியைச் சொல்லேயென்று துணை முலை மேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே* என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து பல ஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலை யெடுக்கு மாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவசகாத்ரரானவாறே,*கன்மின்களென்றும்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்* என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, *திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே* என்று கற்பித்தவர் தாங்கள் உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியநுவர்த்திக்கும்படி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, (ஆலியாவழையா) *ஆலியா வழையாவரங்காவென்று* என்கிறபடியே ஆநந்தத்தோடே திருநாமத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குமவர்களாய், (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின) *தேவுமற்றறியேன்* என் கிறபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாந மாதலாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங் கினவர்களான, (நம்பிக்கன்பர், தலைமீதடிப்பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை) *தென் குருகூர் நகர் நம்பிக்கன்பன்* என்று ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிரூபகமாம்படியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகள், *நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே* என்று திருநாமத்தையண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படி செருக்கையுடையராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததூளி போலே பரதந்த்ரராய் இதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், 'இராமாநுச னுடையார்' என்றே நிரூபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்) குணஸாம்ய நிபந்தனமாகக் கிளியென்றும் பூவை யென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லுமென்றபடி. பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள். மயிலைத் தூது விட்டமையின்றிக்கேயிருக்க அத்தை ஸஹபடித்தது *யான் வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகள்காள் குயில்காள் மயில்காள்* என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே அதுக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக்கைக்காக. 153

154. நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசறுதூவி) என்று தொடங்கி.

ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங் கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவைகொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டேனென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும். 154

அதாவது;—(ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) *ஆசறு தூவிவெள்ளைக்குருகே* என்று 'பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்பு மொக்க நிர்மலமாயிருக்கும் குருகே!' என்று சொல்லப்பட்ட *ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி:* என்கிற பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே கூடி, (திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்று) *வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்* என்று ஆமிஷைகாக்ர சித்ததையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகாநிற்கிற கானலிலே சலியாமலிருக்குமா போலே, *க்ரியோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது:,

அபிபூயமாநா வ்யஸனைர் யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:* என்கிறபடியே பகவதேகாக்ர சித்ததையாலே ஸம்ஸாரஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே, (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) *தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும் *பழனக் கழனியதனுள்போய்ப் புள்ளுப் பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன்வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவிததிருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்கு மிரைதேடி யிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுபஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து) *வைகல் பூங்கழிவாய் வந்துமேயும் குருகினங்காள்* என்றும் *காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி (நுங்கால் பைங் கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) *நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்கான மீதெல்லாமுனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்க லுபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி, (கொடுத்தவை கொண்டு) *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து, (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னு மித்யாதி) *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்* என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸாரவெக்காய மடியான பயத்தாலே *இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபேக்ஷிக்கு மவர்களாயுள்ள *அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப்பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை. *நன்னீலமகன்றில்காள்* என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட்டமை ஒத்திருக்கச் செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்யா தொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொல்லிக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னுமத்தைப் பற்றவும். மகன்றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தர பேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லுகிற பக்ஷ்யவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... (154)

155. இனிமேல் இப்ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி.

பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதிசொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியேபேறான அன்புகூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும். 155.

அதாவது:— (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங்களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம் போலே *நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்* என்றும்

திருமால் சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன் என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரிய:பதியான அவனுடைய கல்யாண குணஸாகரத்தை *மனவுள்கொண்டு* என்கிறபடியே உள்ளே யடக்கிக்கொண்டு, **(திருமேனி நன்னிறமொத்து)** *திருமால் திருமேனியொக்கும்* என்றும் *கண்ணன் பால் நன்னிறங்கொள்கார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தாயிருக்கு மாபோலே விக்ரஹ வர்ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்நராய். **(உயிரளிப்பான் தீர்த்தகராய் எங்கும் திரிந்து)** *உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து* என்று மேகமானது வர்ஷமுகேந ப்ராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப்பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக *தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்றும் *தீதில் நன்னெறி காட்டி யெங்கும் திரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகபாவநராய் உஜ்ஜீவநமார்க்கப்ரதர்சகராய்க்கொண்டு ஸர்வத்ர ஸஞ்சாரம் பண்ணி. **(ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்து)** மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமாபோலே *ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாநஜலே ராகத்வேஷமலாபஹே, யஃ ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்* என்று மாநஸ தீர்த்தவர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஹ்ரதத்தைத் தாங்கள் வர்ஷிக்கிற பகவத்குண ஜலங்களாலே நிறைத்து, **(தீங்கின்றி வாழ நிதிசோரிந்து)** *தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள்மும்மாரி பெய்து* என்றும் *வாழவுலகினில் பெய்திடாய்* என்றும் *மாமுத்த நிதி சொரியும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநர்த்தகந்தமின்றிக்கே அகிலருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங்களை வர்ஷித்து, **(கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து)** ஔதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித்தத்தை நினையாதே 'இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ?'' என்று லஜ்ஜித்து. **(வெளுத்தொளித்து)** உபகரிக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுத்து ஒளித்து.**(கண்டேந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான)** உபரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்திகண்டுகந்து அந்த பரஸம்ருத்தி தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கிற, **(அன்புகூருமடியவர்)** *ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூரு மடியவரான முதலாழ்வார்கள். **(உறையிலிடாதவர்)** உருவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவரத்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான், **(புயற்கையருள்மாரி)** *காரார் புயற்கைக்கலிகன்றி* என்றும் *அருள்மாரி* என்றும் ஔதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க்கொண்டு க்ருபையை வர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ்வார், **(குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்)** *குணந்திகழ்கொண்டல்* என்று குணோஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பேற்றுக்கு அடி இவர்களாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர். ... ... (155)

156. இனி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமைக்கு ஹேதுவையும், தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகையிட்டருளிச் செய்கிறார் மேல் (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி.

தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதிக்ஷாஸாரஸ்ய, ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம் 156.

அதாவது:—[தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையைப்புணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்] * அஞ்சிறையமட நாரையில் *என் பிழையே நினைந்தருளி* என்று தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான், கலக்கக்கொள்ள

நம் தோஷதர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்து நம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தன் க்ஷமையை மறக்கையாலே இத்தலையை நினையாதிருந்தானத்தனை; அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும், என்று அறுதியிட்டு,*என் பிழைத்தாள் திரு வடியின் தகவினுக்கு* என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, *கடலாழி நீர்தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி*என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் * விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும் * என்கிறபடியே திரு வடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இத்தைச் சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்திவிட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம். [சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையையுணர்த் தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.] *வைகல் பூங்கழிவாயில் *சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டூருறையும்*என்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணிவாரா நிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்த ரக்ஷணதீக்ஷையை மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை ; ஆர்த்தரக்ஷண மொரு தலையாலல் மற்றொன்றில் கால் தாழு மவனல்லாமையாலே அத்தை யறிவிக்க வருமென்று, * புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு* என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றாசாக *மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்கள்* என்று பிராட்டி நிமித் தமாக ராவணனுக்கு வாஸபூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏக வீரனை சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல் லுங்கோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தையுணர்த்தும் பரத்வத்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.] * பொன்னுலகாளீரில் *முன்னுலகங்க ளெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்டபிரான் தனக்கு* என்று ஸ்ருஷ்ட மான ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே ஆச்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து அது கொண்டு தம்மை நினையாதிருந்தானித்தனை, *தன் மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்* என்று ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனு கையாலே அத்தையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக *வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு என்னவேண்டும்* என்று பரத்வத்திலும் *எங்குச் சென்றாகிலுங்கண்டி துவோ தக்கவாறென்மின்* என்று அதீந்த்ரியதயா பரத்வஸத்ருசமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத் தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம் மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்] *எங்கானலில்* தமரோடங் குறைவார்க்கு* என்று தம்மையுகந்த பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண் டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்துஅது கொண்டு பிரித்திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோ வென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வாராதிரரென்று *செக்கமலத்தலர் போலும் கண் கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு—தக்கிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்கு* என்று தொடங்கி, *தாம் தம்மைக்* கொண்டகல்தல் தகவன்று* என்றும் ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக * திருமூழிக்களத்தாருக்கு என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டைவாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயமென்றபடி. (156)

157. இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் ப்ராப்யவஸ்த்வைக்யம் குலை யாதோ வென்கிற சங்கையிலே, பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேத மில்லை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் (பகலோலக்கம்) என்று தொடங்கி.

பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜ நீதி யாதுஞ்சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம். 157.

அதாவது:—(பகலோலக்கமிருந்து) ஸகல பரிஜந ஸேவ்யனுய்க்கொண்டு தன் வீறுதோற்றப் பகலோலக்க மிருக்கையும் (கறுப்புடுத்துச்சோதித்து) ராஜ்யத்திலுள்ளார் தோஷ குணங்களறிகைக்காக ராத்ரியிலே பிறரறியாதபடி கறுப்புடுத்து நகர சோதநம் பண்ணுகையும். (கார்யம் மந்த்ரித்து) ராஜ்யத்தில் சிக்ஷை ரக்ஷைகளுக்காகக் கார்யவிசாரம் செய்கையும். (வேட்டையாடி) பின் துஷ்டஸத்வ நிரஸநார்த்தமாக வேட்டையாடுகையும் (ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த ச்ரமம் தீரப் பூந்தோப்புக்களிலே அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது. (யாதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விணணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனுர்* என்றும், *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனுய் *பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே* என்று சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்ய பரத்வ ப்ரணயித்வங்களாலே வந்த மூன்று முடிக்குரிய வானிளவரசான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும் காணலாம்) (1) * விண் மீதிருப்பாய் * என்று *வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவைதஸ் ஸஹ * என்கிறபடியே *பகல் கண்டேன்* என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாய் நித்யமுக்தர் ஸேவிக்க ஓலக்க மிருக்கையும், *இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* என்று *யமாத்மா ந வேத* என்கிறபடியே வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய் *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் அறிகையும், *கடல் சேர்ப்பாய்* என்று *பாற்கடல் யோகநித்திரை செய்து சேதநரக்ஷோபாயங்களைச் சிந்திக்கையும், அனந்தரம் *மண்மீதுழல்வாய்* என்று ரக்ஷணார்த்தமாக வந்தவதரித்து *களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான்* என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி துஷ்டஸத்வ நிரஸனமாகிற வேட்டையாடுகையும், *மலைமேல் நிற்பாய்* என்று விரோதி நிரஸநச்ரமமாற நிரதிசய போக்யங்களான *ஆராமம் சூழ்ந்த கோயில் திருமலை முதலான தேசங்களிலே ரஸோத்தரமாக வஸிக்கையுமாகிற இவையைந்திலும் காணலாமென்கை இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது. ... ... (157)

158. ஆனல் ஐந்திலுமொத்திருக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் மண்டியிருப்பானென் னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதன் குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிருர் (தமருகந்த) என்று தொடங்கி.

தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னனர் வணங்குமிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம். 158.

அதாவது:—தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர்மற்றப் பேர் * என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருமேனியாகவும் ,அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத்திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும், *அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே* என்று தேசகாலகரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அணுகுகைக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாயிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசி பிறந்தபோதே நினைத்த வகைகளெல்லாமநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட *பின்னானார் வணங்கும் சோதி* என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே * ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்* என்கையாலே பரத்வாதிகளிலநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம்பூர்ண மென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகமாய் 'அடியோமுக்கே' என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே முற்பட்டவற்றிலுள்ள வையும் காணலாமாகையாலே *தேவபிரானறியு மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து, ... (158)

159. இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கும் குணங்களில் ஓரோ குணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வாரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஓரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப்பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ராகாசிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிறார் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன்திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீ யென்னு மவற்றில் இவள்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம். 159.

அதாவது :—(வன்பெருவானகமுதலுய்ய) * வன்பெருவானகமுய்ய வமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய* என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்திலே எழுந்தருளின கட்டளையிலே நைமித்திகப்ரளயத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங்குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) *திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்* என்றும் *திருவாளன் திருப்பதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ச்ரிய:பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது; (வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலீயென்னுமவற்றில்) *வடிவுடை வானோர் தலைவனே* என்றும் *கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா* என்றும் *கட்கிலீ* என்றும் *காகுத்தா* என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) *இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய்* என்றும் *என்கொலோ முடிகின்ற திவட்கே* என்றும் 'இவளிடையாட்டத்தில் தேவரீர் சிந்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னாய் முடியக்கடவது? என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற *பாற்கடல் யோகநித்திரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹ குணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாகவுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. ... (159)

160. இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி,

மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலகுக் குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம். 160.

அதாவது, (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) *கண்ணா வானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு* என்றும் *தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு* என்றும் உபய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதி போலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில். (போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர், பாசம் வைத்த நிகரில்—வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்) *போகின்ற காலங்கள் போயகாலங்கள் போகு காலங்கள் தாய் தந்தையுயிராகின்றாய்* என்றும் *கண்ணாயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர்வர்க்கு மாத்மாவாயிருக்கிற அந்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், *என் கண் பாசம் வைத்த* *நிகரில் புகழாய்* என்று மிகவும், தண்ணியனாயிருக்கிற என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினனென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட வாத்ஸல்யம *பரம் சுடர்ச்சோதி* என்று வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமாயிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) என்கையாலே *ஒழிவில் காலம்* *உலகமுண்டபெருவாயன்* இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. கோயிலுக்கனந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத்திருமலை விஷயமான *கிளரொளியிளமை கிடேழ கிடக்க, *ஒழிவில் காலத்தில் சொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருளிச் செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண குணப்ரகாசகமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, தெற்குத்திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாதது கொண்டு *கிளரொளி யிளமையைச் *செஞ்சொற் கவியோடு சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருளிச் செய்தாரித்தனை, ... (160)

161. இனி, *ஒழிவில் காலத்துக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி * ஒன்றுந்தேவாகையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தையருளிச் செய்கிறார் (உபயேத்யாதியால்).

உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும். 161.

அதாவது:— (உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறை கோயிலில்) * ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத* என்றும், *ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணுঃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தார்த்தங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்துநின்றபிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோற்றும்படியிருப்பதாய், *அவன் மேவியுறைகோயில்* என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமாபோலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்துநிற்கப் பெறுகையாலே உள்வெதுப்பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில் (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்) *எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே—திருக்குருகூரதனுள்குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன்* என்று ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி தனக்கே ப்ரகாரமாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடேகூட, திருக்குருகூரிலே ஸுலபனாய் வந்து நின்றானென்றுசொல்லப்பட்ட *திருக்குரு கூரதனுள் பரன் *திருக்குரு கூரதனுள்

ஈசன்* என்று ஸௌலபன்னை நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற பரத்வலக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் 'பொலிந்துநின்றபிரான்' என்கையாலே அபிவ்ருத்தமாகாநிற்கு மென்கை. ... (161)

162. இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனேயோவாகை யாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால.

வைஷ்ண வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம். 162.

திருக்குறுங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது—வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தியானுப்போலே அர்த்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாரர்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனுய் நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்* என்று இத்தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர் களுடையதாய் வாமந க்ஷேத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ர ஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிறதுக்குடலாக விபவாந்வயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவன்குடி குறுங்குடி' என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியுள் *நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும்நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே*என்றும்சொல்லுகிற படியேஇவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக்கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காளமேகநிப ச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய *செல்கின்றதென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருசிஜநகமாய், *ரூபவாந் ஸௌபக:ஸ்ரீமாந* *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்றுவிப வத்தில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை. ... (162)

163. இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோகுணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டானகுணங்களிலோ ரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கைமுதலாகத் திருப்பே ரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிருர்மேல். (ருசிவிவசர்க்கு.) இத்யாதி.

ருசிவிவசர்க்குப் பாதமேசரணுக்கு மௌதார்யம் வானமாமலை யிலே கொழுந்துவிடும். 163.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னலாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்கவொண் ணுதபடி பிறந்தருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளேயுபாயமாகக்கொடுக்கும் "கார்முகில்வண்ணன்" என்கிற ஔதார்யகுணம் *சிரீவரமங்கலத்தவர்கைதொழவுறை வானமாமலை* என்று சிரீவரமங்கையி லெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே* என்கிறபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை. ... (163)

களைகணற்ருரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும். 164.

164. (களைகணற்ருரை) இத்யாதி. அதாவது—*களைவாய் துன்பம் களையாதொழி வாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்திநிவ்ருத்திபிறந்தாரை

* நீராயலைந்துகரையவுருக்குகின்ற* என்று சிதிலராம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம்; 'குடமூக்கு' என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாராமல் புஜிக்கும்படி பெருகாநிற்கு மென்கை.

மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம். 165.

165. (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன நிரதிசயபோக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக்கிட்டியநுபவிக்கப் பெருமையாலே *வைகலும்வினையேன் மெலிய* என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணும் *பெருமானதுதொல்லருளே* என்கிற க்ருபை; *திருவல்லவாழ்சேமங்கொள் தென்னகரிலே—தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (165)

வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம். 166

166. (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது— *ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா* என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே *ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்கள்* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்தில்தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந்திருக்கு மவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில், *நத்யஜேயம்: *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் அவனுடைய தைர்யகுணம் *தேறு நீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூர்* என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண் வண்டூரிலே நிலைபெற்று நிற்குமென்கை. ... ... (166)

விளம்பவிரோதமழிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம். 167.

167. (விளம்பவிரோதம்) இத்யாதி. அதாவது— க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிற த்வரைக் கீடாகக் கடுகவந்து முகம்காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே *போகு நம்பீ* *கழகமேறேல்நம்பீ* என்னும்படி ப்ரணயரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை * அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்று அழித்துப்போகட்ட விருத்தங்களை கடிப்பிக்க வல்லஸாமர்த்த்யம் *நல்குரவும செல்வும்* என்றுதொடங்கி தன்னில் சேராதவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த *திருவிண்ணகர் நன்னகரே* என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே *பல்வகையும் பரந்த* என்கிற படியே பரந்திருக்குமென்கை. ... . (167)

கடிதகடக விகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம். 168.

168. (கடிதகடகேத்யாதி.) அதாவது— *பிரானிருந்தமை காட்டினீர்* என்கிற கடகராலே தன்பக்கல்கடிதராணர்க்கும் கடகராணர்க்கும் *இவளை நீரினியன்னைமீருமக் காசையில்லை விடுமினோ* என்னும்படி விகடனையைப்பண்ணுவதான *தேவபிரானையே தந்தைதாய் *என்கிறவவனுடைய பாந்தவம்; *அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்பது * என்று தோழியானவள் திருத்துலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்பிள்ளை சொன்னுற்போலினிதாயிராமையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிரானு மரவிந்தலோசனனுமாய் நின்றிருந்துறையுமிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே யிரட்டித்திருக்கு மென்கை, (விகடநாபாந்தவம்) என்றது விகடநாகரபாந்தவ மென்றபடி. .... (168)

கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம். 169.

169. (கைம்முதலிழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது— *ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே* என்று தொடங்கி *கற்புடையாட்டி யிழந்ததுகட்டே* என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வந்த பாரவச்யத்தாலே ப்ராப்யப்ராபகா பாஸங்களெல்லாம் தன்னடையே விட்டுக் கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* எனறு தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் தானேயாக புஜிக்கும் *வைத்தமாநிதி* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்துவைத்த மஹாநிதிபோலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸகத்வம்; *திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளூரே* என்று ப்ராப்யருசிபிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமாயிருக்கும் திருக்கோளூரிலே, * செல்வம் மல்கியவன்கிடந்த* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு நிரதிசயஸம்பத்தாகநினைத்துவந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்தமென்கை. (169)

சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும். 170.

170. (சென்று சேர்வார்க்கு) இத்யாதி, அதாவது— *தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே* என்று க்ரமப்ராப்தி பற்றாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஹிதபரர் வார்த்தை கேளாதே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்னும்படியான வர்களுக்கு, *என்னெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக் கொண்டென்னுசாகோ* என்னும்படி உசாத்துணையான நெஞ்சையபஹரிக்கும் *செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்* இத்யாதியால் சொன்னவவனுடைய ஸௌந்தர்யம்; *தென்திருப்பேரெயில் மாநகர்* என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரையிலே, *எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு* என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யநுபவித்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாமகோஷத்திலே தெரியுமென்றபடி. ... . (170)

ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே. 171.

171. (ப்ரவணசித்தம்) இத்யாதி. அதாவது—*தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை* என்று அவித்யாதிகள் ப்ரத்யக்வஸ்துவான வாத்மாவில் பற்றறப்போய் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கைவந்து கிட்டினாலும், என்னெஞ்சானது, திருவாறன்விளையாகிற அத்தேசத்தைக்கிட்டி அநுகூல வ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கூடுமோவென்றுநிற்கும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணரானவர்கள் சித்தத்தை, *சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை * என்று பரமபதத்தின் பேர்சொல்லுகையும அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் "இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதரும் தானு மிவ்வேழுலகையின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து" என்கிற ஆநந்தவ்ருத்தி, * திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே * என்று நீணகரான திருவாறன்விளையிலே வ்யக்த மென்றபடி. .... (171)

ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும். 172.

172. (ஸாதரரை) இத்யாதி. அதாவது— * ஆழிவலவனை யாதரித்து—கூடச்சென்றேன் * என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடேகூடியிருப்பாரை, * பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் * என்னும்படி ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரமான லஜ்ஜாதியை யழிக்கும் * மாயக்கூத்தன் * என்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம்; * மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை * என்கிற திருக்குளந்தையிலே இதுக்கென்னக் கட்டின மாடக்கொடி முகேந ப்ரகாசிக்கு மென்கை. ()

ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே. 173.

173. (ச்ரமமனஞ்சூழும்) இத்யாதி. அதாவது— * பணியாவமரர் * இத்யாதிப் படியே பரம ப்ரேமயுக்தரான நித்ய ஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்குமவன், நிரதிசயஸௌகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத விந்தலோகத்திலே வந்தவதரித்து, *அடியாரல்லல் தவிர்ப்பது, *படிதான் நீண்டு தாவுவதாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியான, *ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்* என்று பூவேந்திற்றுபோலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துகிறதும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படி யிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்யப்ரகாசம்; உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியா யிருப்பதாய், *உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும்மோடொரு பாடுழல்வா னோரடியானுமுளனென்று—வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லார்* என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படுமென்கை. .... (173)

மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்றுற்றிலே கொழிக்கும். 174.

174. (மஹாமதிகள்) இத்யாதி, அதாவது— *ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரேः விதுரஸ்ஸ மஹாமதிः* என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கே யென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், *எங்கள் செல்சார்வு* என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பயஸ்தாநமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு, *திருச்சிற்றுற்றங்கரையானை— முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேன்* என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாம்படி இவர்களை ப்ரகாரமாக வுடைய பெருமையையுடையனாய்வைத்து ஸுலபனாய் வந்து நிற்கிறவனை, 'அவனுக்கென் வருகிறதோ' என்று பட்ட மறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டியநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராம்படியான *வார்கடாவருவி* இத்யாதியால் சொன்ன குவலயாபீட சாணூர முஷ்டிககம்ஸாதி நிரஸநப்ரகடித சௌர்யாதிகள் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்குள்ளில் மணிமுக்தாதிகள் கரையிலே கொழித்துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்குமென்கை, (சௌர்யாதிகள்) என்கிற விடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே வீர்யபராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது, ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்குமென்றது, ... (174)

ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனையும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே. 175.

175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனையும்) இத்யாதி, அதாவது—ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்க, *திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்* என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச்செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தேசத்தில் நிலையாலேயன்றோ வென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும், அடுத்துப்பிடித்து வர்த்திக்கும்படியான க்ருதஜ்ஞதாபரிமளம் ; *திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி * என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித் தானத்திலே யென்கை, (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) என்றது * கடித்தானம் * என்று மணத்தையுடைத்தான ஸ்தாநமென்கையாலே. .... (175)

அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயக லக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும். 176.

176. (அவகாஹித்தாரை) இத்யாதி. அதாவது—* அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை * அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று—பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல் * * திருப் புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது * என்னும்படி அநந் யார்ஹ மாக்குமதாய் * கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்* *துன்னுசூழ்சுடர் ஞாயிறுமன்றியும் பல்சுடர்களும்போல் * இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம்; * திருப்புலியூர் வளம்— புகழும் * என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினாரை யென்னாதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது கலந்தவர்களை அநந் யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து, அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே. .... (176)

போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம். 177.

177. (போக்யபாகத்வரை) இத்யாதி- அதாவது—பசி கனத்தவன் அந்நம் பக்வ மாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்கணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற்பதாமாபோலே, போக்ய பூதரான வாழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள வும் அவனுக்குண்டான த்வரை; *தெளிந்தசெஞ்சிந்தை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, ... (177)

போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும். 178.

178. (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித் தலையாய் சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப்பரிமாறும் சீலகுணம் ; *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரை யழியப்பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதி யாலே. ... . (178)

மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும். 179.

179. (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி. அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, *ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்திமுக்திபி:, மஹாத்மபிர்மாமவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொருகால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போகமோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்தவம் ; *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபாவனானவன் திருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே, ... (179)

பிரிந்த துன்பக்கடல்கடத்தும் விஷ்ணுபோதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும். 180

180. (பிரிந்த துன்பக்கடல்) இத்யாதி, அதாவது *அன்புடையாரைப்பிரிவுறுநோய்* என்றும் * துன்பக்கடல் புக்கு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே *எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும்-தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென்* *தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீர்* *மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலேயுமீடழிந் தென்னக மேனியொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்றுரையீர்* என்றிப்படி மேன் மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப் பிக்கும்* விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்* எனகிற விஷ்ணு போத மான வவனு'டைய, *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்* என்று அபேக்ஷிக்கலாம்படியிருக் கும் ஆச்ரிதவிஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம்; *நாவாயுறைகின்ற* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளுநிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வபாவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின்பேராலே நிழலெழுமென்கை. நாவாய் போலேயிருக்கிற வவன் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே நாவாய் என்று ஊருக்குப் பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிறே, *காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யே* * என்று விபஜித்துச் சொல்லி, *ஸ்த்ரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யாந்ருசம்ஸதா* என்கையாலே. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரிதவிஷய க்ருபை. .... (180)

சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம். 181

181. (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது—*சரணமாகுந்தன தாளடைந் தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்று கீழ்ச்சொன்ன விசேஷத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனுயிருக்குமவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வம் *உத்பலாவதகே திவ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம், சௌரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்* என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகமென்கிற பேரையுடைத் தான திவ்ய விமாநத்தில் நிற்கிற நிலேயிலே எல்லாருமறியலாம்படி ப்ரஸித்தமென்கை. முகுந்தத்வமாவது முக்திபூமிப்ரதத்வம். *வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்கை யாலே யாய்த்து இவரிப்படியருளிச் செய்தது. பலமென்று மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸல தேஹராயிருக்கையன்றிக்கே சரீர சோஷணத்தாலே உத்கத மாம்ஸராய்க் கொண்டு உபேக்ஷித தேஹராயிருக்கும் முமுக்ஷுக்களாய் *தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத் பலாவதகம் விது:* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனுனவன் எழுந்தருளி நிற்கை யாலே உத்பலாவதகமென்று அங்குத்தை திவ்ய விமாநத்துக்குப்பேராகையாலேயாய்த்து மோக்ஷப்ரதத்வமந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்றது. .... (181)

மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும். 182.

182. (மார்க்கபந்துசைத்யம்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி மோக்ஷப்ரதனை தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷபூமிக்குப் போவார்க்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதி* *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்னும்படி ஆப் தனாய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, *சுரிகுழல் கமலக்கட் கனி வாய்க் காளமேகம்* என்றும் *அவனடி நிழல்தடம்* என்றும் *மரகதமணித்தடம்* என்றும் சொல்லும்படியிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிகஸகல தாபஹரமான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்தில் அஸுரர்களை மோஹிப்பித்த விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேத்ர மானதிருமோகூரிலே நிறைந்து நிலேபெற்றிருக்குமென்கை, மடுவிடுமென்றது *மரகத மணித்தடம்* என்கிற ஸமாதியாலே. ... . (182)

ஸைஸந்ய புத்ரசிஷ்ய-ஸாத்யஸித்தபூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம். 183.

183. (ஸைஸந்யேத்யாதி) அதாவது—*அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்* என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனை முதலியாராகிற *யத்ர பூர்வே ஸாத்யாः* என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும், *அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி* என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற ஸித்தருடையவும், *படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்* என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும் அர்ச்சநத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல் மூன்றாலும் தர்சிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம்பாராத ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்குமென்கை. (183)

மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரை புரளும். 184.

184. (மோக்ஷதாநத்தில்) இத்யாதி. அதாவது—*அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை* என்றும் *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே* என்றுமிப்படி ஸர்வஸமனனவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம; *வளம்மிக்க வாட்டாற்றான்* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாதமாக ப்ரவஹிக்குமென்கை. கரைபுரளுமென்றது ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே. ... ... (184)

த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும். 185.

185. (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) இத்யாதி. அதாவது—முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே *வஞ்சக்கள்வனாய் நெஞ்சு முயிருமுள் கலந்து, *மாயவாக்கையிதனுட்புக்கு* என்கிறபடியே இதின்தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு *திருமாலிருஞ்சோலை மலையே* இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, *மங்கவொட்டு* என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் *மருள்கள்கடியும் மணிமலை* என்று ஸர்வருடையவுமஜ்ஞானத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குமதாய், *மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை* என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே போக்தாக்களைப் பிச்சேற்றவற்றான சோலையையுடைய தெற்குத்திருமலையிலே ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து (தழைக்கும்) என்றது. ()

அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது. 186.

186, (அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது—*திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* என்று ஸ்வாங்கீகாரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாப்போலே,

'என்னூரைச் சொன்னாய்' இத்யாதியான அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கிடம் பார்க்கு மவனுடைய ஸ்வாமித்வம்; *பெருநகரரவணை மேல்* என்று கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த் தென்கை. ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவரநுஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து. ... (186)

187. இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச் செய்யத்தொடங்கிற்று எத்தனை திருநக்ஷத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ருநியமமுண்டோ? இதின் போக்யதை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள்பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடசகலா பூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது. 187.

அதாவது— இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் *முலையோமுழுமுற்றும் போந்தில—பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே* என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் பூர்ணமானவாறே. *க்ருஷ்ணபக்ஷேமரைச் சச்வத் பிபந்தே வை ஸுதாமயः* என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ருநியம முடைத்தான அந்த சந்த்ர மண்டலத்தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, *என்னுவிலின்கவி* என்றும், *பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்* என்றும் *தூமுதல் பத்தர்க்கு* என்றும், *கேட்டாரார் வானவர்கள்* என்றும்,* தென்னாவென்னு மென்னம்மான்* என்றும். *பார்பரவின்கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபரவிபாகம், ஸூரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசிதவ்ய விபாகமற வீச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், *பாலோடமுதன்னவாயிரம்* *அமுதமென்மொழி* என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தாலும் புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்தவத்தையுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோத்கதமாய்த்தென்கை. ... (187)

188. இவர்பக்கல் ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத்தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், இதுதான் அவதரிக்கிறவளவில் 'இப்படி நாமவனைக் கவி பாடவேணும்' என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாங்க்ஷையிலே, இதின் அவதரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நீர்பால்) என்று தொடங்கி.

நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி நெளிக்கு மாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது. 188.

அதாவது—நீர் பாலாய் பால் நெய்யாய் நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பின தேரேரி பொறாமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்

கிறவிடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாத மாய், அதடியாக பரபக்தி தொடங்கிப் பிறக்கையாலே ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்தி ரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய் பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், *அச்யுத **பக்தி தத்வ** ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் **வசோபி:*** என்கிறபடியே அந்த பரபக்த் யாதிகளாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரீவாஹா பேக்ஷை பிறந்து *நிமியும் வாய்* என்கிறபடியே நெளிகிற வாய் கரையாலே *மிடைந்த சொல்* என்கிறபடியே சொற்கள்தான் நாமிங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும' என்று 'என்னைக்கொள், என்னைக் கொள்' என்று மேல்விழுகையாலே நெருங் கிக்கொண்டு, *மொழி பட்டோடும்* என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்த்தா த்ரயாபந்ந பக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே* அவாவிலந்தா திகளாலிவையாயிரமும்* என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்த வந்தாதியான ஆயிர மென்று நிரூபகமாம்படியாய்த் தென்கை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச செய்கைக்கடி யான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதி னுடையஸர்வாதிகாரதவமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற்றுய்த்து. ()

189. இனிமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்ப தாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, அதில் பரதமத்திலே, ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்வரானவிவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறார் (மனம் செய்) என்று தொடங்கி.

மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது, தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரியதோஷபல மந:ப்ராதாந்ய கரணநியமந ஸ்ருக்ருதிபேத தேவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும். 189.

அதாவது—(மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை) *எல்லாப்பொருள் களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை* என்றும், *எல்லையில் ஞானத்தன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச் சேத்யமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், *சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞான வின்பம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிபுருஷதத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளேயாம்படி வ்யா பித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜ்வலமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வ ரூபத்தையுடையனை ஸர்வேச்வரனை ; (நின்மலமாக வைத்தவர்) *எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து* என்று பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூப னை உன்னை யென்னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமமாக வநுபவித்தென்னும்படி ஸாக்ஷாத் கரித்தவாழ்வார், (ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மினென்றவிது) *இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்— எறிதிரைவையம் முற்று மேனத்துருவாயிடந்த—ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹாவராஹமாயுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையுமுடையனாய் ச்லோகத்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமாயிருக்கிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீ வநஹேதுவாயிருப்பதொன்றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம்— என்று ப்ரதமப்ரபந்தத்திலருளிச்செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப்பற்றச் சொல்லுகிற

வளவில் *திருக்குருகூரதனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினும்மையுய்யக் கொண்டு போகுறில்* என்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீர்களாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கள் மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்த இப் ப்ரபந்தம்—

தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன். *அஸ்த்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியா குலம், பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்* என்கிறபடியே அஸ்த்தாநேயுண்டான பந்துஸ்நேஹ காருண்யங்களாலும் ஸ்வ தர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலும் கலங்கி, *நயோத்ஸ்யாமி* என்று யுத்தாந்நிவ்ருத்தனாய் *யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிச்சிதம ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனைத்தெளிவித்து யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுக்குகை வ்யாஜமாக, *அறிவினுல் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகததுக்கு உஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமாம்படி எல்லாப்பொருளும் விரித்த ஸ்ரீ கீதையில் (1, 2, 3 தத்வவிவேக) ப்ரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந கார்யமான பந்துஸ்நேஹத்தையும் வதபீதியையும் மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநத்தை யுபதேசிக்கத் தொடங்கின வளவிலே, *நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபாः, நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமதः பரம்* என்று ஸர்வேச்வரனுன தன்னேபாதி ஸகலாத்மாக்களும் நித்யரென்றருளிச் செய்கிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பர பேதமாகிற விவற்றை தர்சிப்பித்து, *தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திः தீரஸ் தத்ர நமுஹ்யதி* இத்யாதியாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தையும் சொல்லுகையாலே தத்வங்களினுடைய விவேகத்தையும்; (4. நித்யத்வாநித்யத்வ) *அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிணः, அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* *நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூயः, அஜோ நித்யः சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* *வாஸாம்ஸி ஜீர்ணுநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணுதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணுந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும், (5. நியந்த்ருத்வ) *பூமிராபோநலோ வாயுः கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா. அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய், *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தः ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜநஹ்ருதிஸ்த்தனாய் நின்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய நியந்த்ருதவத்தையும், (6. ஸௌலப்ய) *தஸ்யாஹம் ஸுலபः பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிநः* என்றும், *பரித்ராணுய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்றும் பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவுமுண்டானவவன் ஸௌலப்யத்தையும், (7. ஸாம்ய) *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரியः* என்று அவனுடைய ஆரச்யணீயத்வே ஸர்வஸாம்யத்தையும், (8. அஹங்கார தோஷ) *அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்று அஹங்கார தோஷத்தையும், (9. இந்த்ரியபல) *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சிதः, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மநः* என்று இந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், (10, மநः ப்ராதாந்ய) சஞ்சலம் ஹி மநः க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்.* என்றும *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்யேணச க்ருஹ்யதே.* என்றும் மற்றையிந்த்ரியங்களில் வைத்துக்கொண்டு மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், (11. கரணநியமந)

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பரஃ, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா என்றும், *ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய்ய ச* என்றும்கரணநியமநத்தையும், (12. ஸுக்ருதிபேத) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.* என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், (13. தேவாஸுர விபாக) *த்வெள பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச. தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14. விபூதியோக) *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதி ராத்மநச்சுபாஃ, ப்ராதாந்யதஃ குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே, ஆதித்யாநாம ஹம் விஷ்ணுஃ ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்* இத்யாதியாலே விபூதி யோகத்தையும், (15. விச்வரூபதர்சந) *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்* இத்யாதியாலே விச்வரூபதர்சநத்தையும், (16. ஸாங்கபக்தி) *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயணஃ* என்று அங்கஸஹிதையான பக்தியையும், (17. 18. ப்ரபத்தித்வைவித்யாதி) *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று அங்கத்வேநவும், *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்த்யுபதேசத்தைப் பண்ணினுப்போலே.

இவரும் (1, 2, 3) *அடியேனுள்ளான்* என்கிற விடத்திலே சப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆத்மாவுக்கு தேஹாதிவிலக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாகிற தத்வ விவேகத்தையும், (4.) *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்றும் *உள்ளது மில்லதும்* என்றும் சிதசித்தத்வங்களின் நித்யத்வா நித்யத்வங்களையும், (5.) *உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும், *கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும் அந்த சேதநா சேதநசரீரியாய், *நின்றனர்* இத்யாதிப்படியே அவற்றின் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற வவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், (6) *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* என்றும் *பல பிறப்பாய்-எளிவருமியல்வினன்* என்றும் ஆசாலேசமுடையாரைப்பற்றவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவு முண்டான வவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், (7.) *முற்றவும் நின்றனன்* என்று அவனுடையஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், (8.) *நீர்நும தென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து* என்று ஸம்ஸாரஹேது அதுவேயாகச் சொல்லுகையாலே அஹங்கார தோஷத்தையும்,(9.) *விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்*என்று இந்த்ரியபலத்தையும்,(10) *மனத்தை வலித்து* என்று மநோநியமநத்தினருமை சொல்லுகையாலே மநஃ ப்ராதாந்யத்தையும் (11) *உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து* என்று கரணநியமநத்தையும்* (12.) *பெருநாடுகாணவிம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்கையாலே ஆத்தனுன ப்ரஷ்டை ச்வர்யகாமன் *இறுகலிறப்பென்னும்* என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், *குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்* இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்யகாமன், *திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்துய்ம்மின்* என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும். (13) *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* நண்ணுவசுரர்— நல்லவமரர்* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14) *புகழுநல்லொருவன்* *நல்குரவும்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும், (15) *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்* என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும்,

(16) வணக்குடைத்தவ நெறிவழி நின்று புறநெறிகளைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே* என்றும், *மாலைநண்ணி-காலை மாலை கமல மலரிட்டு-தொழு தெழுமினோ* என்றும் ஸாங்கபக்தியையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திரூபஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக் கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்வேநவும் *மற்றொன்றில்லை* *சரண மாகும்* என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டு வகையான ப்ரபத்தியையு முப தேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு *மாயனன்றோதிய வாக்கு* என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. (ப்ரபத்தி த்வைவித் யாதிகளாலே) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜந்ம கர்மச மே திவ்ய மேவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்றுப் போலே,* இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற்சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, தத்ஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:* என்றுப்போலே *பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவவன் ஸ்வாரா தனை முதலாகக் கீழநுக்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களினெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபா யத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வற்றையும் நினைக்கிறது. .... (189)

190. ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ். அதிலிதுக் குண்டான ஆதிக்யத்தைப்பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல். ப்ரத மம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்.

அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசநம். 190.

அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், *தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர் வதோமுகை:, தத்வமேகோ மஹாயோகி ஹரிர் நாராயண: பர:* என்கிறபடியே தத்வ பூதனான ஸர்வேச்வரன்தானே உபதேசித்தது. இப்பிரபந்தம், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவ ரான ஆழ்வார் வசந மென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து *அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய* *மாமே கம் சரணம் வ்ரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச்செய்கை யாலே ஸ்வப்ரசமஸைபோலே யிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீய மாகாது; சுத்த ஸத்வஜ்ஞாநரானவிவர், *மண்ணும் விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே* *கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்—திண்ணமா நும்முடைமையுண்டேலவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ* என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீய மாயிருக்கு மென்கிற ஆதிக்யம். ... . (190)

191. ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறதுமேல்; (அது ஜவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்,

அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்துமுடிப்பான் சொன்னது. 191.

அதாவது—அந்த ப்ரபந்தம் *அன்றைவரை வெல்வித்த* என்கிறபடியே, *த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்தநம்* என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களைவரையும், *ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண* என்றவர்ஜுநனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, *பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷபூதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைக்காகச் சொன்னது; இந்த ப்ரபந்தம் *தோற்றேம் மடநெஞ்சமெம்பெருமான் நாரணற்கு* என்று வகுத்த சேஷி பக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, *முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்* என்கிற படியே அதுக்கு விரோதியாயிருந்துள்ள *பொங்கைம்புலனும்* இத்யாதியால் சொன்ன சதுர்விம்சதி தத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு ஸ்வபோக்யதையாலே தன் பக்கலிலே கால்தாழப் பண்ணுமாத்மாவிலுமுண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச்சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு, மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண்டிதுக்கு என்றதாய்த்து. .... (191)

192. உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரியையால் வந்தவைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது. 192.

அதாவது—அந்த ப்ரபந்தத்திலுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, *நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி* என்கிறபடியே, *சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து, *நாநமச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம்* என்று அவன் பக்கலநவதாநம் காண்கையாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இப்ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக்குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபக்ரமத்திலே *ஏபாவம் பரமே* என்று அப்ரீதியோடே யுபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங்கேட்டு ஜகத்தாகத்திருந்துகையாலே இப்படி திருந்தினவர்களைக்கண்டு *பொலிக பொலிக* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி * உகந்து பணிசெய்தென்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை, இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுன மாத்ரமொழிய ஸித்ததர்மபர்யந்தமுபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப்பெருமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்தில்லையங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது மிங்கே என்றதாய்த்து. .... (192)

193. ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவம சொல்லுகிறது (அதில் ஸித்த தர்ம) இத்யாதியால்.

அதில் ஸித்ததர்மவிதி; இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள். 193.

அதாவது— அந்த ஸ்ரீகீதையில் *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று ஸித்த தர்ம விதிமாத்ரமே யுள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், *திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* என்று விதியும் *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று அநுஷ்

டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்கேற்ற முண்டென்றதாய்த்து. ()

194. இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம். 194.

அதாவது—*அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும், *பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்* என்றும் பரம வைதிகரான இவர் அத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளு கையாலே யாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த் தென்கை. புத்த முநி யாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாண மாய்த்து. *இதி மோஹநவர்ஷமணு த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருஷ்ய மங்யே* என்று பகவதுக்தமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீகரியார்களே. வேதா விரோதித்வம் ப்ரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உத் கர்ஷம் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்னக்குறையில்லை, இத்தால் அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக ஸ்ரீகீதையிலு மிதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல்லிற்றாய்த்து. ... (194)

195. இப்படி ஈச்வரோபதேசத்திலிவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங் கத்திலே ப்ரமேயபூதனனவனோடே ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்க ளெல்லாருபதேசமும் ஸங்குசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ் வழியாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்யமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேதவேத்யவைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர். 195.

அதாவது— ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* என்று வேதைகஸமதிகம்யனை ஈச்வரனுடையவும், *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தரபாகார்த்த ஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், *ஆவித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த:* என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்தஜ்ஞாநாபாவ ரூபாவித்யாயுக்தரான ஸம்ஸாரிகள் மாத்ரத்திலே, தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞரான ஸம் ஸாரிகளோடு பகவதுபாயத்வ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர்களோடு, தத் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் ததநுபவமே யாத்ரை யாயிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, *நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே*, *யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்* என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனை யீச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை. ... (195)

196. எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னு மபேக்ஷையிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

20

அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரை யேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும். 196.

அதாவது— *செங்கணெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்* என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்று *திருநாரணன்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், *அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளழுந்தியுன் பேரருளாலிக்கரையேறியிளைத்திருந்தேனை* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கே யிருக்கச் செய்தே 'அக்கரை இக்கரை' என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கையாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக்கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமும்; ஆற்றிலேயிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே' நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப்போலே, ப்ராப்யபராய நுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேசபாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிணஃ* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு, *பொங்கைம்புலன்* இத்யாதியாலே சதுர்விம்சதிதத்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவுகேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர்; ப்ராப்யத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தையறிவிப்பரென்றதாய்த்து. ... ... (196)

197. இவர்களுக்கு இவ்வர்த்தங்களுபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவை தன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாகவருளிச்செய்கிருர் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண், காணுதது காண் பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர்காட்டுமவை. 197.

அதாவது— *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனுய் ஜ்ஞாநோபகாரகனுனவனை யொழிய ஸர்வர்க்குமுஜ்ஜீவ நோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும்; *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு, *என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்கமாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணுன ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று கவிகளாய் கூர்க்கக்காணுமவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணுததும் காணவல்லவர்களுக்கு, அவன் சீலகுணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்ருமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு, *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்று ப்ரக்ருதிதோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்குமவை யென்கை, ... (197)

198. ஆனுல் அஜ்ஞர்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்னவருளிச் செய்கிருர் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த்தமத்யஸ்த்தரை) என்றுதொடங்கி.

ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனே வைத்தெழ ஊதுவாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழி யேல் உழிதராய் என் சொற்கொளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர். 198.

அதாவது—ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ யுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதநஸாத்யங்களின்ன தென்றறியாதே கலங்கிநிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, *வீடுமின் முற்றவும்* என்று தொடங்கி*சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்னுமளவும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும்; ப்ரேம பரவசனாய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு 'அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மைவிடில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே* * உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ * என்று, *மாசுச:* என்பது, *தோகை மாமயிலார்கள்-செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போக விட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. *மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது* *ஆன்பின் போகேல்* *என்கை கழியேல்* என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதே கொள்ளென்பது, *நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்ளிலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரதமசரமோக்தரான அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடிநிற்க) இத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச் செய்வானென்னென்னில்: ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஓரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவித்தனையொழிய மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை. ஜீவ விஷய்மான உபதேசந்தன்னிலும் அர்த்த பஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவையிரண்டுமேயென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் *வீடுமின் முற்றவும் பக்தி ரூபஸாதநோபதேச பரமாகையாலும், *கண்ணன் கழலிணை பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவகைங்கர்யரூப ஸாத்யோபதேசமும் ப்ரசுரமாய், ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊன்றவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய் அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றெருங்கவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித்தேன்* *விடுவேனே* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடேவந்து

ஸம்ச்லேஷித்துப் பெருப்பேறு பெற்றுனுயிரா நிற்கச்செய்தே 'இவர் அயோக்யதாநுஸந் தானம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணியலமாக்கிறத்தை நிவர்த் திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளி விக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்ன தென்றறியாமல் கலங்குகையாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத் ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை. (வைத்தெழலூது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடினுகைக் கருதி, "நாங்கள் அவர்கள் அல் லோம் காண். அவர்கள் பக்கலிலே போ" என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ* என்று ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக்கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கின வனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மொழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்க உனக்கு உபேக்ஷாவிஷய மான வெங்கள் பூவைகிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதே கொள்ளென்கிற தாகையாலே, ஸாதயத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிற விது, தங்களோடே இட்டீடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக்குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக் கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமெனறறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து 'உனக்கிது கார்யமன்று' என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம், (ஆன்பின்போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்ன தீங்குவருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றுமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்த மாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப் படுகிறவனைகுறித்து *ஆழுமென்னுருயிரான்பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென்கை கழியேல்* எனறவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொலலுகிறதா கலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசிசெயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்று வசீகாரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸமச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக்கிறது; *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக்குறித்து *அவத் தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங் கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச் வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை. ... (198)

199. இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென் னெனனுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிருர் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே;
தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே. 199.

அதாவது— *பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்* என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ப்ரபாரூபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன்* என்று உபதேசிக்கிறது-தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே; *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக்கொள்ளென்று தமமூடும்* என்று ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணுகிற்கச்செய்தே பின்னையுமதை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபிபூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்* என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத்பக்தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத்ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவபரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே யென்கை. ... ... (199)

200. இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச்சொல்லுவானென், பரதுঃகாஸஹிஷ்ணுத்வமன்ரோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச்செய்கிருர் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

உயிர்மாய்தல் ஆழு மென்னுருயிரென்னும் பரது:க்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலுமுண்டு. 200.

அதாவது— *கொண்டாட்டும் குலம் புனேவும்* என்று தொடங்கி *உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலேனென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றுழுமென்னுருயிர் * என்று அசுரர்களுன்னை வந்துகிட்டினுல் அங்கு என்னுய் விளையுமோவென்று என்னுத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனை வீச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு மென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாய்த்து. ... . (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்ம பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் (என்னது) இத்யாதியால்.

என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன்மதந் தோன்றும். 201.

அதாவது— *என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானுய்* என்று அறிவாரையுயிராகவுடையவனென்னும்படி, *ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரகனுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரையவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து. ... (201)

202. ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்ருர் கீழ். இப்படி இவருபதேசிப்பராலுைம் சிஷ்யலக்ஷண யோக்யதையில்லாத வீச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் மேல் (இருத்துமெண்டானுய்) என்று தொடங்கி.

இருத்து மெண்டானாய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனாய் க்ஷுத் த்ருட்பீடித நிர்த்தநரைப்போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வனென்றேயிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய் போகே லென்றால் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேசஸத்பாத்ரம். 202.

அதாவது—ஸச்சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனை ததபிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி தநிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியனும் பசியனும் விடாயனும்—தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிறபடியே தன்னாத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் *க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்கிறபடியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறைவாளனாய், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபரமெல்லாம் தன்மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ரவிபாகமற அவனைப்பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து 'போ' என்றாலும் போகாதானாய். அவனுக்கநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனாகையாலே *இருத்தும் வியந்தென்னைத்தன் பொனனடிக்கீழ்* என்று இவர்க்கபிமதமானவிடத்தே இவரையிருத்தி: *என்னெண்டானானான்* என்று இவர்நினைவிலே யொழுகுவானாய், *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான்* என்று இவர் திருமேனியில் பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, *பற்றிலனீசனும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு, *இருந்தான் கண்டு கொண்டு* என்றும் *என்னை முற்றவும் தானுண்டான்* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினான்* என்றும் சொலலுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும், பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும், அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து, *பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாந்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த* என்றும் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் விபூதியையும் தன்னையுமிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய், ஆத்மாத்மீயாகிலபரத்தையும் நமச்சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க;* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்கட்கு* என்னும்படி *பூயிஷ்ட்டாம்* என்கிறபடியே நம உக்தி தனக்குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அகில பரத்தையும் சுமந்து, *அல்லுநன் பகலுமிடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்* என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ரவிபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, *போகு நம்பீ* என்று சீறிப் போகச் சொன்னாலும், *அகல்வானு மல்லனினி* என்கிறபடியே அகலாதானாய், *ஆன்பின் போகேல்* எனறு இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானத்தையும் தவிர்ந்து, *அருள் தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை. ... ... (220)

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸார விரக்தராய் ஆத்மகுணோபேதராய் ஸம்யகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்கு மர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தநஹீநரானவர்களுக்கு வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி.

நண்ணாதார் மெய்யிலூன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள்பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவுகெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே. 203.

அதாவது—*நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும்.* ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமல ரூபதேஹத்திலும் கர்மோபாதிகங்களான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சநத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந* இத்யாதிப் படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம். ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ:* இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபிவாத்யச* என்றும், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிர காலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின்* என்றும், *பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷ்டகர்ணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின் புலவீர்* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன். இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *ஈனச்சொல்லாயினுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொகடு பொருளாகவும், *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமறியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படியாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, *இதம் தே நாதபஸ்காய* இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்* என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளாக்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞானமும், *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *க்ஷிபாமி* நக்ஷமாமி* என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை. பந்தபுத்தியும் அநர்த்தாஸஹத்வமும் இவர்தம்முடைய உக்திஸித்தமாகையாலும் க்ருபாதிக்யம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது. (203)

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறூர் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது. 204.

அதாவது— தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிற்கிற பாபிஷ்டனுன ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:* இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டிக்கும்; திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தன்னை அதிக்ரூரமான தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவதத்யந்தவிமுகனுய் பாபிஷ்டாக்ரகண்யனுன ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே* *உர்வ்யாமஸ்தி* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும். *மீளவவன் மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனுன ப்ரஹ்லாதனுக்கும், *யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ.* *யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணு ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயுஸமாந வேகா; ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறுமல் *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த க்ரூரனுன ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணு, நசயந்த முபேக்ஷயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன் தம்பிக்கே* என்கிற ராவணுநுஜனுன ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்கும் ; பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாமல்* வீடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார்தமக்கும் ; ஓராண்வழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்மஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று ருசிவிச்வாஸஹீநரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்த்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், *பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானுர்க்குமே இவ்வாகாரங்களுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தாஸஹத்வம், அநவதிகக்ருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது .... (204)

205. இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறூர் (க்யாதிலாப) இத்யாதி.

க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது. 205.

அதாவது—* நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்* என்று தண்மைக்கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நிஸமமாகக்காண்கையாலும், *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தினெல்லையிலே

நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும், *ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே* என்று இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து மிருக்கையாலும், க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேக்ஷயற்று, *நறிய நன்மலர்நாடி* என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி *ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று கைங்கர்யரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத்திருந்துகையாலும், *உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறில்* என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாகவுண்டான இழவும் *ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று தமக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்தவிழவும் * வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை* என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிறவிழவும் தீரப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் தீருமிறே. *மலர் நாடி* என்கிறவிதுக்கு * நறிய நன்மலர் நாடி* என்கிறவிதுசொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்யாநங்களிலும் "பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலே ஆராய்ந்து சொன்னவாயிரம்" என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவர்க்கு நினைவு ஆத்ம புஷபங்களைத்தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே 'மலர்நாடி' என்கிறவிது *நாடாத மலர்* என்கிறத்தை நினைத்தருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. *வாடாத மலரடிக்கீழ்வைக்க* என்று கைங்கர்யப்ரஸங்கமுண்டாகையாலே *ஆட்செய்ய* என்றத்தோடே சேருமிறே. ... ... (205)

206. இப்படியுபதேசம் பலித்ததாகில், *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யனான பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனாய் உபஹார பாணியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ரியனாய் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனான ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் *நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்* என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னையுபதேசிக்கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானுலோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரஹ்மநிஷ்டரும்) இத்யாதி.

ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்றாகிலுஞ் சேராது. 206.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபண்ணினவனுக்கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கப் புக்கு, *ஏபாவம் பரமே* என்று 'ஓபாவம்! எனக்கிது பரமாவதே' என்று உபதேசோபக்ரமத்திலே வெறுத்துச்சொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பக்கலுபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில், உபஹார பாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித்தன்றோ பெற்றோமென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் *பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணி கொள்வான்* என்று ப்ரயோஜந சூந்யராகிலும் அவிதேயராகிலும் தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி திருத்திக்கொள்வாரிவரென்று க்ருதஜ்ஞதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணுமென்றதாய்த்து. .... (206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம். 207.

அதாவது—*மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல், *மங்கவொட்டுன் மாமாயை என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லா நிற்கச் செய்தேயுண்டான பரோபதேசமென்கை, இவர் தமக்கு அநுபவகர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேசகர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச்செய்வது. ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னு மிடமும் சொல்லிற்றுய்த்து. ... . (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படி ப்ரகாசிப்பிப்பதாக நினைத்து உபக்ர மிக்கிருர் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி. 208.

அதாவது—(மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யயமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம்* என்னும் படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்க மாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேயவரணப்ரார்த்தனைகளை, ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை. .... (208)

209. அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிருர் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

அளிப்பானடியேனடைக்கலம் கூடிய பொய்யாதானுமழுந்தா ரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங் களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும். 209.

அதாவது—*உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாத் வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷ்ய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததநந்யார்ஹசேஷமாய் ப்ரக்ருதே꞉ பரமாய் ஜ்ஞாநா நந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷ ரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், *ப்ரஹ்மணே த்வாமஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாவியடைக்கலம்* என்று

அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணி சூடிய மாறன்* என்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வம் ததீய சேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிற ததீய சேஷத்வத்தையும் *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும் *யாதானு மோர்ராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்* என்றும் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்மபுத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்யகரணாதிகளையும் தத்கார்யமாய் வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், *வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தழுந்தார்* என்று தந்நிஷேத வாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார கர்தம மீறுகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸாரஹேது பூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம் ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும; *தாமரையுந்தித்தனிப்பெருநாயக* என்று தொடங்கி, *எம்பெருமாமாயன்* என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயண பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதியுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும், *தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கொல்* என்றும், *ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவென்றுயாந்தொழ விசையுங்கொல்* என்றும், அந்த பதத்தில் சதுர்த்த்யர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாசிரியம், ப்ரக்ருதி பரத்யயாம்சங்களாலே தது பயப்ரதிபாதகமான த்ருதீய பதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும், இரண்டு ப்ரபந்தமும் திருமந்த்ரத்தோடே சேரும். *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்று உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி என்னை யகற்றப்பார்க்கிறுயோவென்கையாலே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையையும், *வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றுனையே மனத்துக் கொண்டு* என்று *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்கிற மாநஸாத்யவஸாயரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும் *சீரார் மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் வானேரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்* என்றும், *எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து-வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான்* என்றும், *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்று உபாயபூதன் பண்ணும் ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும் *வானேமறி கடலோ* என்று தொடங்கி * வன்துயரை-மருங்கு-கண்டிலமால்* விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து என்கையாலே 'நானும் வேண்டா நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிற ணிஜர்த்தத்தையும், *அடர் பொன்முடியானை* என்று தொடங்கி *யாதாகில் யாதே இனி* என்று 'இனி கர்மமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானல் நமக்கென்வரும்' என்று *மாசுசః *என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும் சொல்லுகையாலே உபாயப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமச்லோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்களென்றபடி.

210. சரமப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியின் த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேணுபபாதிக்கவேண்டுகையாலும் தத்விஷயமாகத் தம்முடைய திருத்தமையனார் பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம் முன்பேயிட்டருளுகையாலும் அதிலே தர்சிப்பித்து விடக்கடவோமென்று (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிறார்.

த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே. 210.

அதாவது—திருவாய்மொழி, பத்துப்பத்தாலும், ச்ரியః பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்தத்தையும்

ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே யென்கை.

அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். 'அகில ஜகத்திதாநு சாஸநபரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸர்வேச்வரஸர்வஸ்வமாய் நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம், பத்தர்த்தத்தை ப்ரதி பாதிக்கிறது. அதாகிறது—ச்ரியః பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோகசரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீதத்வல்லப ருடைய நிகிலாத்மகைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள் ; ஈத்ருசார்த்த விசேஷப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌரு ஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த் தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள். அதில் முதல்பத்தால் *மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்* என்றும் *மலராள் மைந்தன்* என்றும் *திருமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *திருவின் மணாளன்* என்றும் *பூமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *மைந்தனை மலராள் மணவாளனை* என்றும் ச்ரிய; பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாம்பத்தால்—*எம்பெருமான் நாரணற்கு* என்றும் *எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே* என்றும் *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்* என்றும் நாராயணத் வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, மூன்றாம்பத்தால்—*நாண்மலராமடித் தாமரை* என்றும் *அங்கதிரடியன்* என்றும் *அவன் பாதபங்கயம்* என்றும் *அன்று தேர்கடவியபெரு மான் கனைகழல்* என்றும் *மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்* என்றும் நாராயண னுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, நாலாம் பத்தால்—*இலங்கை நகரம்பெரியுய்த்தவர்* என்றும் *வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும் *வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே* என்றும் *மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக* என்றும் *பிறந்தும் செற் றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்* என்றும் *நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழிய* என்றும் *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து—கூட்டரிய திரு வடிக்கண்கூட்டினை* என்றும் *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்றும் *உய்வுபாயம் மற் றின்மைதேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத் வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. அஞ்சாம்பத்தால்—*தமியேனுக்கருளாய்* என்றும் *ஆரெனக்கு நின்பாதமேசரணாக* என்றும் *உன்னாலல்லால்* என்றும் *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும் *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்றும் தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விஸ்ரம்பம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; ஆறாம்பத்தால் *திருமாமகளிருந்தாம்மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும் *ஓசிந்த ஒண்மலராள் கொழுநன்* என்றும்* என்திருமார்வற்கு* என்றும் *கோலத்திருமா மகளோடுன்னை* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாம்பத்தால்—*கன்னலேயமுதே* என்றும் *கொடியேன் பருகின்னமுதே* என்றும் *அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே* என்றும் *திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனே* என்றும்* இவ்வேழுலகையின்பம் பயக்க* என்றும் கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசயபோக்யதை ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. எட்டாம்பத்தால்—*அடியனேன் பெரியவம்மானே* என்றும் *விண்ணவர்கோன்தங்கள் கோனை* என்றும் *அமர்ந்த நாதனை* என்றும் *மூவுலகாளி* என்றும் *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* என்றும் ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, ஒன்பதாம்பத்தால் *பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்றும் *நின்தீர்த்த வடிமைக்குற்றேவல்* என்றும் *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்றும் *கொடுவினையேனும் பிடிக்க* என்றும் *உறுவதிது வென்றுனக்காட்பட்டு* என்றும் *ஆட்கொள்வானொத்து* என்றும் *நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய்யப் புகுந்தேன்* என்றும் நித்ய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. பத்தாம் பத்தால்—*துயர் கெடும் கடிது* என்றும் *கெடுமிடராய* என்றும் *எழுமையுமேதம் சாரா* என்றும், *தீரும்நோய் வினைகளெல்லாம்* என்றும் *இப்பிறப்பறுக்கும்* என்றும் *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின் புறுதும் எம்பெண்மையாற்றோம்* என்றும் *பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்* என்றும் *பிறவித்துயர் கடிந்தோம்* என்றும் *விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்* என்றும் *அமராவினைகளே* என்றும் *கடுநரகம் புகலொழித்த* என்றும் *பிறவி கெடுத்தேன்* என்றும் *தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்* என்றும் *அந்திதொழுஞ் சொல்லு* என்றும் *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷநிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இப்படி ச்ரியஃபதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷநிபர்ஹண பர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணார்த்திகளாய் அநந்யோபாயராயிருக்குமதிகாரிகளுக்கு, காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் போகஹேதுவாகவும் ஈச்வரப்ரீதி ஹேதுவாகவும் யாவச்சரீரபாதமநுஸந்தேயம்' என்றருளிச்செய்த இப்ரபந்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களருளிச் செய்து வைக்கையாலே, ஸ்வப்ரபந்தத்தில் வக்தவ்யாம்சத்தை தத்ப்ரபந்தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து, ... (210)

211. ஆகவிப்படி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கிற திருவாய்மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களருளிச் செய்யும் அர்த்தயோஜனைகளை யருளிச்செய்கிறார் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கரு வீடு சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மாவொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்த லக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும். 211

அதாவது—மந்த்ரச்லோகங்களில் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாப்போலே, பூர்வப்ரபந்தத்ரயத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச்சாயையாலே அந்வயரூபேண ஸ்வாநுபவ

முகத்தாலே பரத்வத்தில் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *உயர்வறவுயர்நலமும், இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *திண்ணன்வீடும், மோக்ஷப்ரதத்வ கதநத்தாலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *அணைவதரவணையும், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *ஒன்றுந்தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பரஸ்வரூபம்; பகவச்சேஷத்வத்திலும் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த *பயிலுஞ் சுடரொளியும், சேஷத்வபஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வ்யதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த *ஏருளுமையிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய் ப்ரக்ருதேః பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த *கண்கள் சிவந்தும், அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *கருமாணிக்க மலையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் ஸ்வஸ்வரூபமும்; பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பற்றுகைக்குடலான அஹங்காரமமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்ற * வீடுமின்முற்றவும், அஸேவ்ய ஸேவை த்யாஜ்ய மென்ற * சொன்னல் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்ய மென்ற * ஒருநாயகமும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்ய மென்ற * கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் விரோதிஸ்வரூபமும்; *நோற்ற நோன்பிலேன்* என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக*ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்ற *நோற்ற நோன்பும், *களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று அநந்யகதித்வ பூர்வகமாக *கழல் களை வையே சரணாகக்கொண்ட* என்ற *ஆராவமுதும், *வைகலும் வினையேன் மெலிய* என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னாக,* நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்ற *மானேய் நோக்கும், *எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்ற * பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய் மொழியாலும் உபாயஸ்வரூபமும, *தனக்கேயாக* என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த *எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணுமென்று பாரித்த* ஒழிவில்காலமும், அதுதான் பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகவேணுமென்று மநோரதித்த *நெடுமாற்கடிமையும், அதுதன்னில் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொன்ன *வேய்மருதோளிணையுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாகக்கொண்டு, இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து, மற்றையெண்பது திருவாய்மொழியாலும் அதுதன்னையே விஸ்தரிக்கையாலே, அர்த்த பஞ்சகத்தையும் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும்,—*மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டுகையாலே அவ்வைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேயமென்றும்,—*தொழுதெழென் மனனே* *விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன்* *மேலைத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்* என்று சொல்லப்படுகிற *பத்தாஞ்ஜலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ வாதித்வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், *விபந்யவః* என்கிறவவர்களைப்போலே, *சொற்பணி செயாயிரம்* என்று சொல்லப்படுகிற வாசிக வ்ருத்தியாலும் அவ்விரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு உபேயமொன்றையுமே இதுக்குப்ரமேயமென்றும் சொல்லு மென்கை.

(இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது *இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், ப்ராப்யனான வெம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான

ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில: அவசிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்—என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம். உபாயோ பேயங்களிரண்டையுமிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது—இவையிரண்டுமே ப்ரதாநப்ரமேயம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னுனென்கைக்காக ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும், உபாயபூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னுரென்கைக்காக பரஸ்வரூபமும், உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்யமாயிருக்குமது இன்னதென்கைக்காக விரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லுகிறவித்தனை யென்று நினைத்து. உபேயமொன்றுமிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது "இவற்றிலுத்தேச்யம் பலம். ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது" என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரதாநம். மற்றை நாலுஞ்சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் ததாச்ரயத்தையும் தத்விரோதியையும் அவ்விரோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக்கைக்காக வாகையாலே தச்சேஷமாகச் சொன்ன வித்தனையென்று நினைத்து. ... ... (211)

212. இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்கிறுர் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம்தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வர பந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக ததீயாபிமாந உபதேச விஷய அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம். 212.

அதாவது—*ஓரெழுத்தோருரு* என்னும்படி திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய* என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே, *இமையோர்தலைவா* என்றும், *அயர்வறுமமரர்களதிபதி* என்றும் ஸூரிஸேவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும், *அடியேன்* என்றும் *என் மனனே* என்றும் சேஷபூதமாய் பரிசுத்தாந்தஃ கரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும், *மயர்வு* என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் *உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும *மதிநலமருளினன்* என்றும் லோகரக்ஷுணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாயஸ்வரூபத்தையும், *செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றும் *தொழுதெழு* என்றும் சேஷிவிஷயத்தில் கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்று பல ஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச சொல்லுகிறவளவில், உத்பத்தி விநாசாதியோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்திலாத்மஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்காமமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமுமென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும். விப்ரதிபத்திஹேதுத்வம் ஸம்ஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூபதிரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம் *இனியாமு

ருமை* என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம் ஸோபாதிகத்வம் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் முதலான ஸ்வபாவங்களும், *இமையோர் தலைவா—அடியேன்* *அதிபதி—அடிதொழுது* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தமும் *உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும் ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரனுடைய ரக்ஷணக்ரமமும், *உயர்வறவுயர் நலம்—துயரறு சுடரடி* *இமையோர்* அயர்வறுமமரர்கள்* என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளை முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும், *நின்று கேட்டருளாய* *தொழுதெழென்மனனே* என்று நெஞ்சுபோலே பவ்யனை வீச்வரனும் அப்படி பவ்யராவாருமுபதேச விஷய மென்னுமதும், *நலமருளினன்* என்று பக்தியைத்தந்தா னென்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டன வென்கை. (அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும்) என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. ... (212)

213. அவிக்நபரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து நிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதிலுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்கார ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு. 213.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* என்கையாலே வஸ்துநிர்தேசமும், *தொழுது* என்கையாலே நமஸ்காரமும். *எழு* என்கையாலே ஆசீஸ்ஸு முண்டென்றபடி. இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன்றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத்திருத்தக் கோலுகிறஸர்வேச்வரன் நினைவாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே இம்மங்களா சாரங்களும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனையாகையாலேயாய்த்து, “அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன” என்னுதே உண்டென்று விட்டது. (213)

214. இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரயோஜநத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

சாதுசனம்நண்ணு மயர்வறமாசறுக்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தராவர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும்உடைந்து ஏற்றரும்வானின் தாளின்கிழடிக்கிழ் இன்பக்கதிபயக்கும் ஊநிபுக் தழுவுலகுமுருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்துஜ தோற்றம்போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம். 214

அதாவது—*சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு* பரித்ராணாய* இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாக அவன் அவதரித்தாப்போலே, இதுவும், *நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த* என்று பகவத் ப்ரதிபக்ஷபூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத் பக்திபரான

தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்த தென்றும் * மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்கும்* என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி *தெருள் கொள்ளச்சொன்ன வோராயிரம்* என்றும் *தூய வாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்; *அடிமை யறக்கொண்டாய்* என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமாபோலே, இதுவும் *உரிய தொண்டராக்குமுலகமுண் டாற்கே* என்று ததநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்; *நோய்களறுக்கும் மருந்தே* என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாமாப்போலே இதுவும், *உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்* என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்; *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு* என்று ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே இதுவும், *வானின் மீதேற்றியருள்செய்து* என்று பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமென்றும்; *தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து* என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம்போல திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, இதுவும் *அருளியடிக்கீழிருத்தும்* என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துவைக்குமென்றும், *இன்பக்கதி செய்யும்* என்கிறபடியே அவன் தன்னோடேக்வயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், *எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்* என்று ஸ்வாந்வித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; *ஊடு புக்கெனதாவியையுருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை* என்கிறபடியே அவன் தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும் *என்றும்; *ஊற்றின் கண்நுண் மணல்போ லுருகாநிற்பர் நீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாக்குமென்றும், இப்படி அவனோடு ஸாம்யமுடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய *பத்தினுய தோற்றம்* என்கிற பத்தவதாரம்போலே *தோற்றங்களாயிரம்* என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தையுடைத்தாகையாலே அவன்தான் லோக ரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்தவதாரமாயவதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துப்பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து ... . (214)

215. இனி இப்பத்துக்களையும் இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாசுரங்களில் ஸாபிப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஐந்திநோடு) என்று தொடங்கி.

ஐந்திநோடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம். 215

அதாவது — முன்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்தும் பின்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐந்திநோடைந்தும் வல்லார்* என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒரு பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஒன்பதோடொன்றுக்கும்* என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேர வொரு கருத்தாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையு மொருபத்து* என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்ன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே நூறு நூறாகச்சொன்ன ஆயிரமென்றும், *பத்து நூற்றுளிப்பத்து* என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துக்களைப் பிரித்துச் சொன்னதும், *தெரியச்சொன்ன வோராயிரம்* *மிக்கவோராயிரம்* *அவாவிலந்தாதி

களாலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும் பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்துக்கும்சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத் தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை. .... (215)

216. இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசபரமான ஒரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாந மாய் அவ்வோபத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து. 216.

அதாவது—பாட்டானால் க்ரியையோடே தலைக்கட்டவேண்டுமாகையாலே பாட்டுக்கள்தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாப்போலவும் ஒரொரு திருவாய் மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றுப்போலே தனித்தனியே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான நிதாநம்சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாப்போலவும், நூறு பாட்டுக்கு பரோபதேசபரமான பத்துப் பாட்டு ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதாநம் சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்பர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பரோபதேசமான பத்துப்பாட்டிலே தாத்பர்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. *பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்* என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூத குண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம் பண்ணும்படி யிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌலப்ய ப்ரயுக்தமான குணவிசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால் புஜித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாமையாலே *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவ தென்றுகொலோ* என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே பகவத் குணங்களிலே மூட்டித்திருத்திக் கூட்டிக்கொள்கை தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே. ... (216)

217. இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்பர்ய மேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (பகவத்பக்தபரங்கள்) இத்யாதி.

பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள். 217.

அதாவது—*பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழி கள் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* என்கிற விதிக்கு ப்ரயாஜாதிவிதிகள் சேஷமாய், அவற்றினுடைய அநுஷ்டாநத்தோடே அது பலபர்யந்தமாய்த்தலைக் கட்டுமாபோலே, *திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* *நலமந்தமில்ல தோர் நாடுபுகுவீர் பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே* என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோடொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே பகவதாச்ரயணவிதிக்கு சேஷங் களென்கை. அத்வா, பரோபதேசபரமான விதில் பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களை யும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத் பக்த பரங்கள்) இத்யாதி. அதாவது—பகவத் பரங்களாயும் தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வவகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவை யும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை. (217)

218. இப்படி பத்துத்தோறுமுள்ள வர்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களைப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்திபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்தபலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து ஸாதநபலோபகாரக்கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சநபலப்ராப்தி மரணாவதியாகப்பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார். 218.

அதாவது—ஸர்வஸ்மாத் பரனாய், அந்த பரத்வப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரண பூதனாய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள்போலன்றிக்கே உபாதாந காரணமும் தானே யாகையாலே கார்யபூத ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனாய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்திபோலன்றிக்கே அந்தராத்மதயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காருணிகனாய், இப்படி க்ருபாவானாகையாலே ஸர்வ சரண்யனாய், சரண்யக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரணத்துக்கீடாம்படி ஸர்வசக்தியுக்தனாய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய னாகையாலே ஸத்ய காமனாய், அந்த போகங்களில் அந்யபரனாயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலேயுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனாய், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனாய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாந ப்ரதாநமுகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அத்தாலே தத்விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வவேதநத்தில், *மறப்பனோவினி யானென்மணியை* என்கிற படியே விஸ்ம்ருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நின்செம்மாபாத பற்புத் தலை சேர்த்து* என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை *வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக *ஐங்கருவிகண்டவின்பம்-சிற்றின்பம்-ஒழிந்தேன்* என்று அந்யபுருஷார்த்தங்களில் ருசியைத்தவிர்ந்து, அந்த இதரவிஷய விரக்திக்கு பலமான பகவத்விஷயராகம் *கழிய மிக்கதோர் காதல்* என்னும்படி அதிசயித்து அந்த நிரதிசயப்ரேம பலமான விளம்பாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே *அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று உபாயவரணம்பண்ணி, அந்த ஸாதநபலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத் தேடி, அவ்வாத்மவஸ்து ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது-எதுவு மொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ப்ரத்யுபகாரம் காணுமல் தடுமாறி, அந்த

க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக *தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை *நின்ற வொன்றையுணர்ந்தேன்* என்று தேஹாதிகளில்விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு அநந்யார்ஹமாயிருக்கு மென்றறிந்து, ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத்ப்ராப்தியை *மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித்தருகிறேனென்று *அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று, இப்படி ப்ராப்திகாலமணித்தானதுக்கு பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே, அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்றும் *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்றும் பரமாப்தனானவவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப்பிறரறிந்து வாழும்படி முதல் பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறாரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனான வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலரு மறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப் பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்று பத்து நிகமநத்துக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. .... (218)

மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்வஜ்ஞாநத்தையுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் தத்த்யாக ப்ரகாரத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும் தத்பஜந ப்ரகாரத்தையும், பஜநாலம்பநமான மந்த்ரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவவனுடைய ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராதத்தை, ஆச்ரயண ஸௌகர்யம், ஆர்ஜவம், ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வம், பரபக்திபரிகணனைக்குக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்யமாகிற குணங்களை தர்சிப்பியாநின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸௌகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தையும், பஜநோபக்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன்விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு அவன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளினாப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

[1] பரபரனாய்நின்ற வளவேழ்வைப்பாமவையுளும்பர்வானவரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோவென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர் [3] சுடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயானுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி [4] வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து, [5] எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி [6] நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்தி கணைநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு [7] எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம்மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில். 219—1.

[1] (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) *வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்* ஆய்நின்றபரன்* *வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை* வைப்பாம் மருந்தாம்-நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்* *அவையுள் தனிமுதல்* *உம்பர்வானவராதியஞ் சோதி* *அயர்வறு மமரர்களதிபதி* என்று ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதிகர்த்ருத்வத்தாலும், உபயவிபூதி யோகத்தாலும் உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலும் ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்தாலும், அபரிச்சேத்யாநந்த யுக்ததையாலும் ஸர்வசரீரிதயா ஸர்வ சப்தவாச்யத்வத்தாலும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தாலும், நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணாநின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைய னாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன். (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி) *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்* என்று ஸ்வகேவல க்ருபையாலே ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து *சார்ந்த விருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால்மனம் வைக்கத்திருத்தி *என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி இவரோடு பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் பாஹ்யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்றவளவிலும், தன் சீலத்தைக்காட்டி யிவரைமீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சைவைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத்திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி.

[2] (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) *மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு**நல்கியென்னைவிடான்* *மறப்பற வென்னுள்ளேமன்னினான்* என்கிறபடியே இவர் இன்னமும் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசயஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும்மறக்கவொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருக்க, (அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) *பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்* *தூயவமுதைப் பருகிப் பருகியென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* *எம்பிரானையென்சொல்லி மறப்பனோ* என்று குணகுண நிரூபணம்

பண்ணுதே பூமிப் பரப்பையளந்த பரமபோக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ் மரியேன், நிரதிசயபோக்யனானவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சர்யமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப்பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனானவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்ப தென்னும்படி, ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி கலசாத தத்வஜ்ஞா நத்தை யுடையரானவர்.

[3] (சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநு பவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) *சுடரடி தொழுதெழென்மனனே* *எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே* *நெஞ்சமே நல்லை நல்லை* *மலராள் மணவாளனைத்துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்* *கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று* *நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார் கொடான் நெஞ்சமே சொன் னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத் தைப் பண்ணியுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே நமக்கு உபகாரகனானவனைத் தொழப்பாராய். நெஞ்சே நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் ச்ரிய:பதியானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்தபடி கண்டாயே; தொழச்சொல்ல லாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச்சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப்பெறில், அநாதிகாலார்ஜிதமான கர்மம், விஷயப்ராவண்யம், ப்ரயோஜநாந்தரச்ரத்தை ஸாதநாந்தரஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேர விட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச சொன்னேன் என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநு பவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலும், *ஏகஸ் ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத* என்கிற படியே தனியநுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதா ரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொறுத பரமக்ருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரி களுக்கு மாகவேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து,

[4] (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ர மத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து) *வீடுமின் முற்றத்திலே *வீடுமின் முற்ற வும்* என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் *நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து* என்று அதினுடைய பரித்யாகக்ரமத்தையும் *வீடுடையான்* என்று உபா தேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் *எல்லையிலந்நலம்* என்று அவ்வஸ்துவினுடைய குணத்தையும், *வீடு செய்மினே* *இறை சேர்மின்* *இறைபற்று* *திண்கழல்சேர்* என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், *வண்புகழ்நாரணன்* என்று அந்த ஸமர்ப்பணரூபபஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தோடே யுப தேசித்து,

[5] (எளிதாகவவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் 'அதீந்த்ரியன்' என்று இறாயாதபடி *பல பிறப்பாய்—எளிவருமியல்வினன்* என்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார முகத்தாலே அவர் களுக்கு ஸௌலபனாய், (பிழைகளை ஸஹித்து) ஆச்ரயணதசையில் ஸௌலபனாய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே *என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்னும்படி அபராதஸஹனாய், (புரையறக்கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாதவளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தாங்களே அகல்வாரையும் *திசைகளெல்லாம் திருவடி யால் தாயோன்-தானோருருவனே* என்று தன்குணத்தைக்காட்டி அணுகப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானாய், (அல்பஸந்துஷ்டனாய்) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுகக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆச்ர யணமரிது என்னாதபடி இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாகை வேண்டாத பரிபூர்ணனாகை யாலே *புரிவதுவும் புகைபூவே* என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்

கும் ஸ்வாராதனுய். (அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னுதபடி அம்ருதத்தையே ஔஷதமாக்குமாபோலே, *தூய வமுதைப்பருகிப்பருகி யென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* என்று நிரதிசய போக்ய னை தன்னுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே, மிகவுமினிதாயிருக்கிறவற்றையே ஸம்ஸார வ்யாதிபேஷஜமாக்கி,

[6] (நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து) இனிதாயிருக்கு மாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னுதபடி இவர்களைத் தன் நினைவிலே பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, *நீர்புரைவண்ணன்* என்று மேட்டிலே நீரை விரகாலே யேற்றுமாப்போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனுக நியமித்து. (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) இப்படியானுலும் குளப்படியிலே கடலைமடுத்தாற் போலே அஸாத்ம்யமாகப் பரிமாறுமோ வென்னுதபடி, *என்னுடைச்சூழலுளான்* என்று தொடங்கி *உச்சியுளானே* என்னும்படி ஸாத்மிக்கத்தன்னை யனுபவிப்பித்து. (பக்திகணைகளுக்கொக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிக்கைக்கீடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல் ப்ரேமாநுகுணமாகவோ செய்வதென்னுதபடி *கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்* என்று பரமபக்திக்கும் பரிகணைக்கு மொக்கவந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவனுனவனுடைய பஜநத்துக்கு.

[7] (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமை யாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயண மாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும். *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* அமுதிலுமாற்றவினியன்* என்கிறவன் தன்னைப்போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பலஸித்தியிருக்கும் படியென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனுயதரும்) *அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும்* *தருமவரும் பயனுய* என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் நிச்சேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களையும் தரும். பஜித்தாலன்றே தருவது, பஜநவிரோதிகளும் குவாலுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) *நாளுநின்றடுநமபழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும்* என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரூரமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனுல் பஜநோபாயமேதென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமல மறவுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று) *பிணக்கற* என்று தொடங்கி *அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்யஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க்கத்தை யதா நிரூபணம் பண்ணியருளிச்செய்த நிரவதிக வாத்ஸல்யயுக்தனுய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணனை க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:* என்றும், *மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்றுமருளிச் செய்த பக்தி மார்க்கத்திலே நின்று,* நும்மிருபசையறுத்து* என்றும் *மனனகமல மறக்கழுவி* என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து 'இவனே அவர்களோ ஆச்ரயணீயர்' என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸ்ஸினின்றும் ஸவாஸநமாகப்போக்கி, *அவனுடையுணர்வு கொண்டு* என்று தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, *நன்றென நலஞ்செய்வது* என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று. (தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறுர் முதற்பத்தில்) அதாவது ஸர்வேச்வரன் தமக்கு மயர்வறமதிநலமருளினுப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளையுபதேசித்து பகவத்பஜநத்திலே மூட்டுகிறுர் முதற்பத்தாலென்கை. (219)

220. இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதனை ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனாலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணு மென்றாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனாய் அந்தப்ரீதி இவரொருவரளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயனானவவனுக்குக் கீழுக்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, தததநுகுணமான வசநப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக மோக்ஷப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தினுடைய ரஸமும் முன்னாக விதிக்கிற ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாக க்ஷேத்ரவாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறாரென்கிறார்.

[1] சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, [2] உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல்மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனவைவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வாதீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி, [5] புலனைந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸாதநதுக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணோபாஸநத்தை [6] மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கிழ்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமைகெடாமல்செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கிர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம்பத்தில் 220 – 2.

[1] (சோராதமூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன்) *சோராத வெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்தனி முதலாய்* *எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்* *பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்* என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுண விசிஷ்டவேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்ய விபூதியில் இச்சாவிசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்ருதாசிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்தமுக்த நித்யரூபமான சித்த்ரயத்துக்கும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருதகாலரூபமான அசித்த்ரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன் (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) *அறியாதன அறிவித்த* என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசததமமாக

வறிவிக்க, *அடிமை யடைந்துள்ளந்தேறி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) *தூமனத்தனாய்* மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோ பன்* என்று மோக்ஷைகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அந்த:கரணத்தை யுடையராய் அவ னுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி கீழில்பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு பலம் மோக்ஷமாகையாலே *களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப் புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று ப்ராக்ருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ க்லே சங்களும் ஷட்பாவவிகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூப மான விக்ரஹத்தையுடையோமாய், நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடப்பெறுவதெப் போதோவென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

[2] (உபராமலாவி சேர்ந்து) *உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து* என்கிற தாபமாறும்பண் *அந்தாமத்தன்பு செய் தென்னாவிசேரம்மானுக்கு* என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பசுடி னும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செய்து, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாய்ச்சு வாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகஸம்ச்லேஷத்தைப்பண்ணி, (சிக்கெனப்புகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத்தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிக்கென-புகுந் தான்* என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல்நின்றும் பிறிகதிர்ப் பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புகுந்து. (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறின ரென்ன வாழ்வித்து) *எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியாவெங்நரகத் தென்றும் சேர் தல் மாறினர்* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராந் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழேழு பிறப்பும்-கேசவன் தமர்-மாசதிரிது பெற்று நம் முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என் னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகுகிற படியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம் பந்தி பரம்பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துந் துயரில்லா வீடு* *கெடலில் வீடு* *எம்மாவீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்தகந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக்கென்று, தரில் அந்த மோக்ஷம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோக்ஷம் தரப்பார்த்ததாகில் *நின் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்தொல்லை—அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே* என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புற வாய் ச்யாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான என் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும். சேஷி யான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனக் கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* என்றும் உபயஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகுணமாக நிஷ் கர்ஷித்தவர்,

[3] (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆச்ரயணீயனை வனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவன வான. (ஸகலபலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனணைவதென்று வெளியிட்டு) *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத் வம், *தேவு மெல்லாப்பொருளும்—கருத்தில்—வருத்தித்த மாயப்பிரான்* *ஆக்கினுன்

தெய்வவுலகுகள்* என்று ஸர்வகாரணத்வம், *ஆழியம்பள்ளியாரே* என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயித்வம், *பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து* என்று ச்ரிய:பதித்வம்; *கண்ணன்கண்* *கோபால கோளரியேறு* என்று அவதார ஸௌலப்யம், ஆதிசப்தத்தாலே *தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம், *ஏழுலகுங் கொள்ளும்* *வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்* என்று அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் என்கிறவிவற்றை, *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணைவதரவணைமேல்* என்று சேஷசாயித்வம், *பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று ச்ரிய:பதித்வம் *இருவரவர் முதலுந்தானே* என்று காரணத்வம் *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யம், *வீடுமுதலாம்* என்று ஸகல பலப்ரதத்வம், ஆதிசப்தத்தாலே *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்* என்று மோக்ஷோபாயத்வம் *ஆனையிடர் கடிந்த* என்கிற ஆபத்ஸகத்வம். *மூவுலகும் காவலோன்* என்கிற ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்கிறவிவற்றை *அணைவதரவணையிலும் ப்ரகாசிப்பித்து. அன்றிக்கே, *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று மோக்ஷப்ரப்ருத்யசேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனு யென்கையாலே ஸகல பலப்ரதத்வத்தையும் *மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க* *கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த* *தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்ததிசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினுன்* என்று காரணத்வத்தையும் *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணைவதரவணை மேல்* என்றும் *பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்றும் *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்றும் அடைவே சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யங்களையும், ஆதிசப்தத்தாலே *வீடுமுதலாம்* என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்—பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று முமுக்ஷூபாஸ்யத்வத்தையும், *அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டென்னவுமாம். இந்த யோஜனை இதன் பட்டேறலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்ததுக்குச்சேருவது, முற்பட்ட யோஜனையில். *ஆழியம் பள்ளியாரே* என்று சேஷசாயித்வம் லக்ஷணையாலே கொள்ளவேண்டுகையும், *வீடுமுதலாம்* என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறத்தை ப்ரகரணவிருத்தமாம்படி மோக்ஷாதிபுருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகலபலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவ ரெண்ணினவடைவுக்குச்சேர இரண்டு திருவாய் மொழியிலும் சொல்லப்போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு,

[4] (கள்வாதீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) *கள்வா* என்கிற பாட்டிலே 'அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி நின்றாயேயாகிலும் எங்களுக்குக்காரண பூதனை சேஷி நீயே' என்று தேவதாந்தரங்களில் தலைவரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளே தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கைக்குப் பெரிய திருவடியை மேல்கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடாநிற்பர்களென்று அவனே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்னுமிவ்வர்த்தத்துக்கு தேவதாந்தரங்கள்வசநத்தையும், *தீர்த்தனுலகளந்த* என்கிறபாட்டிலே ஓரஸ்த்ரலாபத்துக்காக புஷ்பாதிகளுங்கொண்டு ருத்ரஸமாராதநம் பண்ணப்புகுகிற அர்ஜுநனைப்பார்த்து 'அந்த புஷ்பங்களை நம்காலிலே பொகடு' என்று க்ருஷ்ணனருளிச்செய்ய, அவனும் தீர்த்தபூதனானவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாற, *பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ரபுஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருதநிச்சிதார்த்த:* என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸஜாதீயமானவற்றையன்றிக்கே அவைதன்னையே பாடேபக்கேயன்றிக்கே ருத்ரன் தலைமேலே ஆப்தவாக்யத்தாலன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்து *ஸது பார்த்தோ மஹாமநா:* என்கிறபடியே பேரளவுடையனானவன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்றாராயும்படியிருந்ததோவென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையுங்காட்டி,

[5] (புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதநது:க்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணோபாஸநத்தை) *புலனைந்து* என்கிற பாட்டிலே ஆச்ரயணத்திலிழி

கிறவர்களுக்கு த்யாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராவண்யமும், ஸாத நத்தில் ருசியும் விளையும்படி, *புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச் சின்ந வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியவச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத் வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துஃக்கமும்; *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திரு நாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோக்ஷத்தினுடைய வாநந்தமும், *பலமுந்துசீரில் படி மின்* என்று *ஸூஸூகம் கர்த்தும்* என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலதசையிற்போலே ஸாதநதசையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோளென்கையாலே ஸாதநத்தினுடைய ரஸம் முன்னுக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸூர வர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி செற்றவனுகையாலே ப்ரபலப்ரதிபந்த கங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங் கோளென்று விதிக்கிற *தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்* என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர் கதமான அபஹத பாப்மத்வாதிகுணேபாஸநத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடா மல்) *சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து *திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்கி, *வல்வினை மூழ்கி *நரகமுந்தி *கீழ்மை செய்து *வலங்கழித்து *சூதென்று களவும் சூதும் செய்து *கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதி யான இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித்தறைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பச்யதோஹரனுய் க்ருத்ரிமனுய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே. (செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிரு ரிரண்டாம்பத்தில்) அதாவது—*பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம் * என்றும் தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த் தவ்யமான *மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே* போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே* என்கிற க்ஷேத்ரவாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் *தொழக்கருதுவதே* என்கிற அஞ்ஜலி, *வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே* என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிருர் இரண்டாம் பத்திலென்கை. ... (220—2)

221. மூன்றும் பத்தால் *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்* என்கிறபடியே கார்யபூதசேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனு யிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனுன ஸர்வேச்வரன் கீழில் பத்தில் இவருபயாநு குணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப் பண்ணுவிக்க; இவருமநுபவித்துத்தரித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப்பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்திலெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிருபகமான பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்றுசைப்படும்படி சேதந ஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணருமாய் பகவதநுபவத்துக்குத்தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்த யுக்தரானவர், 'புண்டரீகாக்ஷனுய் ஸூரிஸேவ்யனுனவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப்போமோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக்கைவாங்காமல் மேல்விழுந்தாச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத் தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌ

லப்யத்தையுபதேசித்து அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை
யொழிய இதரஸ்தோத்ரத்திலே தாழவிழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம், ஆனபின்பு நீங்கள், ஸகல
பலப்ரதனுமாய் ஸாம்யாபத்திப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமான வடிமை
யைச் செய்யுங்கோளென்று நிஹீநவ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து,
தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

**[1] முழுதுமாய் எங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்வில
னும் ஸர்வ வ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க்
கொள்ளும் தன்படிக்கும் [2] நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப்பிறப்
பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து
தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்
ருசமாகக் கண்டுகொள்ளென்னும் [3] ஊனமில்மோக்ஷபல
மானமுடிச்சோதியிலநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று
அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபா
வத்தைப் புகழ்ந்து, [4] சொல்லிப்பாடியேத்திப்பிதற்றி யெழுந்
தும் பறந்தும் துள்ளிக்குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடு நட்ட
மிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகளத் தம்மடியா
ரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர, [5] பைகொள் பாம்பு
போலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாடவந்த கவியன்
றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத்தாய், [6] குறைமுட்டுப் பரி
விடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்
ருதாநந்தமக்நரானவர், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமரர்
குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை
பரத்வமாம்படி [7] அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக்
காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னு
வது, வேண்டிற் றெல்லாம்தரும், தன்னாகவே கொள்ளும்,கவி
சொல்ல வம்மினென்று [8] முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு
ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்
றாம் பத்தில். 221—3.**

[1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யா
பகன்) *முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்* *ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்
தாய்* *எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற* அளவுடையைம்புலன்களறியா
வகையாலருவாகி நிற்கும்* *யாவையும் யவரும் தானாயவரவர் சமயந்தோறும் தோய்வி
லன்* என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி கார்யபூத ஸகல
சேதநா சேதநங்களையும் வ்யாபித்து *அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி* என்கிறபடியே தத்கத
தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாலே வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடி
யார்களைத்தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன் படிக்கும், *தீர்ந்த வடியவர் தம்மை* என்று
ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாகஅத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை *சன்மசன்மாந்தரங்
காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளு
மப்பன்* என்று ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே
அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்திலேகொண்டுபோய், ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தி
யைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதியாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்
டுக்கொள்ளும் சேஷியான தன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கும்.

[2] (நீதந்தமாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந் தெந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* *பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல் பிறப்பழுந்தி* *கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உன்னைப்பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதின்வழியேபோய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டு குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாயொன்றோடொன்று பிணைந் திருக்கிற கர்ம மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னாலடி யறுக்கவும் அடிகாணவு மொண்ணாதே புகுரவழி தெரியும் தொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிட்டலமாவா நின்றேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* * தொன்மாவல் வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்த்யமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங் களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல் வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் பொகட்டு* எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன்* *எங்கு வந்தணு கிற்பன்* *எங்கினித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதி யிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அதிலுண் டான அருசியோடே *காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்* என்று பகவத்குணாநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப்பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடி களின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷபூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர் படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்* என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தி லன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநு ரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு பலம் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுப விக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தந மென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்த மாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று. (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி.) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்கவேண்டுகை யாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக் கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி, அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாத்ம பாவத்தை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக் யாதிகள் ரஸவத்பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவ்வற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய், இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியைப் பேசி அவ்வநுப வத்தாலே ப்ரீதராய்.

[4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடுநட்ட மிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்துநையும் ப்ரீதியுகள) *எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி* *பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி* *முனிவின்றியேத்தி* *பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றி* *எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்* *ஏத்திக்குனிப்பார்* *தடுகுட்டமாய்* *கும்பிடு நட்டமிட்டாடி* *உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி* *நெஞ்சங்குழைந்து நையாதே* என்று வாசிக காயிக மாநஸ வ்யாபாரங்களாலே களிக்கும்படி அந்த ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தம்மடி யாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம் வளர) இப்படியுண்டான ப்ரீதி அவனளவில் பர்யவஸியாதே, *தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடி யோங்களே* என்று ததீய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் நமக்குத்தேச்ய ரென்னும்படி, *அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்த்தித்த ஸாத்யம் அவர்களோடே கூடி அவனை யனுபவிக்குமளவன்றிக்கே அவனடியாருடைய சேஷத்வத்தினெல்லையளவும்செல்ல வளர.

[5] (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற) *பைகொள் பாம்பேறி யுறைபரனே* என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவநந்தாழ்வான், *சக்ஷுச்ச்ரவா:* என்கிறபடியே ஒரு கரணத்தாலே கரணாந்தர வ்ருத்தியையும் கொள்ளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த வென்தஞ்சனே* *வாசகமே யேத்தவருள் செய்யும் வானவாதம் நாயகனே* *கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை* *கண்களால் காணவருங்கொல்* இத்யாதிகளாலே வாக்பாணி சக்ஷுச்ச்ரோத்ரங்களான இந்த்ரியங்கள் மநோவாக்பாணி சக்ஷுர் வ்ருத்திகளையாசைப்படும்படியாகையாலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யநுபவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையராய். (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத்தாய்) *வாய்கொண்டு மானிடம்பாட வந்த கவியேனல்லேன்* என்று இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய், *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு* என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முகத்தாலே தம்முடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே, *அஹம் ச்லோகக்ருத் அஹம் ச்லோகக்ருத்* என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கவிபாடுமவருமாய்.

[6] (குறைமுட்டுப்பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு கடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர்) தேச விசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்கிற குறைவில்லை. இவ்வநுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, அவன் விஷயத்திலேயானபின்பு ஏகதேசமும் என்மநஸ்ஸில் துக்கமில்லை, வகுத்த சேஷியென்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசி முன்னாக தேசவிசேஷப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூர்ணாநுபவம்பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலேனென்கிற துக்கமில்லை, இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்த வெனக்கு இனி லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை; ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனானவனைப்பற்றின வெனக்கொருதுக்கமில்லை, அகடிதகடநாஸமர்த்தனானவனைப்பற்றின வெனக்கொரு தளர்த்தியில்லை. விமுக தசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுகதசையில் அவதாரத்தாலும் ரக்ஷிக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடில்லை யென்றிப்படி *சன்மம் பலபலவில் பத்துப்பாட்டாலும் அடைவே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்தக்லேசராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகரமக்நரானவர். (செய்ய தாமரைக் கண்ணன் அமரர்குலமுதலென் றஞ்சாதபடி) *செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்* என்று தொடங்கி *எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர் தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வாதி பரத்வசிஹ்நங்களை யுடையனானவன் ஜ்ஞாநஸங்கோச ரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகன்னன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை

ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ்சாதபடி. (எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி) *எளிவருமியல்வினன்* *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று *பத்துடையடியவரிலும், *அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டவவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி.

[7] (அவனுகும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி) *நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே* என்று மாஸஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று *யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்* *அர்ச்சயஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதிঃ* என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி, (வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னுவது) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னுவதே* என்று யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவந்தான் ஒரு சிறுங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொரு சொல் சொல்லுவாராரோ வென்றவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிறவித்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) *ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணுঃ என்கிறபடியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும், (தன்னுகவே கொள்ளும்) *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை, இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப்பாழே போக்காதே வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கோளென்று.

[8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசன்நிற்க* என்றும் *தன்னுகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ்விஷயத்தைக் கவிபாடினால் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யாபத்த்யாதிகளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும் பத்தில்) அதாவது— இப்படி தம்முடைய உபதேசத்தாலே *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா* என்று நிஹீநதரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்தவிஷய ஸேவையை மாற்றி, *சாயாவா ஸத்வமநுகச்சேத்* *ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப்பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப்படாதொழிகிறதென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும் பத்திலே யென்கை. .... (221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே நிறம் பெறும்படி, *அந்தঃ ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* *சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதঃ* *சாஸ்தா சராசரஸ்யைகঃ* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன்* ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபி நிவேசம் போலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசாபலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனுக்கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்

விழவு தீரும்படி, *வைகுண்டேது பரே லோகே* இத்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திதே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்கிட்டி யநுபவித தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்யை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடைய ரானவிவர் ஐச்வர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவ ஞேடே விதல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதை யையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத்பலமும் கைகண்டிகோள் ஜகந்நிகரணுதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடை, தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டு வைத்தும் தேறமாட்டி கிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேருமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான பரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப் பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள் ; அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக் குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக பரதேவ தையும் பரமப்ரயோஜநமும்அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதே சித்து பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிருரென்கிருர்,

[1] ஈசனையீச னீசன்பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் பூர்வபோகங் களையோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்டசதிரையும் ஒரு நிலமாகக்காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்றுமுக்தபோகமாநஸ ப்ராப்திபல மான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங் களில் வைராக்யம், உன்னித்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவ அல்பாஸ் திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடுகள்ளிறைச்சி கருஞ் செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந் தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும் [6] பேசநின்ற தேவதாஜ் ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம் பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக்கண்டீர் [8] கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ர யணத்தை ருசிப்பிக்கிருர் நாலாம்பத்தில். 222—4.

[1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா)*மறுகலிலீசனை* * ஈசன் ஞால முண்டு மிழ்ந்த* *ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத்தாலே சொல்லும் படி *ஏர் கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய்*

வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான் *ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே* என்கிற கீழ்ப்பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாசவ்யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல* என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் நியமநத்திலேயாம்படி தன்னுஜ்ஞை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன் (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி* என்றடிமை செய்யப்பாரிக்கிற வளவில் ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளோபாதி ஸர்வ காலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்திலடிமையையுமாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, *பாலனாயேழுலகுண்டு* என்று தொடங்கி தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அபி நிவேசத்தாலே *ஆதியங்காலத்தகலிடங்கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமாலெய்தினள்* என்று பூர்வகாலீந போகங்களையே வாய்புலற்றும்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கநுரூபமாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக்கழித்து ஒரு போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

[2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறியபித்தாய்.) *பூவைவீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயாமேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே* என்று தொடங்கி *ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங் கண்ணி யெனதுயிரே* என்று விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அவ்வவகாலங்களிலே யுதவி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவன் என்னுடைய கரண த்ரயவ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமுமாகக் கொள்வதே! என்றிவர் தாமே யீடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோகாலங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப்பெறுதவிழவை அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே *காதல்மையலேறினேன்* என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக் கேடாக வொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக *பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறியபித்தே* என்னும்படி பித்தேறி.

[3] (தேசதூரத்துக்குக்கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையுமொரு நிலமாகக்காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்தைப் பற்ற *கோலமேனி காணவாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே* என்று உன் வடிவழகை நீ வந்தநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கேயருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலை யென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர, *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர் கண்டு* என்று நித்ய விபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாம்படி கண்டுவைத்த நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி, கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸம காலமாக்கினாப்போலே, அவ்விபூதியிலநுபவத்யையும் இங்கே யிருந்தே அநுபவிக்கலாம்படி யொருபோகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க. (வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபோக மாநஸப்ராப்தி பலமான) *வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்மேவியே* *கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே* என்று அவனைக்கிட்டி நிரதிசயாநந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக் கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்கு

பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், *உயிரினுல் குறைவிலமே* *உடம்பினுல் குறைவிலமே* என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் *கொடுவுலகம் காட்டேலே* என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து* என்று ஸமுதாயேநவும்* ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்* என்று ப்ருதக்த்வேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவல்யத்திலுமுண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவிவர்.

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளேயும்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசநঃ. ப்ராதரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபாঃ* என்கிற ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும், *குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்* என்று *தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தையும், *இறுகலிறப்பு* என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக் கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்* என்கிறபடியே அங்கோராடுங்கள்ளும்* *அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும்* *கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்* என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு *நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்* என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு *களனிழைத்து* என்று அவ்வோ தேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, *நீரணங்காடுதல் கீழ்மை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடு மதின் தண்மையையும்.

[6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளேயும்) * ததঃ க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்யசிரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி * என்றும், *தத்ர நாராயணঃ ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசிதঃ* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா ருத்ரனுலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனுய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச்சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னுல் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே ச்ரியঃபதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினுகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக்கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்நோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாமையும். அத்தைத்தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும். ஆதிசப்தத்தாலே கர்மவச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திட்ட* *விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, *யந்மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்* என்று கோல்விழுக்காட்டாலே உத்தரமாகை யன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே, லிங்க மென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமென்று கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்கபுராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறுமென்ற க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளுமாகை யாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய:. தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப் பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:* என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ்சொல்லி. (ஓடிக்கண்டீர்) *ஓடியோடி* என்று தொடங்கி. *வழியேறிக் கண்டீர்* என்று, *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந் தரங்களை த்ரிவித கரணங்களாலும் பல பர்யாயம் ததாச்ரயணத்தைச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயணபலமும் கண்டீர்கள்.

[8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிர்மாணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரத்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளியமாட்டுகிறிலி கோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், *மம மாயா துரத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்கையாலே மாயாதரணோ பாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயை யைத் தப்பப் பாருங்கோள். (ஆட் செய்வதேஉறுவதாவதென்று) *நீள்குடக்கூத்தனுக் காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸூசகமுமென்றிப் படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச் ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறாரென்கை. ... (222-4)

223. அஞ்சாம்பத்தால், கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸ்வவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தி யையும் பாகவதஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்யஸூரிகளையும் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸூரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமா ஜதர்சநமினிதாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்கு ப்ராப்யத்வரைக் கடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிறாரென்கிறார்.

[1] ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானாய் உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபராத்மராகம் [2] பேரமர்பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய்மெலிய ஊடுபுக்குவளர [3] விஷவ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில்நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து [4] தேசகாலதோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை [5] மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத்தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜனத்தை யிடுகிறுர் அஞ்சாம்பத்தில். (223-5)

[1] (ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) *ஆவாவென்றருள் செய்து* என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து* என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேருக க்ருபைபண்ணியென்றும், *கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும் * என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக க்ருபை பண்ணுமென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே* என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, *அம்மானுழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான் யானுர் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்* என்று கையும் திருவாழியுமான வழகை நித்ய ஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு அங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுனவன் எவ்வளவிலே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான நான் எவ்வளவிலே! என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும் கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைம்மை சொல்லி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல* *உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, ப்ரேமபரவசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறுரென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லாநின்று கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனுனவுன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மனஸ்ஸைத்

தவிர்ந்தென்று அவற்றை இவர் தவிரும்படி. (முற்றவும் தானாய் உன்னைவிட்டென்னப் பண்ணின விரக்திபல பரமாத்மராகம்) *என்னை முற்றவும் தானானான்* என்று இவர்க்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானாய் *இனி யுன்னை விட்டென் கொள்வனே* என்று நான் விட்டவன்றும் விடமாட்டாத வுன்னை யொழிய துராராதமாய், வருந்தியாராதித்தாலும் கிடைப்ப தொன்றில்லாத விஷயங்களைப் பற்றவோ வென்று இவர் தாமே பேசும்படி பண்ணின *கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்* என்கிறபடியே அவன் போக்யதையாலே அந்யவிஷயங்களை யடைய வுபேக்ஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்த விரக்திக்கு பலமான *பரமாத்மநி யோ ரக்த;* என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில் ராகமானது.

[2] (பேரமர் பின் னின்று கழியமிக்கு யானே யென்னவாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலியவூடுபுக்குவளர) *பேரமர் காதல்* என்று அபரிச்சேத்யமாய்ப் பொருந்தி, *பின் னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடும்* என்று பிடரிபிடித்து நின்று நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்று பார்ச்வஸ்த்தர்க்குப் பேசும்படி மிகவும் கைகழிந்து *கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே* என்று தொடங்கி, *வாய்ந்த வழுதிவளநாடன்* என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாத்யத்புத கர்மங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக்கிட்டிப்பேசும்படியாய், *உன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்* என்று அவனை யொழிய ஒருக்ஷணமும் தரித் திருக்கமாட்டாதபடியாய் *ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்* என்று விஷய போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ப்ராவண்யத்தாலே ஜ்ஞாநாச்ரயமான ஆத்மாவாதல் ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மனஸ்ஸாதலன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரமும் சிதிலமாம்படியாய், *வைகலும் வினையேன் மெலிய* என்று அந்த சைதில்யந்தான் காதாசித்கமன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், *நிறந்தனூடுபுக்கென தாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று பகவத்குணங்கள் மர்மத்திலே புகுந்து ஆத்மாவை யிடைவிடாமல் த்ரவத்ரவ்யமாக்கும்படி அபிவ்ருத்தமாக.

[3] (விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வளருகையாலும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், *ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:* என்று ஸம்ஸார மாகிற விஷவ்ருக்ஷத்தில், அம்ருதோபம பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பலத்வயமும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட் செய்வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) *ஒன்றுந்தேவிலே *மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிர்* *பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்* *தெய்வம் மற்றில்லை* *நாயகனவனே* *ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே* *அறிந்தோடுமின்* *ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே* *மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்* *உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்* *ஆட்செய்வதே-உறுவதாவது* என்று தேவதாந்தராவரத்வ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவதாச்ரயணப்ரகாரத்தையும் பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமத்தையும் தெளிய வுபதேசிக்கக்கேட்டுத் திருந்தி யடிமைபுக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், *ஆட்செய்தாழிப் பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமைசெய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, *வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்* *தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்* *தேவர்கள் தாமும் புகுந்து* என்னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரையும் த்வீபாந்தரமான ச்வேதத்வீபத்திலுள்ளாரையும், *நேமிப்பிரான்தமர் போந்தார்* என்கிறபடியே வந்த நித்யஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமான தேவர்களுடைய திரள்களை, *கண்டோம் கண்டோம்* என்று கண்ணுக்கினியதாயிருக்கையாலே கண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, *பொலிக பொலிக* என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி, (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல்கேளாத அரக்கரசுரர்போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து) *த்வப்யஸ்தி

மய்யஸ்திச* என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத வஸுரனான ஹிரண்யனையும், *ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனான ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில் திருந்தாமல்கிடந்த ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை *அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல்* என்று தேடிப்பிடித்து.

[4] (தேசகாலதோஷம்போக வெங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான்தமர்போந்தார்* *திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணாபஹாரம் பண்ணக்கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும் பகை பசி முதலான தேசதோஷமும், *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறுபடும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி, *இரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதநுபவஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவுபோகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத்வைபவமறிகைக்கீடான அளவிலிகளாகில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) *நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று அவைதனக்கு ஸ்வதஃ உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்திநிறுத்திப் புறம்பேசிலரறியில் அபஹஸிப்பாகளென்று உங்கள் நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளை, *நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

[5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று) *நக்கபிரானோடயனு மிந்திரனும் முதலாகத்தொக்க வமரர்குழாங்கள்-கணணன் திருமூர்த்தியை-மேவி-மிககவுலகுகள்தோறும்-எங்கும் பரந்தன-ஒக்கத்தொழகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை* என்று ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத்திரண்ட தேவதா ஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப்பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்றுபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்திபரோ தேவஃ* எனகிறபடியே *அரக்கரசுரர்* என்னுமதுபோய் தேவசப்தவாச்யராம்படி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருத்தினவளவன்றிகே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜ தர்சநமினிதாம்படி யவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று ப்ராப்யதசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின மேலே,* என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே* *மநஸி விலஸதாக்ஷ்ணு பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்தத்தை ப்ரகாசிபபிப்பதாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உணடாக்குகிறார் அஞ்சாம் பத்திலென்கை, ... (223-5)

224. ஆறும்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்தாச்ரயிக்குனபடியிருக்கிற ஸர்வசரண்யனான ஸர்வேச்வரன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளாம்

தமக்குத் தன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் காட்டிக்கொடுக்க அவ்வுபாயத்திலே விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடையராய் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை கடக முகத்தாலே யிவனுக்கறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிக்க அவன் ஸாமர்த்த்யத்தையநுஸந்தித்து குறுநுபவத்துக்குப் பண்ணின ப்ரபத்தியும் பலித்தவாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபண்ணுவதாகக் கோலி, ஸித்தோபாயவரணம் இதரபரித்யாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிகவசநப்ரக்ரியையாலே உபாய விரோதிகளான த்யாஜ்யாம்சங்களை ஸவாஸநமாக தத்ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படி விட்டு, விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தியோடே தமக்குபாயமாக நினைத்திருக்கும் திருவுலகளந்தருளின ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டுகொண்டு பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கவர் *பத்துடையடியவரிலே தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே சோகம் ஜநிக்கும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தம்முடைய ப்ரபத்திநிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

[1] என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியிர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் [2] அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவா லன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னுன்புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் [3] பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலே யழிய, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று —புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின [5] சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும், புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு, [6] தந்தைதாய் உண்ணுஞ் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி, [7] தளர்வேனோ திரிவேனோ நாறுகாதோ முதல்வாவோவென்னுமார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனாகக் குறள்கோலப்பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்த வன் கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசையையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை [9] இணைத் தாமரைகள்காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர், [10] பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாய ச்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்கு, [11] தந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும் பத்தில். 224-6.

[1] (என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே ஸர்வ லோகபூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) *ஏறு சேவகனுர்க் கென்னையுமுளனென்மின்களே* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுளளென்று சொல்லுங்கோளென்றும் *திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே* என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலிய புகலில்லை யென்றும், *வன்சரண் சுரர்க்காய்* என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனுயென்றும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்* என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணுநிற்குமென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய க்ருபையாலே *ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்.* என்றுவந்து சரணுகதனுன ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் ஸர்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி ஸமுத்ரகோஷம் போலே நிரர்த்தமாகாதபடியாகவும், *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று சரணுகதரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனுய் சரண்யனுன தான் சொன்ன உக்தி கண்டாதுபரியாகாதபடியாகவும் *வானவர் கோனெடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம்* என்றும், *எழுவார் விடைகொள்வாரீன்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்* என்றும், *போதறிந்து வானரங்கள்* *கண்டு வணங்கும் களிறு* என்றும் நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனுய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாம்படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷா சேஷலோக சரண்யனுன ஸர்வேச்வரன்,

[2] (அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேனென்னுன் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்கு) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம், கதிர்கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:.* என்கிறபடியே உபாயாந்தரங்களை யறியவு மநுஷ்டிக்கவு மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலே யாதல் பகவதேகபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ததேகோபாயத்வமொழிய தத்வ்யதிரிக்தோபாயாந்வயமாகாதென்று, *உன்னுலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்* என்னும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அநந்யகதிகளா மளவன்றிக்கே, *அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லேனுன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்* *என்னுன் செய்கேன்* *பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராய்* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ராயனுயிருக்கிறேனல்லேன், ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனுயிருக்கிறேனல்லேன், மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண வொண்ணுதபடி உன் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக்காணவேணுமென்னுமாசையாலே பலஹீநனுய்த்தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன் ; உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னுல் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சேர்த்தியுண்டு, முன்பு பரிகல்ப்தமான உபாயங்களொன்று மென்பக்கலில்லை; நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்று சொல்லும்படி. *மெய்யமர் காதல்* என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாதல் குணஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணுதபடியாய் திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதலென்னும்படி கீழில் பத்தில் தமக்குப்பிறந்த பக்திபூமா உண்டு—பாரவச்ய ஜநகமான பக்த்யதி

சயம், அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாந்தரத்துக்காளன்றிக்கே *களைகண்மற்றிலேன்* என்னும்படி அநந்யகதித்வமுடையரான தமக்கு. ஸமாஸத்தில் பக்தி பூமபலமென்ன வேணும், பூமாபலமென்கிறவிது பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததாமித்தனை.

[3] (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேகசிந்தையராய்) *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி தன் திருவடிகளை ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷஸாதநமாகக்காட்டிக்கொடுக்க; *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனானவன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூப மான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) *வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங்குருகினங்காள்- கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு விளையாட்டியேன் காதன்மை—கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்* என்று தொடங்கி, *ஏறு சேவகனார்க்கென்னையுமுளளென்மின்கள்* என்னுமதளவாக பெற்றன்றித்தரியாத அதிமாத்ர ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தாலே ததேகரக்ஷ்யத்வ வ்யவஸாயரஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூப பக்ஷத்வய யோகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்ரமாக ப்ராபிக்கைக்கீடான யோக்யதையுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து (விளம்பரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படியறிவித்தவளவிலும் அவன்வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணயரோஷத்தாலே, வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், *போகுநம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்றுபேக்ஷித்து அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்கிறபடியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவனோடே பொருந்தி.

[4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே) *பிறந்தவாற்றிலே அவதாராநுபவம் பெறுத விழவாலே பதற, தத்குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தாகிலும் தரிப்போமென்றிழிந்தவளவில், *நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* *பையவேநிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்* *உள்ளமுள்குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கியுண்ணும்* *ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற* என்னும்படி அவை மிகவும் சைதில்யஹேதுவாகையாலே தரித்து நின்றனுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாய்ச்சியரிலே, *என்ன குறையெனக்கு* என்று தொடங்கி, *நண்ணிநான் வணங்கப்பெற்றேனெனக்கார் பிறர் நாயகர்* என்று ப்ரீதி பூர்வகமாக அவதாரகுணசேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பலித்தவாறே. (ஸப்காரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று) இதரோபாய த்யாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்தோபாய வரணம் *ஸக்ருதேவ* என்கிற படியே ப்ராப்திக்காகவுமொருக்கால் பண்ணவேணுமென்று பார்த்து. (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ச மாக்கின பிதசித்ப்ராப்யப்ராபகாபாஸங்களை) *பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணிச. ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ.* என்கிறவசநம் *ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம்* என்கிறபடியே அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸித்தமாகையாலும், புராணவித்தமராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும்

(புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராணஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப்படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், *பிதரம் மாதரம்* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படுமம்சமாக்கின சித்வஸ்துக்களும் அசித்வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் *ஸர்வதர்மாம்ச்சவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், *மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரனோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தரஸஹசாரிகளுமாய் அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமிருப்பர்கள். ஸ்த்ரீயும் ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும் *புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ர:* என்கிறபடியே நரகதர்சநத்துக்கடியான பாபவிமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாம்படியிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள், இவனை குடிப்பழிபாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியே நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் பெருங்குடிப்பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பர்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிறார்—உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்: ரத்நங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப்படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தநதாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரகமுமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கும்.

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மயோகாத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸர்வகாமாம்ச்ச* என்று ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்யவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்யமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகபாவங்களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்நதநதாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லவுமாம். *கைவலிந்து* இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஓதுக்குகிறதிறேயுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வரணத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிகளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிந்து இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்குமுபலக்ஷணமிறே; அப்படியானவிறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது,

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) *நம்மைக்கைவலிந்து* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்* *எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே* *இன்றெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசித்வர்க்கமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன்னடையே தன்கையில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், *ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்றுபோயும். (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவற்றை, *பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ* *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* *ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளி மாமலரூதீரோ* என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடேரக்க கடகர்க்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டுக்காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு) *என்னைப்புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங்களிலே யென்னைத்தள்ளி இன்னங்கெடுக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றும், *பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ* என்று நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோமென்கிற விஷயங்கள் தமக்குக்காணில் முடிவனென்னும்படி அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே விஷயங்களைக்காட்டி என்னையும் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றும் சொல்லுகையாலே அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றைவிட்டு.

[6] (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி) *த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ.* என்கிறபடியே* தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த* என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதாபித்ராதி ஸர்வவிதபந்துவென்றும், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரகபோஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனே என்றும். *வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்துவைத்த அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும், *பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்* என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ச்ரிய:பதியினுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவேயுண்டாகாநிற்குமென்றும், இப்படி கீழ்விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னு மார்த்தியோடே) *கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பலநாளடியேனின்னம் தளர்வேனோ* *தீயோடுடன் சேர் மெழுகாயுலகில் திரிவேனோ* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ* *புணரேய் நின்றமரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ* என்று ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாய், *ச்ரியா ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப்பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனைகாலம் இப்படி அவஸந்நனாகக்கடவேன், த்ரிவிக்ரமாவதார முகத்தாலே நீயே வந்து எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள் வைத்த உன்னைக் காணவாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவேனோ! ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னையருளப்பாடிடுங்காலமின்னமணித்தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாதே ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே உன்திருவடிகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதென்றோ வென்கிற வார்த்தியோடே.

[8] (திருவிக்கிரமனுகக்குறள் கோலப் பிரானுய் அடியை மூன்றையிரந்தவன்கள்வன்க்கண்முகப்பே யகல்கொள் திசைவையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை) *லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ* என்று வஸிஷ்ட சண்டால விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌசீல்யமும் உறங்குகிற ப்ரஜையின் முதுகைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே விமுகரானுர் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்ஸல்யமும், அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌலப்யமும், *தே* என்கையாலே தன் பேருகச் செய்கைக் குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், *விபோ* என்கையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபூர்த்தியும் சொல்லுகையாலே, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலே ஆச்ரயணோபயோகியாயும் கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கையாலே, *தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்* *மாண்குறள் கோலப்பிரான்* * அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்* *மின்கொள் சேர் புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன்* என்று ஸர்வேச்வரனுய் ஆச்ரித வத்ஸலனுன தான், த்ரிவிக்ரமாபதாநம் பண்ணுகைக்காக பெருவிலையனுன வழகைச் சிறுங்கித்தநுபவிக்கலாம்படி வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, *மூன்றடி* என்றிரந்து, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யும்படி விநீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி வசீகரித்து நின்ற மஹா வஞ்சகன், *காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த* என்று நோக்குவித்யை காட்டுவாரைப்போலே இதோராச்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகரெல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே, * அகல்கொள் வையமளந்த மாயன்* *திசைஞாலந்தாவியளந்தும்* *வையமளந்த மணுளன்* *மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மான்* *ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த* *தாவிவையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்* என்று விஸ்த்ருதமாய் திக்குக்களோடே கூடின பூமியையும் உபரிதந லோகங்களையும், தென்றலுலாவினுப்போலே ஸுககரமாம்படி யெங்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைத்தாமரைகள் காண விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்தவுலகத்திலதத்தேகண்டு) *எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று* இத்யாதிப்படியே திருவுலகளந்தருளின, ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமாய் சேர்த்திபழகையுமுடைத்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ வென்று நித்யஸூரிகளுமநுபவிக்கவாசைப்பட்டு வரும்படி *அன்று ஞாலமளந்தபிரான் பரன் சென்று சேர்திருவேங்கடமாமலை* என்று திருவுலகளந்தருளின செயலாலே ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையுடையவன், அந்த ச்ரமந்தீர, விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகந்துநிற்கிற *திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்* என்று லோகத்துக்கு முக்கியாபரணமான திருமலையிலே கண்டு. (அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர்) *அகலகில்லேனிறையுமென்றலர் மேல் மங்கையுறைமார்பா* என்று புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, *நிகரில்புகழாய்* என்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமதளவாக வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யமாகிற குணங்களை அடைவே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு *புகலொன்றில்லா*, என்றும் *அடியேன்* என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ புரஸ்ஸரமாக *உன்னடிக்கீழ்* என்று *சரணௌ*என்கிற திருவடிகளையும், *அமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று *சரணம் ப்ரபத்யே* என்கிற அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே, பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ரபதநம் பண்ணினவர்.

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) *பத்துடையடியவரிலே, *பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து, *வேதப் புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு — ஞானவிதி பிழையாமே—அச்சுதன் தன்னை

மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்யஸாதந பக்தி ச்ரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே *எயதக்கூவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னுன் செய்கேன்* என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர்களுக்கு.

*[11] (தந்தனன் மற்றோர்களைகணில்ம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறாம்பத்தில்) அதாவது—*தந்தனன் தனதாள் நிழல்* *திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங்காண்மின் களே* என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பித்தார்ஆறாம் பத்திலென்கை ... ... (224-6)*

225. ஏழாம்பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ர சக்தி யோகத்தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத்தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்கு முட்படக் கொடுக்க வல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன்றிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு விஷண்ணராய் கூப்பிட்டு, தம்தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங்களைக்காட்டி யிவரைத்தரிப்பிக்க, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து. அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயொருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாக க்லேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனை உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற்றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றிருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும் என்றருளிச் செய்ய; வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே 'இனி இதொழியச் செய்யலாவதொன்றில்லை' என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழிகேட்பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவா; கீழ் தம்முடைய உபாயநிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுரநின்றவர்களுக்குத் திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம்; அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

[1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும்பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாச

விலே முறைகெட்ட கேள்வி யாக்கித் [5] தேற்றவொண்ணுத படி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் [6] பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலை யெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்பு மான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக்கேட்க, [7] ஐச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவு மென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே [8] தன்சரிதை கேள்வியாகா மல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந் தவர், [9] சரமோபாயபரரானுர்க்கு நீணகரமது, துணித்தான சரணன்றி மற்றென்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப் யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிருர் ஏழாம் பத்தில். 225-7

[1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தி யென்னுமாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) *எண்ணிலாப் பெருமாயனே* என்று எண்ணி றந்த ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், *குணங்கள்-கொண்ட மூர்த்தி யோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்* என்று ஸத்வாதிகுணநுகுணமான மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்றும், *பாலதுன்பங்களின் பங்கள் படைத்தாய்* என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைக் கல்பித்தவனேயென்றும், *ஊழிதோறூழியுருவும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்* என்று கல்பந் தோறும் ரூபநாம சேஷ்டிதங்களை வேறாகவுடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்கு மென்றும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும், *உள்ளப்பல்யோகு செய்தி* என்று திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணோபாயசிந்தைகளையும் பண்ணி நிற்றியென்றும் இப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

[2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம், புற்பா வெறும்புபகைவனுக்கு மாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) *தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக் கதிசெய்யும்* *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயென்றத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார்கள் செயல்கள் கண்டாதல் யுக்த்யாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்று அவர்களுக்கு நிரதிசயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்க வொண்ணுதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை *புற்பாமுதலாப்புல் லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* *நாட்டையளித்துய்யச் செய்து* என்றும். *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த* என்றும் ஜ்ஞாநலேசமில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும், ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிரநின்ற சத்ருவுக்குமாம்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியானவன். (பாதமகலகில்லாத தம்மை) *அடியேனுளபாதமகலகில்லேனி றையும்* என்று தன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தரன்றியே *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று சரணம்புகுந்த தம்மை.

[3] (அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) *அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லைம் புலன்களாமவை* என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்றான இந்த்ரியங் களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவான் சுமடுதந்தாய்

ஓவென்று ஸாதந பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) *நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* *அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச்சுமடுதந்தாய்* *விண்ணுளார் பெருமானேயோ* *முன்பரவைகடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தீயோ* என்று விளம்பஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தனையுங்கிடந்து கூப்பிடுமித்தனையாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாய் வந்ததாய், *கலங்காப் பெருநகரம் கலங்கி அவனுக்கங்குக்குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆக்ரோசத்தோடே கூடிக்கொண்டு தம் தலையால் வந்தத்தையும் அவன்தலையிலே யேறிடும்படியான ப்ராப்தியையுணர்ந்தவராகையாலே இந்த்ரியங்களையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

[4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற வார்த்தியைக் கோயில்திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் க்ஷமரன்றிக்கே அவஸந்நராய்க்கொண்டு ஒருபிராட்டிதசையையடைந்து, *கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்* *இட்டகாலிட்டகைகளாயிருக்கும்* *சிந்திக்கும் திசைக்கும்* இத்யாதிப்படியே திவாராத்ர விபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, ***ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதிஃ கீர்த்திர் விலாபோங்மாத விப்ரமாஃ, மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாராஃ காமஜா தச.** * என்றாப்போலே அவஸ்த்தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலில் பெண்பிள்ளையைப்பொகட்டுத் திருத்தாயார் கூச்சுமுறை தவிர்ந்து தானே இவள்தசையை அவர்க்குச் சொல்லி *திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றாய்* *என்செய்திட்டாய்* *என் சிந்தித்தாய்* *என்செய்கேனென்திருமகட்கு* என்று அவர்தம்மையே கேட்கும்படி அத்யவஸாதம் பிறந்து. (அடைவற்ற அரதியை) என்று பாடமானபோது *கங்குலும் பகலும்* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழுவது இத்யாதிகளாலே ஆசாசிந்தாதிகளிற்போலே அவஸ்த்தைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியையென்று யோஜிக்கவுமாம்.

[5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) *அன்னையர்காளென்னைத் தேற்றவேண்டா* *கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்* என்று பார்ச்வஸ்தராலும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க்கொண்டு பாரதந்த்ர்யத்தையுமிழந்து, (ஒன்றிநிற்கப்பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக்கைக்காகத் தன் விஜய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ப்ரீதராய், *குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்* என்று தன் விஜயத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்திநிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது, *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ* என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தையுடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாய், தானங்கீகரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக்கிற விஷனையொழிய மற்றொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ! இப்படி ஸுலபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

[6] (பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலையெடுத்து) *பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ* என்று தொடங்கி* தனியேன் தனையாளாவோ* என்று ஒரு துணையின்றிக்கேயிருந்து அவனுடைய ஜகத் காரணத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி முன்புத்தை *உண்ணிலாவியில் கூப்பீடே மீளவும் தலையெடுத்து. (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) *சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்*

இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன் *கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே* என்று முன்பநுபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸ்ம்ருதி விஷயமாய் பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றிநின்று நலிய, (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) விஜயங்களைக்காட்டித் தரிப்பித்த போது தலைசாய்ந்தும் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்பு மாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகாரதோஷ மொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்தவைசித்திரியைக்கேட்க) உபாயபூதனை உனக்கு அஜ்ஞாநா சக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்க சரணாகதனை யெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித் வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கேயிருக்க, *பாசங்கள் நீக்கி* என்று தொடங்கி, *மாயங்கள் செய்து வைத்தி* என்று அவித்யாகர்மவாஸநா ருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போக்கி உனக்குஅநந்யார்ஹ சேஷமாகக்கொண்ட பின்பு ஜந்ம மரணாத்யாச்சர்டங்களையுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்றுகேட்க.

[7] (ஐச்சமாக விருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்ய) அவன் 'நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக வும்மைக்கொண்டு திருவாய் மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்' என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே தன்னிச்சையாலேயிருத்தி *உறப் பலவின் கவி* என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை வைத்ததுக்குஹேதுவாக வருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்நாள் பார் விண்ணீரிறப் பெதிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்த உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து *என்சொல்லி நிற்பனோ* *எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ* *பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ* *இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ* என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்தால் எங்ஙனே நான் தரையில் கால்பாவு வது; அவ்வுபகாரத்தைக் காலதத்வமுள்ளதனையுமநுஸந்தித்தாலும் பர்யாப்தனாகிறி லேன், ஸகல ஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலத்ரயத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்த னவனோ ! *உதவிக்கைம்மாறு* என்று தொடங்கி, *எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்கு மங்கே* என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென் னில் அதுவும் ததீயமாயிருக்கையாலே உபய விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியோடே கூடிக்கொண்டு.

[8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) *செம்பவளத் திரள்வாய் தன் சரிதைகேட்டான்* என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய பெருமாள் தனி யிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போலன்றிக்கே, *இன் பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற் றிருந்து *என்று ஆநந்தமயனை தனக்கும் ஆநந்தவர்த்தகையான பிராட்டியும் தானு மான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வத்தால் வந்த வேறு பாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த *நிலத்தேவர் குழுவணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன் விளையில் அந்தபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய் மொழி கேட்பித்தடிமைசெய்யப்பார்த்து, திருவாறன்விளையிலே பரத்வவிமுகமாம்படி தம் நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே *திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்—சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்* என்று பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக *ஹாவு ஹாவு* என்று ஸாமகாநம் பண்ணும் பரம பதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவுமறியும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்,

*[9] (சரமோபாய பரராஞர்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்தஸாதநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்ருென்றில முள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிருர் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது—*நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை—வாணனையாயிரந் தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்ருென்றிலம்* *உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர்* என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந் தருளிநிற்கிற உஷாநிருத்தகடகனுனவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த் தத்தில் மாருட்டமில்லை ஆகையால் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியுடையார் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீய விஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனுனவனேயென்று மிவ்வர்த்தத்தைத் தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிருர் ஏழாம்பத்திலென்கை. ... (225-7)*

226. எட்டாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக்கல்பித மான போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையனுகையாலே ஸத்ய காமனுன ஸர்வேச்வரன் கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனு பவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணி ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின விவரை தரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்தோப காரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்கு பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப் பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெருப்பேறு பெற்றுனாய் இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே அதிப்ரீதனுய், இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப் பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யநுஸந்தித்தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிருரென்கிருர்.

[1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்க மும் சங்கையும் அச்சமுந்தீரத் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகா தானம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத் தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத் வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்துத் [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத் துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியே னென்றதின் பெருமையைக் காட்ட, [6] தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய் அவர்க்கே குடிக ளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குடிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப் யைகபரராக்குகிருர் எட்டாம்பத்தில். 226-8

[1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்லகோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்) *தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவமற்றமரராட்செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி* *பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்* *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* *நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த* என்று லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனுய் நித்யஸூரிகள் ஏவிற்றுச்செய்ய அவர்கள் சேஷவ்ருத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடேபொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப் பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனுயிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்திதன்னாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீபரிஜநஸ்தாந போக்யபோகோபகரணங்களை யுடையனுகையாலே ஸத்யகாமனுயிருக்கிறவன். (கொண்டவாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும்தீர) "உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம்" என்று தான் இவரைக்கொண்டு வாசிகமானவடிமையையும் விஸ்மரிக்கும்படியாக்கின, *காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக்கப்பெறுமையால் வந்த கலக்கமும், அவ்வளவன்றியே, *உடருகந்துகந்த* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்திலும்; *இறந்ததும் நீயே* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், *நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்* என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக.

[2] (தலைச்சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகாரமாக) *தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த* என்னும்படி, *மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன் ருளிய* என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக்கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச்சிறக்கும்படி யுபகரித்தவதில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதாநம்போலே ஆரத்தழுவியறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே) *உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றுங்கவன்தன்னது* என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத்தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்* என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாக்ரேஸரனுய் ஜ்ஞாநாதிகனுன ஜநகராஜன் மாஹேச்வரமான தநுர்ப்பங்கம்பண்ணின பெருமாளாண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *விஷ்ணோச் ச்ரீரநபாயிநீ *என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தையாய் *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்று ததவதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா.* என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, *பேருதவிக்கைம்மாறுத் தோள்களையாரத்தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்* என்று அமூர்த்தமா யிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்ம வஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதிவ விளங்கிப் பணைத்து) *அதீவ ராமச் சுசுபே* என்றும் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றும் அவளைப் பெற்று விளங்கினப்போலே, *சோதி* என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதல்லாத தொன்றைப் பெற்றாப்போலே ப்ரமித்து அத்யுஜ்ஜ்வலனுய் *தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்* என்னும்படி சதசாகமாகப் பணைத்து.

[3] (ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரமாளுமாளாரென்றுபரிந்து அநுரூபனோடே யமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைபிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜந்மபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு, *ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ* என்று அவள் பெருமாளுடையவழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாப்போலே, இவரும், *ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம்* என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஓராளுமாளுகிறிலர், மலைசுமந்தாற்போலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரிப்பார்தாமாயிராநின்றது என்று அவன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து, அவள் பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து பயம் கெட்டு, *துல்யசீல* இத்யாதிப்படியே தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியனுபவித்தாப்போலே, இவரும், *வார்கடாவருவி* என்று தொடங்கி அவன் சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், *அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே* என்று அவனோடே பொருந்தியநுபவித்து, விச்லேஷதசையில் அவள், *ஹிமஹததநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதிபீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா* என்று நிர்க்க்ருணருமிரங்கவேண்டும்படியான தசையை ப்ராப்தையானாப்போலே, இவரும், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து* என்று அவனைக்காண வாசைப்பட்டு திக்குக்கள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசையறும்படியாகையால் ஜநககுலஸுந்தரியின் குணங்களெல்லாம் இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே *குணைத் ரூபகுணைச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்யவர்த்தத* என்றுகுணதர்சநத்தாலே அவள்பக்கல் ப்ரீதி வர்த்தித்தாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து.

[4] (தித்திக்க வுள்ளேயுறைந்து) *தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பிதঃ* என்று எப்போதும் அவள்நெஞ்சுக்கினிதாம்படி யிருந்தாப்போலே*உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்* *ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று அநுஸந்திக்குந்தோறும் நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு இவர்திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி. (கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன்) *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்று தரித்ரன் தநலாபமுண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்தகண் மாறாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ* என்று விச்லேஷதசையிலும் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரிக்கலாம்படி அவளை, மாநுஷமன்றிக்கே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், *தருந்தானருள்தானினி யானறியேன்* *செவ்வாய்முறுவலோடெனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே* என்று வித்தராய்ப்பேசும்படி அப்ராக்ருத போகங்களைப் புஜிப்பித்தவன்.

[5] (மூன்றுதத்துக்குப்பிழைத்த அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக்காட்ட) *மருள்தானீதோ* *பின்னையார்க்கவன் தன்னைக்கொடுக்கும்* *அருள்தானினி யானறியேன்* என்கிற உகப்புச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்* என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்தவாறே *வளவேழுலகிலே *களவேழ் வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்—அருவினையேன்* *வணங்கினாலுன்பெருமை மாசூணாதோ* *அடியேன் காண்பானலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே* என்றும் (1), *பொருமாநீள்படையிலே *சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்* என்றும் (2), *அந்தாமத்தன்பிலே *அல்லாவியுள் கலந்த* *என்முடிவுகாணாதே என்னுள் கலந்தானை* என்றும் (3)- இப்படி மூன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்ய

தாநுஸந்தாநவ்யாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென்னென்றஞ்சி, இனியிவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அசித் ஸம்பந்தத்தையிட்டு 'இது நமக்கு அநர்ஹம்' என்றிறே, இதினுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தைக்கண்டால் அகல வொண்ணுதே என்றுபார்த்து அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமக்கு கௌஸ்துபம் போல வும் ஸ்ரீவத்ஸம்போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க் காணுமும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்பதென்று—சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தை, *யானுந்தானு யொழிந்தான்* *தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்று தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகார மாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க.

[6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடி களாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்* என் கிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், *நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்* *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *அன்றி மற்றோருபாயமென்* என்று யதாநிரூபணம்பண்ணில் பிராட்டியோபாதி அநந் யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, *மாகாயாம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன் னுழிக்கை யெனனம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்க ளவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே-ஊழிதோறூழி-வாய்க்கதமியேற்கு* என்று விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனை ஸர்வேச்வரனை விச்லேஷிக்க க்ஷமரல்லாத பாகவதர் களுடைய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன் றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹனுய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததீய சேஷத்வகாஷ் டையளவும் செல்ல நிற்கும்படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

[7] (ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணு மத்தையே குறிக்கொள்மினுள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறுர் எட்டாம்பத்தில்.) அதாவது—தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்குமென்றிருக்கிறவர்கள், தத் விஷயம் ப்ராபகமும் ததீயவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரையராகாதபடி *திருக்கடித் தானத்தை ஏத்தநில்லா குறிக்கொள்மினிடரே* *கோவிந்தன் மண்விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணுதிருக்கடித் தானநகரே-இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின்* என்று திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத் ரம்பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலைகுலைந்துபோம், இத்தைக்குறிக்கொள் ளுங்கோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளா ரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தியுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதாரபூமியே துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமென்று தர்சிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத்பரராக்கு கிறுர் எட்டாம்பத்திலென்கை. ... ... (226-8)

227 ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமனுகையாலே இத்தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவிரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகனுன ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப்பலம், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தையனுபவிக்கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்திலுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்தசரீராவஸாநத் திலே பேறுகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக்கொடுக்கப்பெற்றவர், கீழ்தம்முபதேசத் தால் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறுரென்கிறுர்.

[1] எண்டிசையுமகல்ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் [2] ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுகவிட்டு [3] ஏகமெண்ணிக்காணக் கருதி ஏழ நண்ணி நினைதொறுமுருகி யலற்றிக் கலவியில் மனமின்றிப் பதினொாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸதிந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாகவிரங்குகிறத்வரைக்கிடாக [4] இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலேநாளிடப்பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகாபோக்யாஸூகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8] அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கிதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில். 227-9

[1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோக பாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன்) *எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்* *அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான்* * அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தெங்கு மளிக்கின்ற வாயன்* *ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்* எனறு ஸகல லோகங்களையும் ப்ரளயங்கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்தவற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை யொட்டு விடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்தாளுகிற தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷித்தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷை யற ப்ரத்யுபகாரம் நினையாமல் வரையாதே தன் பேறாக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி* என்கிறபடியே அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத் விபூதியைப்பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப்போக்குமாபத்ஸகனானவன்.

[2] (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) *இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது* என்று என்னாத்மாபட்டது நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில்பத்தில் யதாவாகக்காட்டக்கண்டு, அதுக்கு பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகையாலே, *சோதி வாய்

திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்* *பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந்தொழ விருந்தருளாய்* *கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண தாமரை தயங்க நின்றருளாய்* என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒருவார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலேகுளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை யென் தலையிலே வைத்தருளவேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என் முன்னே நாலடியுலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, *கூவுதல் வருதல் செய்யாய்* என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக்காணக்கருதி யெழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) *மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக்காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, *காணக்கருது மென்கண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடொன்றினோம்* என்று ஸ்மாரகபதார்த்த தர்சநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதொறு- நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந் தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க்கரைந்து. *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே* என்று தூதப்ரேஷண முகத்தாலே, *கிளிமொழியாள லற்றியசொல்* என்று ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்* என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ரசித்தராய், (பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற த்வரைக்கீடாக) பெருமாளைப்பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸாதூர்த்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொருமாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின் பிற் குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒருஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒருக்ஷணத்திலேயாம்படி, *அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி* என்றீடுபடுகிற த்வரைக்கீடாக.

[4] (இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) *நயநப்ரீதிः ப்ரதமம் சிந்தா போகஸ் ததோநு ஸங்கல்பः, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷயவிரக்திஸ் த்ரபாநாசः. உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதाः ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யுः.* என்றும், *ப்ரதமஸ்த்வபிலாஷः ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தநம். உத்யோகः பஞ்சமः ப்ரோக்தः ப்ரலாபः ஷஷ்ட உச்யதே. உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேயः அஷ்டமோ வ்யாதிருச்யதே. நவமே ஜடதாசைவ தசமம் மரணம் ததா.* என்றும் சொல்லுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ்தையிலே மரணமாமாப்போலே, நம்பக்கல் பரபக்தி யுக்தரான உமக்கும் நம்மைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம் பத்திலே பிறக்கத்தேடுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணாவஸ்தையிலேபேறென்று. (நாட்கடலாகத் தம் பிக்கிட்டதாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவர்) *நாட்கடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸநத்தாலே ஒருநாள் ஒருகடல்போலே துஸ்தரமாம்படி,

*பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே *என்று தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலே யாகாமே, *நாளை வதுவைமணமென்று நாளிட்டு*என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம், சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நினைத்து,* நாளையென்று நாய்ச்சியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே *மரணமானல்* என்று ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேருக அவன்தானே நாளிட்டுக்கொடுக்கப்பெற்று ஹ்ருஷ்டரானவர்,

[5] (இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே, * இம்மடவுலகர் * என்று ஸம்ஸாரத்திலறிவுகேடரானவர்களுக்கு, * கொண்ட பெண்டிர் * என்றுதொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனுனவனே பரமபந்துவென்றும், *துணையும் சார்வும்* *பொருள்கையுண்டாய்* *அரணமாவர்* என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்தார் தாங்களுபகாரகரைப் போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்; தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினுரையும் விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவனுய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனுய் ரக்ஷணுநுரூபமான குணங்களையுமுடையனுனவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்றும், *சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து* என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்த்ரீகள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனுயிருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போக்யரல்லர், அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், *இல்லை கண்டீரின்பம்* என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போக்கி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை யென்றும், *யாதுமில்லை மிக்கதனில்* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள். ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோக்யதையையும் அஸுகத்வத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியானவனுடைய பரமபந்துத்வத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள் ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்யயோஜநாக்ரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னேம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்* என்று இதுக்குமேல் சொல்லலாவதொன்றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னேம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளீகோள்-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் வரண ஸுகரமுமாயிருக்குமதாகவும்; *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்* என்று *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப்படுமதாய், *வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணுநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தையுபதேசித்தும்.

[7] (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி,) *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்தঃ க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்,

நராணும் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில் விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு *மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ—காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்* *விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* தேனைவாடா மலரிட்டுநீரிறைஞ்சுமின்* *தனதன்பர்க்கு* என்று பக்தியுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பபயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்.

[8] (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே* என்று வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு. *இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறு ரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே, *நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் உபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறார் ஒன்பதாம்பத்திலென்கை. ... . (227-9)

228. பத்தாம் பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணநுருபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசயவைலக்ஷண்யயுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன்திருவடிகளைக்கிட்டி யனுபவிக்கப்பெருமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வராநுகுணமாக நாளிட்டுக்கொடுத்ததுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்திலேறப் போகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனானவன் தன்னை வழித்துணையாகப்பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவில்லையென்று தமக்கேற நிச்சயித்தவிவர், மறைத்துவைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே, ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை யுபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம்திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின் தோஷத்தையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்க விட்டுஉபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரியவச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞ

ரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரிதென்று நிருத்தரனாய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரண கமலப்ராப்திபர்யந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்க வேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

[1] சுரிகுழல் அஞ்சனப்புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனானவன், [2] அருள்பெறும் போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறுங்கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னோடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன்பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனாகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங் கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித்துணையாக்கி, [3] அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து, மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாறே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மறுளொழி நகு கைவிடேல் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து [5] வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடுதிருந்தினவாறேவந்து விண்ணுலகந்தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷமறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனானவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க; [10] இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவையென்பர்; அது

தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில்; அது துயரமே உற்றவிருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; [11] ஈவிலாத மதியிலேனன்னுமும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்; [12] யானே என்ஞான்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதி சைதன்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம், [13] தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்தம் என்ஞான்றும் நிற்கும், பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை, ஏக மூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்தயத்நபலித்வங்கள் நம்மது, [14] நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; [15] நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க; [16] அமந்த்ரஜ்ஞோத் ஸவகோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகத காஹள சங்கசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தநித்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம்செய்யாத செய்திப்பிழை, [18] பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு, போர விட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனால் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட முற்றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணை யல்ல வாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில். (228—10)

[1] (சுரிகுழலஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனனவன்) *சுரிகுழற்கமலக்கட் கனிவாய்* *அஞ்சனமேனி* *புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம்* *பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்* *புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனி வாய்* என்று அந்யோந்ய விலக்ஷணமாய் அதிமநோஹரமாய் அநுபவிதாக்களைத்தனித் தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவசோபையையும் அதுக்குப்பரபாகமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாப்போலே ஸகலசரமங்களு மாறும்படி யிருக்கும் திருநிறத்தையுமுடைத்தாகச் சொல்லப்படுமதாய், *காமரூபங் கொண்டெழுந்தளிப்பான் *என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணாநுரூபமாக வேண்டினபடி பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹத்தைக்கொண்டு தன்பக்கல் நிக்ஷிப்தபரரானவர்கள் அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபீஷ்டமான தன் திருவடிகளைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைத்தீர்க்கும் ஸ்வபாவனனவன்.

[2] (அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அடண் மூவுலகும் முன்னேடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன்

பெற்ற கோவலனுகையாலே, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசிலிட்டவர், அவன் மகன், அவன்தம்பி, யானை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைந்தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணையாக்கி) *அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்* *அவனருள்பெறு மளவாவிநில்லாது *என்று கீழில் பத்திலே க்ஷணகால விலம்பம் பொறுதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. *மரணமானால்* என்று ஆரப்தசரீராவஸா நத்திலே மோக்ஷம் தருகிறேமென்றணித்தாக நாளிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு பலம், *வானேற வழிதந்த *என்று ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்திலே சென்று புகுருகைக்குவழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாகையாலே அவ்வர்ச்சிராதி கதிக்கு, ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக்கடவார் முன்னேடி நிலம்சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னைக்கொண்டு போமாப்போலே, *அண்டமூவுலகளந் தவன்* என்று திருவுலகளக்கவென்றொருவ்யாஜத்தாலே முன்னேடி நிலம் சோதித்து, *அவனடி நிழல்தடம் *என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படிபண்ணி, அமுதமளித்த பெருமானுகையாலே, *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்*என்கிறபடியே பாதேயமாகத் தன்திவ்யகுணாம்ருதத்தை வர்ஷிக்கு மவனாய், *தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம் *என்றும், *கூத்தன் கோவலன் *என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயும் க்ருஷ்ணனாயும் வந்தவதரித்தவனுகையாலே, *குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம் *என்னும்படி *மாழைமான் மடநோக்கி உன்தோழியும்பி யெம்பி *என்று பிராட்டியையும் இளையபெருமாளையும் முன்னிட்டு, *உகந்த தோழன் நீ என்று விஷயீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள். *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந *என்னும்படி தன் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே பூதையாக்கின சபரி. ஸ்ரீகார்யார்த்த மாக தேஹத்தை யழியமாறினவரென்னுமுகப்பாலே *யா கதிர்யஜ்ஞ சீலாநாம் ஆஹிதாக் நேச்ச யா கதி:, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம். மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந். *என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்.

குரங்கென்றவிது ஜாத்யேகவசநமாகையாலே *ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்று அத்தலையித்தலையாய்ச் சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகர மான வாநரவர்க்கமும். *ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று ஒரு ஹேதுவு மின்றிககே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைக ஸுகதுஃக்கராம்படியாக விஷயீகரிக்கப்பெற்ற *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம். *சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்று விக்ரஹவைல க்ஷண்யமே உபாயமாக வீடுகொடுக்கப்பெற்ற சிந்தயந்தி. வெண்ணெய் களவு காணப் புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்டுவந்து தம்மகத்தே புகப படலைத்திருகிவைத்து மோக்ஷம் தாராவிடில் காட்டிக்கொடுப்பேனென்று மோக்ஷம் பெற்ற ததிபாண்டர். நாமரூபங்க ளுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகையாலே இதுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்கிறவவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப்பெற்ற தயிர்த்தாழி. * ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ரஸத்ரு சம் தீயதாமநுலேபநம். * என்று பூசும் சாந்தபேக்ஷிக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான கூனி.

* தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி * என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே * தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி. * என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணப்பெற்ற ஸ்ரீமாலாகாரர். * நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்.* என்று *யதந்ந: புருஷோ பவதிப்படியே பிணவிருந்திட்ட கண்டாகர்ணன்,

*வேண்டடிசிலுண்ணும்போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குங்கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிசில் கொண்டுவந்திட்ட ருஷிபத்நிகள், *மீள வவன் மகனை* என்று ஹிரண்ய புத்ரனாய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம்படி பக்தனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், *அவன் தம்பிக்கு* என்னும்படி ராவணனுநுஜனாய் *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு, *ராகவம் சரணம் கதஃ* என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:.* என்று ஸ்வயத்நத்தை விட்டு ப்ரபந்நனாய் ஸ்வாபிலஷித கைங்கர்யம் பெற்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான். *நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவிவந்து நின்சரணெனை* என்கிறபடியே பெரிய திருவடிக்கஞ்சி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த ஸுமுகன். *மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்* என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னுடைய பால்ய சேஷ்டிதாதிகளை ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய் தபஸ்ஸு பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக்கண்டு அனுபவித்தவநந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேக்ஷித்த கோவிந்தஸ்வாமி, *மாமுனி பெற்ற மைந்தன்* என்று ம்ருகண்டு புத்ரனாய் மோக்ஷார்த்தமாகத்தன்னை வந்தடைந்த மார்க்கண்டேயன், இவர்களாகிற நாநாஜாதிதையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாம்படியிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம போலேயிருந்துள்ள வித்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துமவனாய், *திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்* *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்னும்படி திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தனான காளமேகத்தை வழித்துணையாகக்கொண்டு.

[3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) *நாமுமக்கறியச்சொன்ன நாள்களும் நணியவான* என்றும், *நாளேலறியேன்* என்றும், *மரணமானால்* என்றும் நானுங்களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்நமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், *ஸுப்ரபாதாச மே நிசா* என்றும், *ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுர்ராவாஸ யோஷிதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாறே நல்விடிவான நாளிலே, *துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை* *பசுமேய்க்கபோகேல்* *எனைகைகழியேல்* *அவன் பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன* என்று தமக்குத்துணையான வவனைப்பசுமேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப்பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி, *மீள்கின்றதில்லைப்பிறவித் துயர்கடிந்தோம்* *நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்* என்று ஸம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதென்று, *நபிபேதி குதச்சந* என்கிறபடியே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர். (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப்புதைத்துக்கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப் போலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி யணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்கவொண்ணாது, எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களறிவிக்கவேணும் என்று பார்த்து.

[4] (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப்பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து) *தொழுதெழென் மனனே* என்று ப்ரதமத்திலே உபதேசிக்கும்படி, *முந்துற்ற நெஞ்சே* என்கிறபடியே தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, *பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை* *வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்* *மருளொழி நீ மடநெஞ்சே* *நரகத்தை நகு நெஞ்சே* வாழிமனமே கைவிடேல்* என்று நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி யடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத்பரனை அநுபவிக்கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறாதே சென்றிடுக. வைகுந்தத்தென்னா இதரவிஷயங்களில் செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்; *திருவாறன் விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்

கூடுங்கொல்* என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றுகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரமிப்பது ஒன்றுண்டுனக்கு, அத்தைத்த விரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ: நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக்குடிமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போருகிடாய்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத்தொண்டீரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, *தொண்டீர்வம்மின்* என்று பகவத்விஷயத்தில் சபலரானூர் வாருங்கோளென்று அழைத்து.

[5] (வலஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) *கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே* என்று அவனெழுந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூலவ்ருத்தியைப்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே கர்த்தவ்யமும்.* எண்ணுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோளென்கையாலே ஸ்மர்த்தவ்யமும், *பேசுமின் கூசமின்றி* என்று உங்களயோக்யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறவனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், * நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்* என்று நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையீர் நாம் சொல்லுகிறத்தைக் கேளுங்கோளென்கையாலே ச்ரோதவ்யமும், *படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ* என்று திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஷ்டவ்ய கந்தவ்யங்களும், *அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே* என்று இச்சை பிறந்தவின்றே திருவநந்தபுரத்திலே போய்ப் புகவாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுமாகிறவை யெல்லாமவர்களுக்கு வெளியிட்டு.

[6] (பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து) உபக்ரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கை சாஸ்த்ரக்ரமமாகையாலே. *பிணக்கற* என்கிறபாட்டிலே *வணக்குடைத்தவ நெறி* என்று உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை, *சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்று ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்து.—இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்திலே "வீடுமின் முற்றம பத்துடையடியவரிலே உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸாத்யஸித்த ரூபமான ஸாதநத்வயத்தையும் *தவநெறிக்குப் பரமன் பணித்த* என்று நிகமித்து" என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச்செய்வானென்னென்னில், அது *வீடுமின் முற்றம் ப்ரபத்தி பரமாகவும் *பத்துடையடியவர் பக்தி பரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய்தார். இது *வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானர் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார். இதிறே, ஸகலவ்யாக்யாநஸித்தமுமாய் ஈட்டிலும் ப்ரதாந யோஜனையுமாயிருக்குமது; இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர் தாம் முதல்பத்தில் பக்தியையுபதேசிக்கிறுரென்றருளிச் செய்ததும்; ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச்செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார்; இது எம்பெருமானர் யோஜனையாய் பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மர்யாதையைப்பற்ற வருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளுமித்தனை. *வணக்குடைத்தவநெறி* என்கிறவிது ப்ரபத்திபரமாகவும் ஒரு யோஜனை ஈட்டிலே தோன்றியிருக்கையாலே (பிணக்கறவை) என்கிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும் கூட்டிக்கொண்டு, *சார்வேதவ நெறியிலே, *சார்வேதவ நெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்றும், *பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிருரென்றுலோவென்னில், அதுக்கு

மநுபபத்தியுண்டு. *பிணக்கற என்கிறபாட்டிலே ப்ரபத்திபரமான யோஜனையுண்டானு லும் விகல்பமொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே. ஆகையாலே ஸகலவ்யாக்யாநங்களுக் குஞ்சேர, *பிணக்கறவில் உபக்ரமித்த பக்தியை நிகமிக்கிறாரென்னவமையும், ஆனால், பக்த்யுபதேசோபக்ரமம் *வீடுமின்முற்றத்திலேயாயிருக்க பிணக்கறவை யென்பானென் னென்னில் "*வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ர மத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து" என்று அத்தையுமிதுக்கு சேஷமாக வொருங்கவிட்டுக்கொண்டுவந்து "அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்றிருபசை மலமற வுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது" என்று தாம் யோஜித்த க்ரமத்தைப்பிடித்து முதல்பத் தில்தொடங்கின பக்தியோகத்தையென்றபடி. "பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனித விறுதிசொன்ன" என்றிறே கீழுமருளிச்செய்தது. ஆகவிப்படி முதல்பத்திலுபக்ரமித்த பக்தியை நிகமித்துக்கொண்டு.

[7] எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி) *எண் பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்* என்று முதல்பத்திலே பஜநாலம்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், *எண்ணும் திருநாமம்* என்று பஜநதசை யில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்த்ரத்தினுடைய சப்தத்தையும் அர்த்தத் தையும், *நாரணம்* என்றும், *நாரணனெம்மான்* இத்யாதியாலும் ஸங்க்ரஹமாம் படி சுருங்கவுபதேசித்தும். (மாதவனென்று த்வயமாக்கி) பூர்வோத்தரவாக்யங்களில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, *மாதவனென்றன்றோதவல்லீ ரேல்* என்றுகீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தோடே மாதவனென்கிற வித்தை இரண்டு பர்யாயம் சேர்த்துச்சொல்லீர்களாகிலென்கையாலே அந்தத்திருமந்த்ரத்தை அதினுடைய விசதாநுஸந்தாநமான த்வயரூபேண வெளியிட்டு. (கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம் ஸாரிகளுக்குக்கையோலை செய்துகொடுத்து) ஈச்வரன் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியாகவும் சுருங்கக் கொண்டு, *தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீர்* *பாடீரவன் நாமம்* *சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே *என்றிப்படி கரணத்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயணவ்ருத்தியை, பரந்த சடங்குகளைச்சுருங்க அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரயோகவ்ருத்தியாக்கிக் கையோலை செய்துகொடுக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தர்சிப்பித்து. (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு) *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத் தாட்செய்மின்* என்று அவனுக்கடிமைசெய்வீர்! அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகப்பட்டமுந்திப் போகாமல் உங்களுயிரை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பாருங் கோளென்று உபதேசிக்கையாலே அநுபவகைங்கர்யங்களோடே நடக்கிற ஸகோத்ரி களுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப்போலே சீலகுணமாகிற ஆழங்காலில் இழியாதே கொள்ளுங்கோளென்று வஞ்சக்கள்வன் உள்கலந்தழிக்கும் வழிக்குக் காவ லிட்டு.

[8] (மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்து குர்வைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹ தோஷமறிவித்து) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்று *வளவேழுலகிலே அயோக்யரென்றகன்ற தம்மைத் தன் சீலவத்தையைக்காட்டி மனஸ்ஸைத்திருத்தி ச்சேர்த்துக்கொண்டு "இன்னமுமிவர் இங்கேயிருக்கில் அயோக்யரென்றகலுவர், அகல வொண்ணாத தேசத்தேறக் கொண்டுபோகவேணும்" என்று *வீடுதிருத்துவான்* என் கிறபடியே பரமபதத்தைக் கோடிப்பதாகப்போய், அதுசெய்து மீளுவதற்குமுன்னே *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்கிறபடியே தம்முபதேசத்தாலே நாடெல் லாம் திருந்தி, தானிங்கே தம்மைவைத்துக்கொள்ள நினைத்த காரியமும் தலைக்கட்டின வாறே வந்து, *இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்று மீளவந்து

பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோகையிலே த்வரித்து, சரம சரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனியில் தனக்குண்டான வ்யாமோஹத்தாலே கொண்டுபோக விரைந்து, அத்தை யுங்கூடமறந்து, *கோவிந்தன் குடிகொண்டான்* என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு, *என்மாயவாக்கை யிதனுள் புக்கு* என்று த்யாஜ்யமென்று குந்தியடியிட்டுத் தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற தேஹத்தினுள்ளே தான்புகுந்து, *திருமாலிருஞ் சோலைமலையே* என்கிறபாட்டின்படியே *தானநகர்கள்* என்று தனக்கு வாஸஸ்தானமான திவ்யநகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணி எல்லாமிதுக்குள்ளேயாகவகுத்து, *அங்கநாமங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவம் சாந்தரேணாங்கநா* என்கிறபடியே திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேகவிக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப்போலவும், *ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்தঃ காலே தாஸாம் மஹாமுநே, ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருத்க் கேஹேஷு தர்மதঃ. உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரிঃ.* என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம் விக்ரஹம் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும்; அநேக விக்ரஹம் கொண்டு தமமுடைய அவயவங்கள் தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுக்கு, *பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம் பூதமிங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களானஉன் மாமாயை—மங்கவொட்டு* என்று ஸ்வதேஹ தோஷத்தை அறிவித்து, இத்தை விடுவிக்கவேணும் என்று கால்கட்டி.

[9] (மாயையைமடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, ப்ரீதராய் *மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை* என்று ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத் திரிய விடுவித்தேனென்று செருக்கி. (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனானவனே) *வானே தருவானெனக்காய்* என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக வொருப்பட்டு, *கருத்தின்கட்பெரியன்* என்று உபயவிபூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதையடையத்தீர்ந்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும் தான் முற்பாடனாய்க் கொண்டுபோகை யிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிறவனே. அன்றிக்கே—(மாயையை மடித்து) என்கிறத்தை மேலோடு சேர்த்து *மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்* என்று தாம் பேசும்படி அசித்ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, *வானே தருவான் என்று தமக்குப்பரம பதத்தைத் தருவானாக உத்யோகித்த,* கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்கவொண்ணாதபடி தங்கார்யத்தில் த்வரிக்கிறவனே யென்றுமாம். ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனாய், தம்மைக் கொண்டு போகையிலே மிகவும் பாரிக் கிறவனே. (இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க) *இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேணுமென்று மடியைப் பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தர மென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிருத்தரனாய் நின்றமையை நெடுக உபபாதிக்கிறார் மேல். ஈச்வரன் நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்கும்படி:—

[10] (இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றிரென்னில், அவையாவையு மகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்) *யூயமிந்த்ரிய கிங்கராঃ* என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்த்ரியவச்யராய், *தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்* *அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்* என்று துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக்கடவேன். அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்துப் புசித்து ஸர்வ சக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போனேனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு

ஹேதுவென்னில்; *ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்* என்றும விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்த்ரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப்பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர். (அது தேஹயோகத்தாலேயென்னில் அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்ரியவச்யதைக்கடி குணத்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், *அந்நாள் நீதந்த வாக்கை* *அது நிற்கச்சுமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர். (முன்செய்த முழுவினையாலேயெனனில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை யுன்கோவமுமருளுமென்பர்; அந்த தேஹஸம்பந்தத்துக்கடி, *முன் செய்த முழுவினை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், * துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய் * * உற்றவிருவினையாய் * என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூபகர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்குமவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்டவழக்கென்பர்.

[11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) * ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன்கொல் * என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும், * மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ* என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாததென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; *தானுங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானேயானான்* என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானேஅபிமானியானானென்றும், * செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானே* என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானேயென்றும், * கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய் என்றும் சொன்னவராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத்பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்கிறவித்தால் கர்ம கர்த்த்ரு தத்பலபோக்த்ரு தாததீநயம் விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

[12] (யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில், அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன் தொழிலென்பர்) *யானே யென்னையறியகிலாதே யானே யென் தனதேயென்றிருந்தேன்* என்றும், *எஞ்ஞான்றுநாம்* என்று தொடங்கி, *மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி* என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமக்கிந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாயத்தென்று சொன்னோமாகில்; *அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய்* *மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்* *உள்ளம் பேதஞ் செய்திட்டு உயிருண்ட வுபாயங்களும்* என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விளைக்கையும் உன் க்ருத்யமென்பர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்) *யாதானுமோராக்கையில் புக்கு* இத்யாதிப்படியே ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்வகர்மாநுகுணமாக நாநாவித சரீரங்களிலே ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப்பற்றித் தடுமாறித் திரியும் ஜீவனுக்கு தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேநாவஸ்திதையான ப்ரக்ருதியைப்பற்றிக் கிடக்கிற சைதந்யம், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலே ஏதேனுமொன்றையவலம்பித்து நம்மை விட்டகலும் வ்ரதத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொன்று, *அகமேனியொழியாமே* என்று நமக்கந்தரங்க சரீரமான இவ்வாத்மாவைப்பற்றிக்

கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூபமாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத்மாவுக்கபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்தது. அன்றிக்கே (ஜீவப்ரக்ருதி) இத்யாதிக்கு, *இதஸ்த்வந் யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்* என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதந்யம், *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி நம்மைவிட்டகலும் வ்ரதஹேதுவாயிருப்பதொன்று; அசித்து சரீரமாயிருக்கச்செய்தே அப்படியன்றிக்கே, *அகமேனி* என்றுநமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்மவஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூபமான மாலிந்யத்தைப் போக்குகை இதுக்கு அபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்ததென்னவுமாம்.

[13] (தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம்) *நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே, நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்* என்னும்படி நாம் ஸ்நேஹ பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் நிருபாதிகமாயிருந்தது. (ஸௌஹார்த்த மெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) *தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி* என்று நாமரூபங்களையிழந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த அத்விதீயமான மஹாகுணமென்கிற ஸௌஹார்த்தம், காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவன் பண்ணுமுபகாரமேயென்று அத்தையே அநுஸந்திப்பார் ஹ்ருதயத்திலே நிற்கும்படியாக என்கையாலே அந்த ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வர்க்கும் நன்மையை ஆசாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த குணத்திலும் கண்ணழிவு சொல்லப்போகாது. (பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை) *பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியினாய்* என்னும்படி ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் நாமரூபவிபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி தசையிலே ஒருவர் கர்மம் ஒருவர்க்குத்தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமின்றிக்கேயிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளையுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்லவிடமில்லை. (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது) *ஏகமூர்த்தி* என்கிற பாட்டிலே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற ஸகலத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தராத்மாவாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹ சீலனாகைக்கடியான ப்ராப்தியையுடையையான நீ உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபரணங்களெல்லாம் * பூசும் சாந்திற்படியே என்பக்கலிலே யுண்டாக்கி நிர்த்துக்கனாயேயென்று இவர் பேசினபடியே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்னம் பண்ணுகையும் பெற்றாலுகக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ள தொன்றாயிருந்தது.

[14] (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) * தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி* என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸச்சப்தவாச்யனாய் நின்று *ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா:* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடியிருக்கிறவனே! என்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அறுதியிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனாயிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்.

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும், *அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளிச்செய்யவேணு

மென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானுப்போலே இப்போது கேட்டவிதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக்கீழ்க் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகாட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றுவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்யகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமா போலே, தான் நிருத்தரனானமை தோற்றுதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசீஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு,

[17] (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான்போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம்தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து, *திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்* என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணையிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெறுவாணை காணுமென்ன. (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ என் பூர்வ வ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசிவையாதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப்பிழையென்றும்.

[18] (பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான்* என்று கொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும். (போரவிட்ட பெரும்பழி) *எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல்நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையாரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென் யானென்பதென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் காரியம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ?. ப்ருதக் ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்,

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்* என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்கினத்தைக் குறை கிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புக்தசேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பென்றும். (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்தஃபுரபரிகரமன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள்பரிக்ரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை* என்றுஅத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல் போன்ற வாதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பாரததால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, *அங்கே பரதமாரோப்ய முதிதஃ பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படியனுபவித்து அலாபநிபந்தந பரிதாபத்தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, *அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று பேசும்படி, *அவாவறச்சூழரியை* என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திறகு அநுகுணமாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் பத்தாம்பத்தில் என்கை. ... (228-10)

229. இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே *இங்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று ஆர்த்தராய சரணம் புக்கபோதே விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கைக்கடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுக்கள் பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவையெல்லாவற்றிலும் முக்ய ஹேது இன்னதென்னுமத்தையுமருளிச்செய்கிறார் (உறாமையோடே) என்று தொடங்கி

உறாமையோடே உற்றேனாக்கா தொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப்பொய்கை யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இனி யினி யென்று இருபதின்கால்கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக் கென்னுமது முக்யம். 229—11.

அதாவது—*பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தபேக்ஷித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, *உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்* என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்னும்படியாக்காமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசத்தாலே *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபதநாநந்தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்து பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு க்விபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பரிஸமாப்தமாகைக்காகவும், வேர்சூடுமவர்கள்

பரிமளத்தில் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே, ஜ்ஞானிகளை சரமசரீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவனாகையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டிலும், *இனியாமுறுமை* என்று தொடங்கி, *இனிவளை காப்பவரார்* *இனியுன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்* *இனியவர் கண் தங்காது* *இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே* *இனியெம்மைச்சோரேலே* *எந்நாள் யானுன்னையினிவந்து கூடுவனே* *எங்கினித்தலைப்பெய்வனே* *இனியென்னுரமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப்பாரினியார்* *நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்* *இனியுன்னை விட்டொன்றுமாற்றகிற்கின்றிலேன்* *தரியேனினி* *இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* *அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன்கையதே* *நாரைக்குழாங்கள்காள்பயின்றென்னினி* *இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்* *இனி நான் போகலொட்டேன்* *உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்* *உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனோ* என்று இப்படி இருபதின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்திபரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியை யுண்டாக்குகைக்காக வென்னுமதுவே. ப்ரதாநமென்கை. ஆர்த்த்யதிகாரபூர்த்திக்கென்றது-ஆர்த்தியால் வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயிறே ப்ரபத்த்யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வந்தரங்களெல்லாம் அப்ரதாநங்கள். இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநஹேது இதுவென்றதாய்த்து, ... (229-11)

230, அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத்திருவாய்மொழிகளென்னுமபேக்ஷயிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே. அதுதன்னில் பரபக்த்யவஸ்தை யின்னதென்கிறார் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி. 230—12.

அதாவது—*கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்* என்று புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானானென்று தொடங்கி, *கண்ணுள் நின்றகலான்* என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறிலனென்னுமதளவாக, *என் கண்ணனை நான் கண்டேனே* *கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு* *நறுந்துழாயென்கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே* *கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே* *ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே* *திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே* *தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே* *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்று இப்பத்துச்சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் *நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணென்கிற ஆந்தரசக்ஷுஸ்ஸான மநஸ்ஸாலே யுண்டானதாய், *கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான்* *அடியேன் காண்பானலற்றுவன்* *உம்மைக்காணுமாசையுள்நைகின்றாள்* *கூவுகின்றேன்காண்பான்* *மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே* *கூவியுங்காணப்பெறேனுனகோலமே* *உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே* *கோலமேனி காணவாராய்* *தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன்* *பாவியேன் காண்கின்றிலேன்* *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* *உலகம் பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே* *என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே* *விளங்க ஒருநாள் காணவாராய்* *உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனைநாளும்* *அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்* *ஒரு நாள் காணவாராய்* *தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றாயே *உன்னையெங்கே காண்கேனே* உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே* என்று பாஹ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே அவனைக்காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யுண்டாகையாலே *கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான் *என்கிற திருமாலிருஞ்சோலையளவாக ஆந்தராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித் தரியாத பாஹ்யாநுபவபேக்ஷ நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை ... ... (230—12)

231. அநந்தரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்த்தையாகிறது இன்னதென்கிறார் (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.

இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம். 231—13

அதாவது—*அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை* என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்றுரைசெய்ப்பட்டபடியே அர்ச்சிராதி கதி யாலே தேசவிசேஷத்திலே போய் பகவத்ஸ்வரூபாதிகளைப் பரிபூர்ணநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப்பேசின *சூழ்விசும்பணிமுகில், பூர்ணமான பரஜ்ஞாநமென்கை. ... ... (231—13.)

232. அநந்தரம் பரமபக்த்யவஸ்த்தையானது இன்னதென்கிறார் (முடிந்த) இத்யாதி யாலே.

முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி. 232—14.

அதாவது—அப்படி தர்சித்தவதுதான் மாநஸாநுபவமாய் பாஹ்யாநுபவ யோக்ய மல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத்தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்துப் பெறுவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின *முடிந்தவவா விலந்தாதியிப்பத்து* என்கிற *முனியே நான்முகன், பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரமபக்தியென்கை. ... ... (232—14.)

233. இந்த பரபக்த்யாதிகளின் வேஷத்தை பகவத்வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள். 233—15.

அதாவது—இந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப.* என்று அர்ஜுநனைக்குறித்துத்திருத்தேர்த்தட்டிலும், *பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்று ப்ரார்த்தித்த பாஷ்யகாரரைக்குறித்து, மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரபாண்டியனிலுமவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகளென்கை. இத்தால் பகவத்ஸம்சலேஷ விச்லேஷைக ஸுக துக்கராம்படியான பரபக்தி-ஜ்ஞாநாவஸ்த்தையாகவும், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம்-தர்சநாவஸ்த்தையாகவும் அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸ்துவை அப்போதே கிட்டி யநுபவிக்கப் பெறுவிடில் முடியும்படி யான பரமபக்தி-ப்ராப்த்யவஸ்தையாகவும் சொல்லப்படுமென்றபடி. (233—15.)

234. (நூறே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்) என்றதில் நூறே சொன்ன பத்து நூறென்றதில் கருததை பத்து நிகமநத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதி பாதித்து ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ். இனி ஓராயிர மென்றதின் கருத்தை விசதமாக்காநின்று கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (அவித்யா நிவர்த்தக) என்று தொடங்கி.

அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாப மென்கை மயர்வற விடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை கார்த்யம். 234—16.

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—ஸம்ஸாரகாரணமான அஜ்ஞாநத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநபூர்த் தியை உபகரித்த ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணனை பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத் தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தினுடைய லாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை, *மயர்வற மதி நலமருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று

வீடுபெற்ற என்று தலைக்கட்டின இப்ப்ரபந்தத்துக் கொன்றான தாத்பர்யார்த்த மென்கை. இத்தால ஜ்ஞாநப்ரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷப்ரதமுமென்னுமிது இப்ப்ர பந்தத்துக்காக தாத்பர்யமாயிருப்பதோரர்த்த மென்றதாய்த்து.

ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால்—ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே அஜ்ஞரான சேதநர் தத்வஜ்ஞராய ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணினபடியை யும், அந்த சாஸ்த்ரமுகேந தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தைதத்ன பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும், அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதாதிகளையும், ததுபயநிஷ்டரான அதிகாரிக ளுடைய ப்ரகாரங்களையும, அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியி னுடைய வைபவத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும், அதடியாக இவர்க் குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்களை யும், அந்த பக்திதசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்தரெல்லாரோடுமிவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யும், அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்களையும், அந்த பக்தி விஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈச்வரனுடைய குண விசேஷங்களையும், அந்த குணவிசிஷ்ட வஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதமாய்க்கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும். ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே ஸ்ரீகீதை யோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத்வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவ ருபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும், அவ்வோ விஷயங்கள் தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்யலக்ஷணத்தை யும், அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவருபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும். க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத்கைங்கர்யபுத்த்யா உபதேசிக்கையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடி யையும் உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தமென்னுமத்தையும். அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தங்க ளிலே ஸங்க்ரஹ விவரணரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரபந்தாரம்பங்க ளில் அபேக்ஷிதமான மங்களாசரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டான படியையும், ஸாது பரித்ராணாதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்போலே இப்ப்ரபந்தா வதாரமென்னுமத்தையும், இதில பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வீச்வரனு டைய பரத்வாதி குணங்களையும், அக்குண விசிஷ்டனானவன் இப்பத்துப்பத்தாலு மிவ் வாழ்வார்க்கு, தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங் களையும், பத்துத்தோறு மிவர்தாம் பிறர்க்குபதேசித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர்க்கு ப்ரத மத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈச்வரனிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாநஹே துக்களையும், இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசாவிசேஷ ஸ்தலங்களையும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே அநிஷ்ட மான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து அபீஷ்டமான மோக்ஷ லாபத்தையுண்டாக்குமென்கை இப் ப்ரபந்தத்துக் கொன்றான தாத்பர்யமென்னுமத்தையும், ஆஸ்திகராய் ஆழ்வாரபிமானத் திலே யொதுங்கி அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய் அநந்யபரராயிருப்பார் எல் லாருமநுஸந்தித்து வாழும்படி அதிஸ்புடமாகவருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.(234—16.)

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய் வந்த முடும்பை மணவாளா—சிந்தையினால் நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென் வாயுரைத்து வாழும் வகை.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம் முற்றிற்று.

ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணைகளின் அட்டவணை.

(லக்கம்— சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்.)

அங்கீகரிக்க அவகாசம்	186
அங்கு நம்பிசரணென்று	192
அச்சேத்ய மென்னுமது	132
அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற	86
அடிதொழுதெழென்ற	213
அடியோம் தொடர்ந்து	120
அணையவூரப்புனைய	87
அதவா வேதவேத்ய	70
அதாவது மயர்வற	97
அதில் ஸம்ஸ்க்ருதம்	40
அதில் விஹித்ததர்மவிதி	193
அது ஐவரை வெல்வித்து	191
அதுக்கு மூலம் யான்	93
அதுக்கு மூலம் "விதயச்ச"	66
அதுக்கு ஹேது	94
அது தத்வோபதேசம்	190
அதுதானும் ஆஸ்திக்ய	15
அத்யயநஜ்ஞாநாநு	37
அத்ரி ஜமதக்நி	92
அநந்தக்லேச	5
அந்தணர் மறையோர்	34
அபிலாஷா சிந்தநாநு	136
அருள் முடிய	29
அவகாஹித்தாரை	176
அவர்களுக்குக் காயோடே	60
அவன் முனிந்தார்க்கு	197
அவித்யா நிவர்த்தக	234
அழுநீர் துளும்ப	61
அழும் தொழும்	127
அறியாதார்க்கு	196
அளிப்பானடியேன்	209
அன்றிக்கேஸ்வரூபகுண	54
ஆசறுதூவியென்னும்	154
ஆதித்யராமதிவாகர	83
ஆப்திக்கு இவர்	67
ஆவாவென்று தானே	223
ஆற்றில் துறையில்	80
இடகிலேன் நோன்பறிவி	102
இதின் ஔபாதிகத்வம்	89
இது உபயமுமன்றிக்கே	101
இந்த உட்பொருள்	38
இந்த வுதிரத்தரிப்பு	13
இப்பிறப்பே சிலநாளில்	103
இயற்பா மூன்றும்	50
இராமனெனில் நசவாக	125
இருத்துமெண்டானாய்	202
இருந்தமையென்றது	231
இருள் துயக்குமயக்கு	98
இவர்கள் தேடிநிற்க	124
இவற்றால் வரும்	116
இவற்றாலே ஸாதாரண்ம்	30
இவற்றில் ப்ராவண்யம்	187
இவற்றுக்குக் காரணம்	6
இவற்றுக்கு மந்த்ர	208
இவற்றுக்கு மூலம்	8
இவற்றுக்கு விதிராகங்கள்	27
இவற்றுக்கெல்லை	4
இவன் நடுவே	112
இவை கிட்டமும் வேட்டு	11
இவை ஜ்ஞாநதர்சன	233
இவை ஸ்வரூபத்தை	20
இறுகலிறப்புக்கும்	143
இன்புமன்பும் முற்படுவது	122
ஈசனையீசனீசன்	222
உண்ணாது கிடந்தோர்	123
உதாத்தாதி பதக்ரம	69
உபயப்ரதாநப்ரணவ	161
உயிர் மாய்தல்	200
உறக்கம் தலைக்கொண்ட	49
உருமையோடே	229
ஊரார் நாட்டார்	14?
ஐந்திரேணொன்பதோடு	215
எண்டிசையுமகல்	227
எண்ணிலாக் குணங்கள்	225
எண்ணிலும் வரும்	109
எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்	39
எழுவதோருரு	130
எற்றைக்குமென்றது	129
என்பெறுதியென்ன	152
என்னதுன்னதாவியிலே	201
என்னையும் யாவர்க்கும்	224
எதந்நிமித்தம் முன்னமே	10
ஒரு தலையில் க்ராமகுலாதி	35
ஒன்று கூடினதாய்	12
கடிதகடகவிகடநா	168
கண்வலைப்படாதே	153
கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு	199
கமலக்கண்ணனென்று	230
கருவுள் வேறலாமை	57
கர்மக்ருபாபீஜம்	9
கர்மகைங்கர்யங்கள்	26
கலை வளை அஹம்	147
கல்பாதியில் தோற்றிற்று	55
களைகணற்றாரை	164
காருணிகனான	1
கீழைமேலை வடக்கிலவை	141
குழலில் நெஞ்சும்	128
கைம் முதலிழந்தார்	169
கோஸலகோகுல	105
குருசிஷ்ய க்ரந்த	64
கோவருத்திக்கு	96
க்யாதிலாபபூஜா	205
க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபா	77
சதுர்விதமான	16
சந்தோகனென்று	52
சரண்ய முகுந்தத்வம்	181
சாதுசனம் நண்ணா	214
சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்	19
சிறு சீரார்சுளகு	144
சுரிகுழல் அஞ்சன	228
சூழ்ச்சி ஆகற்றினீரெ	138
செந்திறத்த தமிழ்	41
செய்த நன்றி	108
சென்று சேர்வார்க்கு	178
சேர்ப்பாரைப் பக்ஷி	150
சேஷத்வபஹிர்ப்பூத	88
சேஷத்வ போக்த்ருத்வ	21
சொல்லப்பட்ட வென்ற	46
சோராத மூவா	220
ச்ரமணீ விதுர	95
ச்ரம மனம் சூழும்	173
ஜநகதசரதவஸுதேவ	182
ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர	99
ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில்	31
ஜ்ஞாநசதுர்த்திகளின்	22
ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு	118
தமருகந்த அடியோமு	158
தமிழ் மாமுனிதிக்கு	91
தம்பழையும் சிறந்த	156
தர்மவீர்ய ஜ்ஞானத்தாலே	58
தாய்க்கும் மகனுக்கும்	204
தாயாரேதலர்	139
தேவத்வமும் நிந்தையான	81
தேவிமார் பணியாநேர்	226
தேறும் கலங்கி	119
தோல்புரையே போமது	18
தோழிமாரன்னையர்	135
த்யாஜ்ய தேஹவ்யாமோஹம்	185

த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் 3
த்வயார்த்தம் தீர்க்க 210
நண்ணுதார் மெய்யிலூன் 2 3
நலமருளினன் 114
நால்வேதம் கண்ட 47
நாலயலார் அயற்சேரி 140
நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம் 24
நிலா முற்றம்ப்ரஜ்ஞா 146
நீர்பால் நெய்யமுதாய் 188
பகலோலக்கமிருந்து 157
பகவத் பக்தபரங்கள் 217
பகவன் ஞானவிதி 194
பட்டத்துக்குரியவானையும் 106
பட்டம் சூடகமாவன 148
படைத்தான் கவியென்ற 48
பந்துகழல் பாவை 149
பரத்வ காரணத்வ 218
பரபரனாய் நின்ற 219
பரமஸத்வத்தோடே 56
பலஸாதந தேவதாந்தர 62
பாட்டுக்கு க்ரியையும 216
பாரத கீதைகளின் 68
பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு 65
பிரிந்த துன்பககடல் 180
பிரியில் இலேனுக்கு 126
புணர்தொறுமென்ன 115
புண்ணியம் பாவம் 117
புரவியேழொரு காலுடைய 53
பூண்டநாள் சீர் 155
பெருக்காறு பலதலைதது 131
பெரும்பாழில் க்ஷேத்ர 104
பெரும்புறக்கடலும் 74
பெற்றும் பேறிழந்தும் 78
பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ள 76
போக்ய பாகத்வரை 177
போகத்தில தட்டுமாறும் 178
ப்ரவண சித்தம் 171
ப்ரஹ்ம நிஷ்டரும் 206
ம்ருத்கடம் போலன்றே 73
ம்லேசசனும் பக்தனானல் 85
மண்டினாரும் மற்றை 28
மண்ணாடின ஸஹ்ய 71
மண்ணோர் விண்ணோர் 160
மதியால் இசைந்தோம் 110
மயில் பிறைவில் அம்பு 137
மனம் செய் எல்லையில் 189
மஹாத்மாக்கள் விரஹம் 179
மஹாமதிகள் அச்சம் 174
மாதவன் மலை 111
மார்க்கபந்து சைத்யம் 182
மாலை கங்குல் காலை 145
மாவுருவில் கள்ளவேடம் 90
மீன நவநீதஙகள் 79
முடிந்த அவாவென்றது 232
முந்நீர் வாழ்ந்தார் 107
முனிவரையிடுக்கியும் 17
முழுதுமாய் எஙக 221
முற்பாடர்க்கு க்ரியா 25
முளைத்தெழுந்த 23
மூன்றில் சுருக்கிய 211
மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டு 207
மெலிவிலும சேமம் 165
மேகம் பருகின 72
மோக்ஷதாநத்தில் 184
ரஹஸ்யத்துக்கு 212
ராமாயணம் நாராயண 36
ருக்கு ஸாமத்தாலே 51
ருசிவிவசர்க்கு 163
வடமொழி மறை 42
வத்ஸலையான மாதா 14
வம்சபூமிகளை யுத்தரிக்க 84
வரவாறில்லை வெறிதே 113
வன்பெருவானக 159
வித்யை தாயாகப் பெற்று 121
விப்ரர்க்கு கோத்ரசரண 36
விவேக பலம் 2
விவேக முகராய் 151
விளம்ப விரோதம் 167
வீட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் 75
வேத சதுஷ்டயாங்க 43
வேதநூல் இருந்தமிழ் நூல் 45
வேத வித்துக்களும் 33
வேதவேத்ய வைதிகோப 195
வைஷ்ணவவாமநத்தில் 162
வ்யவஸாயஜ்ஞர் 166
ஸகல வித்யாதிக வேதம் 44
ஸகி வெறி விலக்கி 134
ஸத்வாஸத்வ நிதாநம் 7
ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் 133
ஸைஸங்ய புத்ரசிஷ்ய 183
ஸாதநஸாத்யங்களில் 32
ஸாதநஸாத்யஸ்த 198
ஸாதரரை பரிசழிக்கும் 172
ஸாத்யஹ்ருதிஸத்தனையும் 175
ஸ்வாத்யாய யோகஙகளை 59
ஸ்வீக்ருத வித்த ஸாதநர் 100

ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணைகளின்

அட்டவணை முற்றிற்று.